

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE OXFORD LEGACY: BOOK THREE

SEAL
MY
FATE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ROXY SLOANE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kaderimi Mühürle

Oxford Mirası 3.
Kitap

OceanofPDF.com

Roxy Sloane

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by AAHM Inc/Roxy Sloane Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı British Empire Designs

tarafından yapılmıştır ✿ Vellum ile

oluşturulmuştur

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Giriş Kaderimi](#)

[Mühürle](#)

[Kindle Unlimited'ta da mevcuttur:](#)

[Oxford Miras Serisi:](#)

1. [Tessa](#)
2. [Tessa](#)
3. [Tessa](#)
4. [Tessa](#)
5. [Aziz](#)
6. [Tessa](#)
7. [Tessa](#)
8. [Tessa](#)
9. [Tessa](#)
10. [Aziz](#)
11. [Tessa](#)
12. [Tessa](#)
13. [Tessa](#)
14. [Tessa](#)
15. [Aziz](#)
16. [Tessa](#)
17. [Tessa](#)
18. [Tessa](#)
19. [Aziz](#)
20. [Tessa](#)
21. [Tessa](#)
22. [Tessa](#)
23. [Tessa](#)

[Imogen](#)

[Kusursuz Üçleme](#) .

[Acımasız Üçleme](#) .

[Yazar Hakkında Bülten](#)

[Kindle Unlimited'ta da mevcuttur:](#)

OceanofPDF.com



Okuduğunuz için teŖekkürler! Ücretsiz kitaplar, haberler ve daha fazlasını almak için VIP listeme kaydolmak için BURAYA TIKLAYIN!



Beni Bookbub'da takip edin: <https://www.bookbub.com/authors/roxy-sloane>

www.roxysloane.com

<https://www.tiktok.com/@roxysloaneauthor?lang=en>

OceanofPDF.com

Oxford Mirası: Üçüncü Kitap
Kaderimi Mühürle

Oxford'a kız kardeşimin intikamını almak için geldim ama onun yerine bir yalanlar ağı buldum.

Eski sadakatler. Günah üzerine kurulu
servetler. Korumak için her şeyi
yapabilecekleri zenginlikler.

İmparatorluklarını çökertebilecek kişi benim. Ama sevdiğim
adamı yok edebilir miyim?

Zaman tükeniyor.

OXFORD MİRASI ÜÇLEMESİ:

1. [Cross My Heart](#)
2. [Kurallarımı Yıkın](#)
3. [Kaderimi Mühürle](#)

OceanofPDF.com

Kindle Unlimited'ta da mevcuttur:

OXFORD MİRASI ÜÇLEMESİ:

1. [Cross My Heart](#)
2. [Kurallarımı Yıkın](#)
3. [Kaderimi Mühürle](#)

KUSURSUZ ÜÇLEME:

1. [Kusursuz Arzu](#) (Caleb & Juliet)
2. [Kusursuz Harabe](#) (Caleb & Juliet)
3. [Kusursuz Ödül](#) (Caleb & Juliet)

ACIMASIZ ÜÇLEME:

1. [Acımasız Kalp](#) (Nero & Lily)
2. [Acımasız Oyunlar](#) (Nero & Lily)
3. [Acımasız Yemin](#) (Nero & Lily)

PAHA BİÇİLEMEZ ÜÇLEME

1. [Paha Biçilemez Öpücük](#) (Sebastian & Avery)
2. [Paha Biçilemez Sır](#) (Sebastian & Avery)
3. [Paha Biçilemez Kader](#) (Sebastian & Avery)

GÜNAH DÜETİ:

1. [Bir Günaha](#)
2. [İki Kural](#)

KINGPIN DÜETİ:

1. [Kingpin](#)
2. [Kraliçesi](#)

[Açık](#): Roxy Sloane'dan da [Tek](#)

[Başına Bir Roman...](#)

BAŞTAN ÇIKARMA SERİSİ:

1. Baştan ıkarma
2. Pazarlık
3. Davetiye
4. Serbest Bırakma
5. Sunum
6. Sır
7. İşaat
8. Açığa ıkarma

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Oxford Miras Serisi:

1. [Cross My Heart](#)
2. [Kurallarımı Yıkın](#)
3. [Kaderimi Mühürle](#)

Üçlemenin tamamı Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut!

OceanofPDF.com

Bölüm 1

OceanofPDF.com

ficssa

"W Neredesin sen?" Karanlık bahçede cep telefonumu ararken mırıldandım. Bornozun içinde çırlıçıplak, yatakta beni bekleyen ateşli bir adamla birlikteyim; isteyeceğim son şey ellerimin ve dizlerimin üzerinde olmak,

veranda mobilyalarının etrafında avlanmak.

Onun için dizlerimin üstüne çökmek varken olmaz.

Gülümsüyorum, yüzümdeki mutluluk ifadesini engelleyemiyorum. Saint'in yanına taşınmak büyük bir adım ama şimdiden burası, onun yanı evimiz gibi geliyor. Geçtiğimiz aylarda yaşadığımız onca şeyden, onca şüphe ve kuşkudan sonra nihayet rahat bir nefes alabilmek ve her şeyin nihayet yoluna girdiğini bilmek beni rahatlatıyor ve-

Bahçenin uzak ucundan ani bir tıkırtı sesi geliyor, ardından ayak sesleri. Donup kaldım.

Orada biri var.

"Alo?" Sakin kalmaya çalışarak sesleniyorum.

Karanlığa bakarak yaklaştığımda cevap gelmiyor. Belki bir hayvan orada kapana kısılmıştır ya da bir tür yuva yapmıştır.

"Şşşt, çığlık atma."

Karanlıktan bir ses yükseliyor, o kadar tanıdık ki bir şeyler duyduğuma yemin edebilirim.

Olamaz.

Sonra davetsiz misafir gölgelerin arasından çıkıyor ve kalbim göğsümde atmaya bırakıyor.

"Hayır..." Tamamen inanmaz bir halde orada durarak fısıldıyorum. "Evet. Tessa, benim," diye cevap veriyor hayalet.

Ama bir şekilde, bu bir hayalet değil. Bir rüya da değil. Çünkü baktığım kadını nefes aldığım ilk günden beri tanıyorum. Cenazesinde ağlayıp son kez veda ettikten bir yıl sonra, boyalı saçları ve endişeli gözleriyle gölgelerde gizlense bile onu her yerde tanıyabilirdim.

Ölmedi. Gitmedi. Burada.

Kız kardeşim.

"Wren?" Kekeliyorum, olduğum yerde donup kalıyorum. Kulaklarıma kan hücum ediyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum. "Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir-"

"Şşşt!" Elimi tutuyor ve beni gölgelerin içine çekiyor, eve doğru korkulu bir bakış gönderiyor. "Sesini alçalt. Fazla vaktimiz yok."

"Ama... Anlamıyorum..."

Ona bakıyorum, hala bunun gerçek olduğundan emin değilim. *Bu nasıl gerçek olabilir?* "Sen öldün," diye bağıarak kolunu kavıyorum. Ona tutunuyorum, bacaklarım güçsüz. "Sen öldün, Wren. Suya girdin, bir not bıraktın ve bir daha geri dönmedin. Burada ne işin var? Nasıl yapabildin-?"

"Sessiz ol dedim!" Wren beni tekrar susturuyor. "Burada konuşamayız," diyor ve çoktan benden uzaklaşıyor. "Üzgünüm, bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama açıklamak için zamanımız yok. Yarın buluşalım."

"Ne? Wren, hayır-" Sanki bu uyanacağım bir rüyaymış gibi ona tutunmaya çalışıyorum ama Wren geri çekiliyor.

"Üzgünüm, Tessa, ama bana güvenmek zorundasın," diyor, tekrar etrafına bakarak. Ürkek. *Korkmuş.* "Yarın, saat ikide. Hackney'de Two Hearts adında bir bar var. Orada olacağım. Her şeyi açıklayacağım, yemin ederim."

Ağzım açık, hâlâ şoktan uyuşmuş bir halde ona bakıyorum.

"Ama Tessa, kimseye söyleyemezsin," diye fısıldıyor Wren ısrarla. "Saint'e bile. Özellikle de Saint'e. Bana söz ver."

Aptalca başımı sallıyorum. "Wren, hayır. Bu çılgınlık. Sadece içeri gel. Konuşabiliriz-"

"Hayır!" Gözleri panikle parlıyor. Beni omuzlarımdan kavıyor ve çaresizce gözlerimin içine bakıyor. "Söyleyemezsin. Bana söz ver! *Lütfen.*"

Kekeliyorum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, en kötü zamanlarında, kendi kendini yok ettiği ve zar zor bir arada tuttuğu zamanlarda bile. Gözlerinde ham ve vahşi bir şey var, kafesteki bir hayvan gibi, kendini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır.

"Güven bana, Tessie," bakışları yalvarırcasına döndü. "Eski zamanların hatrına. Yemin ederim, her şeyi açıklayacağım. Bu konuda bana güvenmek zorundasınız. Pinky

Yemin eder misin?"

Küçük parmağını kaldırdı, çocukken hep yaptığımız gibi. Bu bir kardeş şeyiydi, nadir ve değerliydi ve sadece en önemli sözler içindi, arkadaşlarımla yan kasabadaki bir rock gösterisine gizlice gitmek istediğimde ya da Wren yanlışlıkla ailemizin eski Honda'sının boyasını kazıdığında olduğu gibi.

Bunu burada, Aziz'in bahçesinin karanlık gölgelerinde, kız kardeşim ölümden yeni dönmüşken yapıyor olmak saçma geliyor. Ama bu eski jest şaşkınlığımı delip geçiyor ve kendi serçe parmağımı onunkiyle birleştirmek için kaldırmaktan kendimi alamıyorum.

"Söz veriyorum," diye yankılandım, hâlâ sersemlemiştim.

"Güzel." Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve sonra gölgelerin içine doğru geri çekiliyor. "Yarın," diye fısıldıyor. "Her şey anlam kazanacak."

Ve sonra sanki hiç orada olmamış gibi karanlığın içinde eriyip gidiyor, beni bahçenin ortasında öylece bırakıyor, imkansız olanı anlamaya çalışırken kafamda binlerce soru dönüp duruyor.

O geri döndü. Wren yaşıyor. Sanki tüm dualarım kabul olmuş gibi. Tüm yıl boyunca suçluluk duygusuyla kıvrandım, kederle eziyet çektim; kız kardeşimi geri almak için her şeyi yapardım...

Ve şimdi biliyorum.

Peki neden bu kadar korkuyor? Neyden ya da kimden saklanıyordu?

Ne haltlar dönüyor?

OceanofPDF.com

Bölüm 2

OceanofPDF.com

ficssa

I Bütün gece yatakta uyanık yattım, bir saniye bile uyuyamadım. Zihnim hala sersemlemiş durumda ve duygularım sevinçten öfkeye ve tekrar binlerce kez geri dönüyor.

Sana ne oldu, Wren? Bizi ne hallere soktun?

Pencerelerin dışında şafak söktüğü anda, yataktan çıkıp ama buz gibi bir düşün keskin şoku bile beni şaşkınlığımdan kurtaramadı. Wren benden saklandı. Yalan söyledi. Onun yasını tuttuk, hepimiz, annem, babam ve Tanrım, onlar biliyor mu? Bunu onlara nasıl yapabildi? Onca zaman hayattayken neden hepimize böyle eziyet etti?

Bunca zamandır onun intikamını almaya çalışıyordum.

"Günaydın, günışığım," diye selamlıyor Saint beni yatak odasına yeniden girdiğimde. Yatağa yayılmış, siyah saçları dağılmış ve pelüş ağzı sırtarak kıvrılmış bir şekilde bakıyor. Duştan çıkmış, ıslak ve sadece bir havluya sarınmış halimi görünce gülümsemesi artıyor. "Kahretsin, seninle birlikte yaşamamın nasıl bir şey olduğunu bilseydim, bunu çok uzun zaman önce yapardım."

Belli belirsiz bir gülümseme takınıyorum. "Beni çok uzun zaman önce tanı mıyordun," diye hafifçe düzeltiyorum. "Ve tanıştığımız ilk gün seninle yaşamamı istemek pek de hoş olmazdı. Zaten yeterince hızlı ilerliyoruz," diye ekliyorum.

Saint sanki ruh halimi sezmiş gibi yüzüme bakıyor. "Umarım sabah pişmanlıkları yoktur?"

"Hayır," diyorum hemen, yatağa doğru geçiyorum. Eğiliyorum ve dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Hayır, burada olduğum için mutluyum."

En azından dün gece Wren'in tüm dünyamı alt üst ettiği ana kadar öyleydim.

"Güzel," diye tembelce sırtıyor Saint ve uzanıp nemli tenimi okşuyor. "Çünkü senin için daha fazla kutu taşımayacağım bebeğim. Görünüşe göre benimle baş başa kaldın."

"Ne kutusu?" Alay ediyorum. "İki bavulum vardı, çok teşekkür ederim. Hafif seyahat ederim."

"Artık değil." Saint aniden beni kucağına çekiyor ve kollarını etrafıma doluyor. "Artık benimle seyahat edeceksin," diye söz veriyor, ağzı köprücük kemiğimin hemen üzerindeki hassas noktaya doğru mırıldanıyor. "Sonuna kadar birinci sınıf."

Havlumu çekip açıyor, ağzı yavaş ve ateşli bir öpücükle benimkini almak için hareket ederken ellerini kıvrımlarımın üzerinde gezdirmeye başlıyor. Vücudum ona her zaman olduğu gibi anında tepki veriyor ama zihnim milyonlarca kilometre ötede, hâlâ Wren'in şifreli yorumlarına odaklanmış durumda.

'Kimseye söyleyemezsin... Özellikle de Aziz'e'.

Ne demek istiyor? Neden kimse onun gerçekten hayatta olduğunu bilmiyor? Bunu ondan nasıl saklayabilirim?

Neyse ki telefonu komodinin üzerinde yüksek sesle çalarak bizi böldü. "Buna bakmalısın!" Kucaklamasından sıyrılarak ağzımdan kaçırıyorum.

Aziz alaycı bir kahkaha atarak ekranı kontrol ediyor. "Bu iş. Bu düşünceni unutma," diye ekliyor cevap verirken. Hemen büyük gömme dolaba geçiyorum ve o gün için iyi bir kot pantolon ve düğmeli bir bluz giyiyorum. Ben dışarı çıktığımda o da işini bitirmek üzereydi.

"... Yakında orada ol."

"Ashford acil durumu mu?" Yataktan kalkıp gerinirken hafifçe soruyorum. Endişeli halimde bile, Rodin'in en iyi başyapıtlarından biri gibi yontulmuş ve beni defalarca zevkin doruklarına çıkarabilecek, zayıf ve güçlü vücuduna hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

Saint şakacı bir şekilde gözlerini devirerek, "Bugünlerde her şey acil," diye cevap veriyor. Kendisi için birkaç giysi almadan önce beni bir kez daha öpmek için yakalıyor. "Herkes güverteye," diye rapor veriyor giyinirken. "Görünüşe göre, Alzheimer ilaç denemelerinin hakem değerlendirmesi sonuçları birkaç gün içinde yayınlanacak. İnceleme kurulundaki kaynakları bunun iyi bir haber olduğunu söylüyor."

"Bu çok büyük bir şey," diye göz kırpmıyorum. Wren ilaç denemelerinin erken bir aşamasında çalışmıştı ve Saint'in aile şirketi Ashford Pharmaceuticals'ın başarısının her şeye bağlı olduğunu biliyorum.

"Devasa mı? Modern tıbbın çehresini değiştirecek," diye heyecanlanıyor Saint. "Demek istediğim, sadece ilaç almak zorunda kalmayacak milyonlarca aile için değil."

Sevdiklerinin ellerinden kayıp gidişini izlemek, ama bunun da ötesinde, diğer nörolojik hastalıkların tedavisinde açtığı yollar..." Heyecanlı görünüyor. "Biliyor musun, bunca zamandır ailemin mirasına karşı çıkıyordum, saygılı bir oğul ve varis olmaya direniyordum ama şimdi... Şimdi Ashford'un böyle bir fark yaratabilmesinden gurur duyuyorum. Aslında iyi şeyler yapıyor. Ve elbette, babamın bana hatırlatacağından emin olduğum gibi, kokuşmuş büyük bir kâr elde etmek," diye alaycı bir gülümsemeyle ekliyor.

"O kısmı unutamam," diye kabul ediyorum. Bu harika bir haber ve keşke onunla birlikte kutlamak için daha fazla orada olabilseydim, ama bir parçam şimdiden endişeyle saate bakıyor ve Wren'le buluşmam için geri sayıyor.

"Öğle yemeği yemek ister misin?" diye soruyor. "Eminim seninle kadeh kaldıracak kadar uzun süre gizlice kaçabilirim."

"Ben, umm..." Bir bahane bulmak için beynimi zorluyorum, hâlâ dikkatim dağınık.

Aziz fark etti. Yaklaşıyor ve şefkatle yanağını okşayarak yüzümü inceliyor. "İyi misin?" diye soruyor endişeyle. "Dün geceki partiden beri sessizsin. Umarım çok bunaltıcı değildir? Herkes sıkıcı ev işlerinden bahsedip dalga geçiyordu," diye ekliyor. "Söz veriyorum, birlikte yaşamamızla ilgili sıkıcı hiçbir şey olmayacak."

Çabucak gülmeye zorladım. "Biliyorum. İyiyim," diye yalan söylüyorum, bakışlarımı başka yöne çevirerek. "Son zamanlarda benim için çok büyük değişiklikler oldu, hala yetişmeye çalışıyorum. Oxford'daki eğitimimi bırakmak, buraya senin yanına taşınmak, Ambrose Vakfı'nda tam zamanlı çalışmaya başlamak..."

"Ve Wren'in intikamını alma arayışından vazgeçmek," diye bitiriyor Saint yumuşak bir sesle.

Bunu ondan sakladığım için kendimi her zamankinden daha suçlu hissederek başımı salladım. Wren'in bu hale gelmesinin, kendini öldürdüğünü düşünmemin tek nedeni geçen yıl Oxford'da gerçekleşen vahşi ve sapkın bir saldırıydı. Bundan kimin sorumlu olduğunu bulacağıma yemin ettim ve Saint, Wren'e saldırıyı ararken her adımda yanımda oldu. Arkadaşlarını araştırmak ve onun ölümü için adaleti sağlamama yardım etmek için her şeyi riske attı.

Ve şimdi o ölmedi... İçimdeki her şey ona söylemek istiyor.

Ama ona söz verdim. Pinky yemin etti.

Ve neler olduğunu -bu imkânsız durumun nasıl ortaya

ç ı k t ı ğ ı n ı - öğrenene kadar, içimi kemiriyor olsa da ona sadakatimi borçluyum.

"Yakında yerleşeceğim," diyorum Saint'e parlak bir şekilde ve bu davranışım onu rahatlatmış olmalı, çünkü gülümsüyor ve beni serbest bırakıyor.

"Bu hafta sonu alışverişe çıkmaya ne dersin?" diye öneriyor gömleğinin

düğmelerini iliklerken. "Burası için birlikte birkaç mobilya ve eşya seçebiliriz."

Kaşlarımı çattım. "Ama zaten dayalı döşeli," diyorum etrafıma bakarak. Saint'in Kensington'daki konak evi, sanatsal, vintage parçalar ve muhteşem tekstillerle dolu, abartısız lüksün doruk noktası.

"Kendini evinde hissetmeni istiyorum," diyerek bana gülümsüyor. "Sanki burası sadece benim değil, *bizim* de evimizmiş gibi."

"Oturma odasını sakız pambesine boyamak ve çok sevdiğin pikabını bir langırt makinesiyle değiştirmek istesem bile mi?" Hayatını bana açma konusundaki kararlılığından etkilenerek alay etmeyi başarıyorum. Saint yeterince uzun süre vahşi ve pervasız bir playboydu, sanırım hayatında bir kadının tasarım tercihlerini hiç düşünmedi.

Gülüyor. "Ne istersen hayatım. Arka bahçede tavuk kümesi. Kütüphanede seks salıncağı. Şimdi bir daha düşündüm de, bu sonuncusu bizim için olmazsa olmaz gibi..." diye ekliyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum.

"Seni seviyorum," diyorum usulca, içimdeki suçluluk duygusu kıvrılsa da. "Güzel," diyor Saint şakacı bir sırıtışla.

Gülüyorum. "Çok mu kibirlisin?" Beni kucakladığı sırada koluna hafifçe vuruyorum.

"Minnettarım. Çok, çok minnettarım..." Saint beni yavaşça öpüyor, bacaklarım jöle gibi olana ve kalbim hızla atana kadar. "Ve bu gece sana ne kadarını göstermeyi planlıyorum," diye ekliyor alçak bir sesle. "İpucu, ofiste takmayı kesinlikle reddettiğim o ipek kravatları içeriyor. Çünkü ben o daracık amcığını Tanrı'yı görene kadar sıkarken, iyi bir kız gibi bağlanmış ve yatağa yayılmış halde sana çok daha yakışacaklarını düşünüyorum."

Saint'i nefes nefese son bir öpücükle ofise uğurluyorum ve sonra huzursuz hissederek evin etrafına bakıyorum. Wren'le buluşmadan önce hala saatlerim var ve burada sorularıyla tıklıp kalırsam delireceğimi biliyorum, bu yüzden ceketimi ve dizüstü bilgisayarımı alıp metroyla Ambrose Vakfı'nın merkezinin bulunduğu Shoreditch'e gidiyorum.

"Tessa, seni görmek ne güzel," bağış toplama departmanındaki patronum Priya, enerji ve sohbetle dolup taşan dönüştürülmüş depoya adım attığımda beni gülümseyerek selamlıyor. "Duyduğuma göre seni daha sık görecekmışiz."

Başımı sallıyorum. Oxford'daki eğitimimi sürdürürken yarı zamanlı, çoğunlukla uzaktan çalışıyordum ama artık Saint'le birlikte Londra'da tam zamanlı yaşadığım için planım tam zamanlı bir çalışan olmaktı. "Umarım sorun olmaz."

"Tabii ki!" Priya sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Influencer kampanyanız çok iyi şekilleniyor. Yeni yılda bunu başlatacağımız için hepimiz çok heyecanlıyız. Ve katkınızı almak istediğim başka projelerim de var. Şu anda bir telefon görüşmesi yapmak üzereyim ama daha sonra ofisinize uğrayıp görüşmeye ne dersiniz?"

"Belki seninki daha iyi olur," diye cevap veriyorum. "Benimki biraz telaşlı." Çalıştığım açık planlı katın ortasındaki masayı başımla işaret ediyorum. Bugün hariç, orada başka biri oturuyor. Duraksıyorum.

"Oh, Hugh sana söylemedi mi?" Priya gülüyor. "Artık kendi ofisin var."

"Öyle mi?" Heyecandan nefesim kesildi.

"Bu taraftan." Priya bana ikinci katta bir masa, saksı bitkileri ve aşağıdaki kalabalık caddeye bakan bir pencereyle dolu havalı, korkak bir odayı gösteriyor. "Vik önümüzdeki birkaç ayı İslamabad'da geçirecek, oradaki eğitim programlarımızı denetleyecek," diye açıklıyor. "Yani burası tamamen senin. Tek bir şartla: Bitkileri canlı tutacaksın," diye ekliyor sırtarak.

"Tabii ki!" Etrafıma bakınarak ışınıyorum. "Teşekkür ederim, bu harika."

Priya saatini kontrol ediyor. "Seni sonra bulurum," diyor ve telaşla uzaklaşıyor, beni serin ve özel alanın tadını çıkarmaya bırakıyor. Köşede rahat bir kanepede, duvarlarda renkli sanat eserleri ve dünyanın dört bir yanında projeleri üzerinde çalışan çeşitli Ambrose Vakfı çalışanlarının fotoğrafları var. Gülümsüyorum, ekibin bir parçası olmaktan memnunum ve umarım etkimize de katkıda bulunuyorum.

Dizüstü bilgisayarına yerleştim, odaklanmaya ve biraz iş yapmaya kararlıydım.

Ama bu odaklanma sadece beş dakika sürüyor. Ne yaparsam yapayım, düşüncelerim Wren'e geri dönüyor.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Kaybolmasından sonraki ilk günlerde, ailem ve ben onun hâlâ hayatta olabileceğine dair umutsuz bir umuda sarıldık. Sahilde çantası ve ayakkabılarıyla birlikte buldukları bir intihar notu ve boş bir reçeteli hap şişesi bırakmıştı. Ancak Sahil Güvenlik yakındaki suları aradıktan sonra bile bir ceset bulamadı.

Elbette, bir şekilde, hayatta kalmış olabilir.

Ama günler haftalara dönüştükçe umutlarımız azaldı. Kimse onu görmemiş ya da ondan haber almamıştı, o sahilden canlı çıktığını gösteren tek bir ipucu bile yoktu. Daha önce de dengesiz ve intihara meyilli biriydi ve polis bu tekrar yaptığını ve bu sefer başarılı olduğunu düşündüğü açıktı. İptal ettiler

araştırmayı sonlandırdı, dava dosyasını kapattı ve çok geçmeden hepimiz yürek parçalayan gerçeği kabul ettik.

O gitmişti.

Şimdi orada oturmuş, Wren'in bunca zamandır hayatta olduğu bu yeni gerçekliği anlamlandırmaya çalışıyorum. Saklanıyor muydu? Nasıl bu kadar ortadan kayboldu? Neden bu kadar uzun süre uzak kaldı?

En başta onu böylesine sert bir eyleme iten ne olabilirdi?

Zihnimde kaç kez evirip çevirsem de bir anlam veremiyorum - ya da neden dün gece aniden Aziz'in bahçesinde belirip bunca zaman sonra kendini bana gösterdiğini. Korkmuştu. Bir şekilde başı belada mıydı? Ama bu gizlilik, peruk ve kılık değiştirme neden? Ve üstüne üstlük, dönüşünü bir sır olarak saklamamı istemesi -özellikle de Aziz'den?

Titriyorum, ürperiyorum. Benim tanıdığım Wren ailesine asla bu travmatik çileyi yaşatmazdı, demek ki Wren'i sandığımın yarısı kadar iyi tanıımıyordum.

Benden ne istiyor?

"Tak, tak." Kapım çalındı, sonra Hugh içeri girdi. "Yeni evinize nasıl yerleştiniz?"

"Harika!" Wren'in düşüncelerini bir kenara itmeye çalışarak yüksek sesle haykırıyorum. "Burayı seviyorum. Ama bu ofisi başka birinin almaması gerektiğinden emin misin? Daha önemli birinin."

Hugh kıkırdıyor. "İnanın bana, şu influencer kampanyanızın gidişatına bakılırsa, buraların VIP'si sizsiniz."

"Yapma," diye gözlerimi deviriyorum, kızarıyorum ama o ısrar ediyor.

"Hayır, gerçekten. Priya bana yaygınlaştırma planını ve katılmak için imzaladığınız bazı isimleri gösterdi. Etkileyici şeyler," diye ekliyor. "Tabii ki LadyJaneLocks ya da BeastMode'un kim olduğunu bilmiyorum ama bana genç kalabalık arasında oldukça ünlü oldukları söylendi."

Gülümsüyorum, rahatlıyorum. Wren'in saldırısının arkasında olabilecek şüpheliler listesinden onu çıkardığım için Hugh ile sohbet etmek artık çok daha kolay. O hafta sonu güvenli bir şekilde Stockholm'de TED konuşması yapıyordu, bu yüzden artık savunmamı yüksek tutmam ya da ona şüpheyile bakmam gerekmiyor.

"LadyJane bir saç influencer'ı," diye açıklıyorum. "Instagram ve TikTok'ta iki milyon takipçisi var. BeastMode ise bir oyuncu, Twitch'te çok popüler. Köpeği hakkında bir sürü paylaşım yaptığını gördüm, bu yüzden hayvan koruma kampanyalarından biri için uygun olacağını düşündüm."

"Twitch, Beasts... Kendinizi hiç vaktinden önce yaşlanmış hissettiniz mi?" Hugh sırtarak soruyor.

Gülüyorum. "Sürekli. Bu influencer'lar hala gençler ve çoğu büyük spor yıldızından ya da Beyonce'den daha fazla platforma sahipler." Duraksıyorum. "Tamam, Beyonce değil."

Hugh, "Vakıf projelerini tanıtmaları için onunla anlaşamayacağımıza göre, bu listeyi gayet iyi iş çıkardığınızı söyleyebilirim," diye onaylıyor. "Kahve?"

"Ben de isterim."

Alt kattaki mutfak bölümüne iniyor ve Vakıfların gelecek projeleri hakkında sohbet ediyoruz. Hugh pahalı espresso makinesini çalıştırırken, "Büyümek için can atıyorum," diyor. "Sadece ölçek olarak değil, desteklediğimiz proje türleri açısından da. Bunu söylemek yakışsız olabilir ama insanların uzak bir ülkedeki açlık çeken yetimler için bağışta bulunmalarını sağlamak, buradaki sorunlara dikkat etmelerini sağlamaktan daha kolay. Önümüzdeki yıllarda İngiltere'deki sorunlara odaklanabileceğimizi umuyorum: uyuşturucu rehabilitasyonu, gıda bankaları, daha az seksi hayırseverlik hedefleri."

"Peki baban bu konuda ne hissediyor?" Kendimi durduramadan soruyorum. Hugh'un babası Lionel Ambrose, bir sonraki İngiltere Başbakanı olmak için yarışıyor ve anketlere bakılırsa oyları kapmış görünüyor. "Demek istediğim, ülkenin daha pembe bir resmini çizmeyi seviyor, hepsi bu. En azından kampanya konuşmalarına bakılırsa."

Onunla Ashford Pharma etkinliğinde tanıştığımı, odayı nasıl büyülediğini ve çalıştığını, her santimiyle güvenilir bir politikacı olduğunu gördüğümü hatırlıyorum.

Hugh alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Babamla benim önceliklerimiz çok farklı," diye cevap veriyor, neyse ki yorumumdan alınmamış görünüyor. "Ama bir konuda birbirimize benziyoruz, gelecek için bir vizyonumuz var. Bu ülke için. Önemli olan tek şey bu misyon."

Gözlerimi kırıştırıyorum, ses tonunun sertliğine şaşıyorum. Sonra sırtıyor. "Ve eğer BeastMode ve Leydi Jane bunu gerçekleştirecekse, ben varım diyorum," diye ekliyor. "Kendimi yüz yaşında hissetmeme neden olsalar bile."

Gülüyorum, tekrar rahatlıyorum. "Stajyerlerden birine sana bir hile kartı hazırlamasını söyleyeceğim," diyorum. "Böylece GoJo'nuzu GoPro'nuzla karıştırmazsınız."

"Lütfen yap." Hugh espressoyu damlatmaya hazırlıyor, sonra ustalıkla buharda pişmiş sütü ekliyor. "Ve *işte*. Tüm bunlar başarısız olursa, her zaman Roma'ya kaçıp barista olabilirim," diye ekliyor sırtarak.

"Etkilendim." Bir yudum alıyorum. "Vay canına, bu gerçekten çok iyi."

"Annabelle düğün kahvaltısı için personeli eğitmem için bana yalvardı," diyor Hugh, eğlenmiş görünerek. "Görünüşe göre, kendisinin ve Max'in baş harflerinin her fincandaki köpüğün içine girdap gibi girmesini istiyor."

Gülüyorum. "Kulağa Annabelle gibi geliyor." "Seyahat programını aldın mı?" diye soruyor.

"Seyahat programı mı?"

"Düğün etkinlikleri için. Önümüzdeki hafta başlıyor, biliyorsun ve her şey dakikasına kadar planlandı." Hugh alaycı bir ciddiyetle bakıyor. "Sanırım tuvalet molalarını bile ayarladı."

"Saint'e sormam gerekecek," diyorum eğlenerek. Sonra duraksıyorum. "Annabelle'in nedime olacağını söylerken bunu gerçekten kastettiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Hugh sırtıyor. "Sadece bunu kastetmekle kalmadı, aynı zamanda nedime elbisesini çoktan değiştirdiğine ve senin için kişiselleştirilmiş bir çiçek tacı yaptığına dair yüz pounduna bahse girerim. Daha doğrusu, zavallı kölelerinden biri yapıyor."

"Ah canım," diye gülüyorum. "Düğünün bir parçası olmam biraz tuhaf değil mi? Hepinizle daha yeni tanıştım!"

"Ama sen de artık ailenin bir parçasısın, değil mi?" diye soruyor. "Yani, Saint bizim için bir kardeş gibi ve o mutluyorsa... biz de mutluyuz."

Ben de gülümsüyorum, duyulanıyorum. "Mutlu olmalı," diye geveliyorum ve sonra bunun kastettiğimden daha kirli bir ses olduğunu fark ediyorum. "Demek istediğim, Ashford'da her şey yolunda giderken," diye hızlıca ekliyorum ve Hugh gülüyor.

"Evet, bu konuda bazı fısıltılar duydum. Buna sevindim. Ashford Pharma'nın servetine bel bağlayan pek çok insan var... Buradaki Vakıf da dahil."

"Nasıl yani?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bağışımız piyasalara yatırılıyor," diye açıklıyor Hugh. "Ayrıntıları takip etmiyorum ama her şey ben dizginleri ele almadan önce ayarlandığı için... Sanırım Ashford hisselerinde yüklü bir meblağ var. Babam dostlarını yakın, kazançlarını da daha yakın tutmayı sever."

"Oh." Gözlerimi kırıştırıyorum, bunu nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. Tüm bu güçlü ailelerin kaderlerinin ne kadar sıkı bir şekilde iç içe geçtiğinin bir başka örneği. Ama doğru düzgün cevap veremeden telefonumun alarmı çalıyor. Saat 1:30 olmuş bile. Wren'le buluşmam gerek!

"Ateşli bir randevu mu?" Kahve fincanımı lavaboda hızla yıkarken Hugh soruyor.

"Başka bir influencer ile görüşüyorum," diye hemen yalan söyledim. "Uygun olup olmadıklarından emin değilim, bu yüzden bir şey söylemeden önce yüz yüze oturup ortamı kontrol edeyim dedim."

"Harika iş," diye sırtıyor Hugh. "Her şey yolunda giderse bana haber ver. Seni destekliyoruz."

Eşyalarımı almak için ofisime GERİ KAÇIYORUM, sonra da dışarı çıkıyorum. Shoreditch Londra'nın Doğu yakasında, Wren'in bana verdiği adresten yaklaşık yirmi dakikalık yürüme mesafesinde ve hızlı yürüyorum, sinirlerim her adımda daha da geriliyor.

Neden bu gizlenme rutini? Dün gece oturup konuşamaz mıydı? Gergindi. *Korkuyordu*. Her an fark edilebilecekmiş gibi davranıyordu... Acaba takip edildiğini mi düşünüyordu?

Biraz daha hızlı yürüyorum, etrafıma bakıyorum ama sokaklar kalabalık ve kimse bana dikkat etmiyor. Etrafım yeni hipster kafelerinden ve butiklerinden Londra'nın biraz daha sefil bir tarafına, dağınık lokantaların, mini marketlerin ve tahtalı dükkanların olduğu Doğu Yakası'na dönüyor. Saint ve arkadaşlarının sık sık gittiği göz alıcı yerlerden kesinlikle çok uzak. Tanıdığım hiç kimse beni burada bulmayı beklemezdi.

Ama belli ki mesele de bu.

Köşedeki Two Hearts pub, solmuş halısı ve barın arkasında yorgun görünümlü bir barmaid ile pis bir yerel mekan. Öğleden sonra erken saatlerde mekân sessizdir; barda tek başına içen birkaç kişi vardır ya da kafalar at yarışı sonuçlarına eğilmiştir.

Ve Wren. Çoktan arka taraftaki bir kulübeye kapanmış, odadan yarı gizli ama kapıyı net bir şekilde görebiliyordu.

Yoluma devam ettim, ortaya çıktığı için rahatlamıştım. Eğer yine benden kaçarsa... Onu bulmamın hiçbir yolu olmazdı. Yüzünü gösterdiğini bile kanıtlayamazdım.

"Wren," diye selamlıyorum onu, her şeye rağmen gülümseyerek. Yüzünü görmek bile beni duygulandırıyor, her ne kadar çizilmiş ve yorgun olsa da, gözleri odanın içinde gergin bir şekilde zıplıyor.

"Bana öyle deme, bu kadar yüksek sesle değil," diyor aceleyle, beni karşısındaki koltuğa çekerek. Bir soda içiyor ve bir tane de benim için bekliyor. "Benimle buluşacağını kimseye söyledin mi?"

"Hayır."

"Kimse yok mu?" Wren elimi tutarak soruyor. "Aziz bile mi?"

"Sana yapmayacağımı söyledim." Elimi çekiyorum. Şimdi beni korkutuyor, çok keskin ve yoğun, ama bu buluşmanın hiçbir anlamı yok. "Yalan söylemekten nefret ederdim ama sana bir söz verdim ve sözümü tuttum. Şimdi pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirme sırası sende," diye devam ediyorum, ona dik dik bakarak. "Bana neler olduğunu anlat. Wren... Cevap istiyorum. Gerçeği bilmeyi hak ediyorum!"

Wren nefes veriyor. Tekrar odaya bakıyor ama kimse bizimle ilgilenmiyor. Sonunda duruşu rahatlıyor. Bana başıyla onay verdi. "Haklısın. Etrafta gizlice dolaştığım için özür dilerim ama göreceksin, sadece seni korumaya çalışıyorum. Hepsi seni korumak içindi."

Titriyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Baştan başla," diye ekliyorum, bunu anlamlandırmaya ihtiyacım var. "Ölü numarası yapmak, intihar notu... Bunu sen mi planladın? Hepsi bir oyun muydu? Kendini öldürmeyi hiç istemedin mi?"

Wren yavaşça başını sallar. "Başka bir yol göremedim. Oxford'dan döndükten birkaç hafta sonra tehdit mektupları almaya başladım."

"Ne tür tehditler?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Sessiz kalmam gerektiğini, kötü şeyler olacağını söylediler. Sadece bana değil, anneme, babama ve sana da." Wren yutkunuyor, yüzünde korku belirliyor. "Ellerinde fotoğraflar vardı, Tessa. Kâr amacı gütmekten çalıştığın işte seni gözetliyorlardı. Sabahları dışarıda koşarken. Fotoğrafın üzerine bir hedef tahtası çizmişler."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Bunu kim yapıyordu? Ne istiyorlardı?"

"Başka bir çıkış yolu göremedim," diye yalvarıyor Wren, soruma yanıt vermeyerek. "Her şey dağılıyordu, sen zaten benim için çok endişeleniyordun ve ben... ben kontrolümü kaybediyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ortadan kaybolursam artık sizi umursamayacaklarını düşündüm. Güvende olursunuz."

"Kim?" Tekrar soruyorum. "Kimdi bu insanlar? Senden ne istiyorlardı?"

Wren zorlukla yutkunur. "Sana söylemediğim bir şey var, ben Oxford'dayken olan bir şey..."

"Saldırıyla bağlantılı mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Başka bir şey. Büyük bir şey..."

Bu insanların peşine düşmesine neden olan şey her neyse, bildiği şey yüzünden hâlâ dehşete kapıldığı belli.

Öne doğru eğildim. "Bana güvenebilirsin Wren," diye söz veriyorum ona. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Bana hafif bir gülümseme veriyor ve bir anlığına gözlerinde eski Wren'in kıvılcımını görüyorum. Benim sevgili kız kardeşim. En yakın arkadaşım. "Ne yapacaksın, kampta bana kendini beğenmiş inek dediğinde Marcy Littleton'a yaptığın gibi tenis raketinle mi döveceksin onları?" diye şaka yapıyor usulca.

"Gereken buysa," diye yemin ediyorum. Elini tutup sıkıyorum. "Artık bu işte birlikteyiz. Lütfen Wren, her ne oluyorsa artık bununla tek başına başa çıkmak zorunda değilsin."

O da geri sıkar. "Biliyorum. Seni bu işe bulaştırmaktan nefret ediyorum ama sen onunla birlikteyken sessiz kalamam."

O mu? Aziz mi demek istedi?

"Kazmayı bırakman için seni uyarmaya çalıştım," diye ekliyor. "Sana o notu gönderdim..." "O sen miydin? Ama neden?"

Derin bir nefes alıp devam ettiğinde Wren'e şaşkınlıkla bakıyorum: "Ashford Pharma'da yaptığım araştırmaydı. Asla görmemem gereken bir şeye rastladım. Alzheimer ilacı, Tessa," diyor, üzgün görünüyor. "Denemelerden elde edilen sonuçların hepsi sahteydi. İlaçlar işe yaramıyor."

"Hayır..." Nefesim kesildi, afalladım.

Başını sallıyor. "Beni bu yüzden tehdit ediyorlardı, sessiz kalmamı sağlamak için. Dediler ki..." Wren'in sesi kesiliyor ama ısrarla devam ediyor. "Gerçeği açıklarsam seni ele geçireceklerini söylediler. Bana yaptıkları gibi sana da o hücrenin içini göstereceklermiş. Ve uyuşturucu da kullanmayacaklarmış. Her anı hatırladığından emin olacaktı."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

OceanofPDF.com

ficssa

I Buna inanamıyorum.

Arka taraftaki pis kulübede oturmuş, şaşkınlıkla Wren'e bakıyordum. "Ama... Anlamıyorum," diye kekeliyorum, onun ifşaatları karşısında sersemlemiş bir halde.

Ashford Pharma mucize Alzheimer ilacının sahtesini mi yapıyor? Tüm bu çalışmalar

Saint'in tüm heyecanı ve umutları boşa gitti.

Sonra bana söylediklerinin diğer kısmı kafama dank etti. Ona yaptıklarının aynısını bana da yapacaklarını.

"Neden böyle bir tehditte bulunsunlar ki?" Ben soruyorum. "Saldırınızla ilgili ayrıntıları nasıl bilebilirler ki, eğer..."

Dehşete kapıldım.

"Tabii bir şekilde Ashford laboratuvarlarında bulduğum şeyle bağlantılı değilse," diye bitiriyor Wren. "Ben de öyle düşünüyorum. Hatalı verileri olaydan bir hafta önce keşfettim. Ne bulduğumu hemen fark etmedim" diye ekliyor. "Dosyanın bozulmuş olabileceğini ya da bir veri giriş hatası olduğunu düşündüm. Rakamlar hiç mantıklı gelmiyordu. Bunu laboratuvardaki zincire bildirdim ve bu konuda başka bir şey duymadım. Sonra saldırı oldu ve bu aklımdaki son şeydi. Ama tehdit mektupları gelmeye başlayınca, bu iki şeyin bağlantılı olduğunu düşündüm. Belki de saldırı bir uyarıydı," diyor, "ya da intikamdı, ya da beni korkutup toparlanmamı ve bursumu bırakıp Amerika'ya dönmemi sağlamaktı. İşe yaradı," diye ekliyor acımasızca. "O yerle ilgili başka hiçbir şey yapmak istemedim."

Orada oturmuş, her şeyi anlamaya çalışıyordum. Başım dönerken bir grup insan bara giriyor. Genç çocuklar, futbol formaları giymişler, şimdiden kabadayı gibi konuşuyorlar.

Wren gerilir. "Hadi biraz yürüyelim," diyor ve çoktan ayağa kalkmış.

Tartışmak istiyorum ama ne diyebilirim ki? Paranoyaklaştığını mı? Zaten acımasız bir saldırının ve güvenliğine yönelik tehditlerin kurbanı oldu.

Onun yerinde olsaydım ben de gölgelerden ürkerdim.

Başımı sallıyorum ve eşyalarımı alıp onu dışarıya, işlek caddeye kadar takip ediyorum. Wren etrafına bakınıyor. "Bu taraftan," diyor ve hızla yürümeye başlıyor, yayaların arasından sıyrılıyor ve aniden karşıdan karşıya geçmek için fırlıyor. "Dur bakalım!" Ona yetişmek için aceleyle peşinden koşuyorum. "Sanki

Birinden kaçıyorsun," diyorum ona. "Yavaşla, sorun yok."

Wren hızını biraz azaltıyor ama mutlu olmadığını anlayabiliyorum.

Çamurlu çimlerin ve top oynayan birkaç çocuğun olduğu küçük bir park alanına giriyoruz. Wren etrafımıza dikkatle bakarken ve ben bir plan düşünmeye çalışırken kenarda dönüp duruyoruz.

Bu beni aşar. Sahte ilaç deneyleri, şiddet içeren tehditler... Ve eğer Wren'in saldırısının ardındaki neden gerçekten buysa, bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Saint'e söylemeliyiz," diyorum ona. "O bize yardım edebilir."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Wren dönüp bana baktı. "O da onlardan biri. Kahretsin, bu onun aile şirketi, kapının üstünde onun adı var. Ashford Pharma. Tek bildiğimiz, başıma gelenlerin arkasında onun olabileceği."

"O değil," diye yemin ediyorum hemen. "Ona güvenebiliriz!"

Wren başını sallar. "Tehlikeli olabilir, Tessa, görmüyor musun?"

Bu yüzden geri dönmek için her şeyi riske attım: Sizi uyarmak için." "Aziz hakkında mı?"

"Kendime sana gerçeği asla söyleyemeyeceğimi, sonsuza kadar ölü kalmam gerektiğini söyledim ama sonra Max Lancaster'ın sosyal medyasında ikinizin fotoğraflarını gördüm," diyor Wren. "Birlikte olduğunuzu fark etmemiştim. Ciddi olduğunuzu ya da hâlâ benim saldırımı araştırdığınızı. Bu güvenli değil, Tessie," diye yalvarıyor. "O güvende değil."

"Yanılıyorsun," diyorum ona sakince. Tüm bu kaos ve karmaşa içinde bile emin olabileceğim tek şey Aziz. "Ona güvenebilirim. Bunu bana defalarca kanıtladı. Bana yardım ediyor," diye ekliyorum. "Sana saldıran adamı bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды."

"Ve sen ona inanıyor musun?" diye soruyor.

"Evet." Bakışlarını tutuyorum. "Ona güveniyorum... hayatım pahasına. Ashford Pharma'da her ne oluyorsa, bunun onunla hiçbir ilgisi yok," diye ekliyorum. "Birkaç hafta öncesine kadar şirketle ilgisi bile yoktu."

Yine de başını sallıyor. "Onlara güvenemezsin!" diyor tekrar, daha da histerikleşerek. "Oxford'daki arkadaşlarımı, meslektaşlarımı tanıdığımı, bana asla zarar veremeyeceklerini düşünmüştüm... Ve bakın ne oldu. Yanılmışım ve o zamandan beri her günümün her dakikasını bunun sonuçlarıyla yaşayarak geçirdim!"

"Şşş, sorun yok," diye onu yatıştırmaya çalışıyorum ama Wren şimdi hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

"Ona söyleyemezsin. Lütfen Tessa, bunu yapma!"

"Pekâlâ!" Sonunda onu tekrar sakinleştirmek için çaresizce kabul ediyorum. "Saint'e söylemeyeceğim. En azından şimdilik. Ama ne yapacağımıza bir an önce karar vermeliyiz."

Başını sallıyor. "Üzerinde çalışıyorum." Wren tekrar ortadan kaybolmak üzereymiş gibi geri çekiliyor.

"Bekle!" Panikleyerek ağızımdan kaçırdım. "Nerede kalıyorsun? Sana nasıl ulaşabilirim?"

Duraksıyor, isteksiz görünüyor. "Güven iki yönlüdür," diye hatırlatıyorum ona. "Pinky sözü, hatırladın mı?"

Biraz rahatlıyor. "Telefonun yanında mı?"

Çıkardım. Alıyor ve bir numara giriyor. "Bana bununla ulaşabilirsiniz," diyor ve geri veriyor. İsmi 'birdy' olarak yazdığını görüyorum, babamın çocukluğunda kullandığı bir lakap.

"Güvende olacak mısın? " diye soruyorum, bir sızı hissederek. "Eğer benimle geri gelersen, bizimle kalabilirsin, bunu çözebiliriz-"

"İyi olacağım," diye araya giriyor Wren. "Seninle yakında konuşacağım. Ama lütfen... Saint konusunda dikkatli ol. Sana az önce söylediklerim, ilaç sonuçları hakkında... Bu, birinin korumak için cinayet işleyebileceği bir bilgi."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve ben daha tek kelime edemedim uzaklaşıyor. Gidişini izliyorum, kalbim korku ve kafa karışıklığıyla ağlıyor.

Onu bir daha görebilecek miyim?

Bir parçam onu takip etmek ve güvende olduğundan emin olmak istiyor ama şu anda sahip olduğumuz kırılgan güveni bozma riskini alamayacağımı biliyorum. Buraya kadar gelmeyi başardı; kendine nasıl bakacağını bildiğine inanmak zorundayım.

Ben de yavaşça dönüp eve doğru yola koyuluyorum. Sersemlemiş bir halde metro istasyonuna doğru yürüyorum ve neredeyse Kensington'daki durağımı kaçıyorum. Lüks yapraklı sokaklardan Saint'in evine, Doğu Londra'nın gürültüsünden ve karmaşasından milyonlarca kilometre uzağa ulaştığımda, Wren'le geçirdiğim tüm öğleden sonra bana bir rüya gibi geliyor.

"Alo?"

İçeri girdiğimde Saint'in seslendiğini duyuyorum. "Benim," diye karşılık veriyorum ve bağırışını takip ederek merdivenlerden misafir yatak odalarından birine çıkıyorum. Üçüncü katta, eskiden çatı katı olan bir yerin eğimli saçaklarının altına tünemiş. Merakla etrafıma bakındım. Saint'in gelişimi kutlamak için evin her odasında sevişmemiz konusundaki ısrarı dışında buraya hiç çıkmamıştım.

"Neler oluyor?" diye sordum. Eskiden alanın çoğunu kaplayan yatak şimdi köşede parçalara ayrılmış durumda, duvara dayalı bir masa ve pencerenin önünde rahat bir koltuk var. Saint bir duvarda kitaplıkları monte ediyor, parçalar ve elektrikli aletler etrafındaki zemine yayılmış durumda.

Gülümseyerek doğruldu, başı neredeyse tavanın en alt kısmını sıyrıyordu. "Erkencisin," diyor ve beni bir öpücükle selamlıyor. "Dağınıklığa aldırma. Sana sürpriz yapmak istedim."

"Ne ile?"

"Yeni ofisin," diyor gururla. "Slash kütüphane, slash sapıkça seks odası. Nasıl istersen."

Kalbim eriyor. "Bu benim için mi?" Tekrar etrafa bakarak soruyorum. Oda rahat ve güneşli; burada dizüstü bilgisayarım ya da iyi bir kitapla kıvrıldığımı hayal edebiliyorum.

"Hepsi senin," diye onaylıyor Saint. "Alt katta zaten misafirler için fazlasıyla yer var ve benim de ofisim var, neden senin de kendine ait bir yerin olmasın? İstedğin şekilde dekore edebiliriz" diye ekliyor. "Sakız pembesi falan. Gerçi bir langırt makinesini iki kat merdivenden çıkarmakta zorlanabiliriz," diye sırtarak ekliyor ve büyük bir yeniden tasarımı ilgili daha önceki şakalarını hatırlatıyor.

Başımı sallıyorum. "Bu haliyle mükemmel," diyorum ona ve öyle de oluyor. Misafir odası zaten klasik bir William Morris duvar kağıdıyla döşenmişti ve şimdi pelüş kadife şezlong ve eski bir ayaklı lambayla ideal bir okuma köşesi. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diyor Saint ve beni öpücüğün içine çekiyor. Bir an için onun karşısında eriyorum, kucaklamasının sıcaklığının tadını çıkarıyorum, ama çok geçmeden Wren'e karşı duyduğum suçluluk duygusu o anı bastırıyor.

Ondan sır saklamaktan nefret ediyorum, özellikle de onun hayatını ve ailesini de etkileyen bu kadar büyük bir şeyden.

Geri çekiliyorum ve yüzümü göğsüne gömüp ona sıkıca sarılıyorum. Saint şaşırmış görünüyor ama beni tutuyor, ben çekmeye çalışırken saçlarını nazikçe okşuyor.

kendimle birlikte.

"Özür dilerim," diye geveleyerek geri çekildim.

"Sorun yok." Saint kara gözlerinde şefkatle bana bakıyor. "Sanırım neler olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Duraksıyorum, suçluluğumun yüzümden okunduğuna eminim. "Wren, değil mi?"

Panik içinde ona baktım. *O nereden biliyor?*

"Ne demek istiyorsun?" Yutkunuyorum, keşke her şeyi itiraf edebilseydim. Tek yapmak istediğim ona sıkıca sarılmakken, bu sır aramızda belirmiyordu.

Saint yüzümdeki bir tutam saç okşuyor, hâlâ çok destekleyici ve anlayışlı. "Hayatına devam etmenin zor olduğunu biliyorum," diye açıklıyor. "Aylarca ona kimin saldırdığını bulmaya odaklandın. Tabii ki biraz kaybolmuş ve yönünü kaybetmiş hissedeceksin, artık bu amaç seni yönlendirmiyor."

Nefesimi bir anda veriyorum. "Doğru," diyorum sessizce, suçluluk duygum her zamankinden daha keskin. "Haklısın."

"Her şey yoluna girecek," diye beni rahatlatıyor Saint. "Çok korkunç şeyler olduğunu biliyorum ve bir parçan her zaman bu kaybın yasını tutacak. Ama mutlu olmayı hak ediyorsun. Hayat kısa; senin de kutlayacak çok şeyin var."

Ona bakıyorum ve haklı olduğunu fark ediyorum. Kutlayacak bir şeyim var: Wren yaşıyor.

Onun dönüşüyle ilgili panik ve korkuya o kadar kapılmıştım ki, bu inanılmaz gerçeği özümsemek için bir an bile ayıramadım. Kız kardeşim hayatta. Umduğum, dua ettiğim ve görmek için her şeyimi verebileceğim tek şey... Gerçekleşti. Gerçek oldu.

Geri kalan her şey -tehditler, gizem ve belirsiz gelecek- hepsi bu mucizevi gerçeğin yanında sönük kalıyor.

Wren hayatta ve başka ne olursa olsun, hiçbir şey bu beklenmedik hediye ortadan kaldıramaz. Gerisini zamanla çözeceğiz. Ama şimdi?

Kız kardeşimi geri aldım.

Geniş bir gülümsemeye boğuluyorum ve kollarımı Aziz'in boynuna doluyorum. Kaderin bu inanılmaz cilvesini kutlamak için kendimi ona doğru fırlatıyor, onu sıcak ve sert bir şekilde öpüyorum. Beni daha sıkı kavramadan önce gülererek geri çekiliyor.

"Bu ne için?" diye soruyor gülümseyerek.

"Sadece mutluyum," dedim. "Ofis hakkında. Teşekkür ederim."

"Vay canına, şu gömme kitap raflarını monte etmeyi bitirene kadar bekle," diye için için sırtıyor Saint. "O zaman bana gerçekten teşekkür etmek isteyeceksin, bütün gece boyunca."

Gölüyorum. "Bunu kutlamalıyız," diyorum kalbim küt küt atarken. "Dediğin gibi, hayat kısa. Her galibiyetin değerini bilmek istiyorum."

Ve kız kardeşimi ölümden döndürmek, hayal edebileceğim kadar büyük bir kazanç.

"Pekâlâ o zaman," dedi Aziz'in ifadesi şakacı bir hal aldı. "Özel bir durum, hmmm..."

Beklentiyle ürperdiğimi hissediyorum. Saint'in özel günleri her zaman yeni, heyecan verici bir macera içerir ve gözlerindeki ışıltıdan bugünün de farklı olmayacağını anlayabiliyorum.

"Tam olarak ne yapacağımı biliyorum," diyor. "Ben birkaç telefon görüşmesi yaparken sen de akşam yemeği için giyin. Ya Tessa?" diye ekliyor, ben kapıya yönelirken.

"Evet?"

"Bu akşam bir elbise giy," diyor, parıltısı kurda dönüşüyor. "Bol etekli. Omuz askılı."

Nabzım tekliyor. "Bana nedenini söyleyecek misin?"

"Şimdi, bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" diye sırtıyor. "Yakında öğreneceksin. Eğer iyi bir kız olursan tabii."

Heyecanla giyinmek için aşağıya indim. Bir şekilde Aziz'le iyi olmak gerçekten çok ama çok kötü olmak anlamına geliyor...

Ve sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

OceanofPDF.com

ficssa

A Giyindikten ve Saint'in talimatlarını harfiyen yerine getirdikten sonra bir taksiye atlayıp şehrin öbür ucuna, ışıkların ve uğultunun hemen dışında, merdivenlerden aşağıya gizlenmiş büyüleyici romantik bir caz kulübüne gidiyoruz.

Shaftsbury Caddesi'ndeki tiyatroların.

"Burayı seviyorum," diye gülümseyerek bodrum katına bakıyorum. Bir caz üçlüsünün boğucu bir melodi çaldığı sahnenin etrafına yerleştirilmiş soluk deri kabinler ve küçük masalarla loş ve gizli. "Bir filmde çıkmış gibi."

"Şehirdeki en iyi martinileri yapıyorlar," diyor Saint, benim için bir sandalye çekip garsonu çağırarak. "Olive and a twist?"

İçkilerimizi ve masaya patates kızartması sipariş ederken başımı sallıyorum, mutlu bir şekilde yerime oturuyorum. Yani ben. "Hızlı öğreniyorsun," diye gülüyorum, atıştırmalıkları istediğinde. "Aç karnına içemeyeceğimi biliyorsun."

"Bu akşam için büyük planlarım var," diyor göz kırparak ve gülümsemem büyüyor. "Gece daha başlamadan huysuzlanmana izin veremem."

"Dayanıklılığımıza ihtiyacım olacak mı?" Cilveli bir şekilde soruyorum. Sırıttıyor. "Belki. Ve yükseklerle karşı bir kafa."

İlginç... İçkilerimizi çabucak getirdiler ve ben de müziğin sesinin üzerimde dolaşmasına izin vererek arkama yaslandım. Wren'le ilgili her şey çok uzak görünüyor ve sorularımı ve korkularımı bu akşam için bir kenara bırakıp onun dönüşünü özel olarak kutlamak beni rahatlatıyor.

"Şerefe," diyorum, kadehimi kaldırarak.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" Saint bir kaşını kaldırıyor, gündelik üniforması olan siyah kot pantolon ve düğmeli gömleğiyle son derece yakışıklı görünüyor.

"Bize," diyorum gülümseyerek gözlerinin içine bakarak. "Ve beklenmedik nimetlere." "Buna içerim." Aziz kadehini benimkine tokuşturuyor ve bir yudum alıyor.

"Seninle ilgili her şey beklenmedik, Tessa Peterson."

O daha yarısını bile bilmiyor ama ben sadece gülümsüyorum. "Taylor Swift plağını çantasının arkasında saklayan adam söylüyor bunu. Evet, buldum," diye ekliyorum sırtarak. "Suçlu zevklerini saklamak için daha çok çalışman gerekecek, artık aynı çatı altında yaşıyorum."

"Suçlu kim?" Aziz karşılık veriyor, kara gözleri neşeyle parlıyor. "Beni bilirsin, sevgilim. Tüm zevklerimi gönülden kucaklarım. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *folklor* küçümsenen bir klasiktir."

Gülüyorum. "Elektrikli aletler, pop müzik... Sizin hakkınızda her türlü yeni şeyi öğreniyorum *profesör*," diye takılıyorum.

"Peki ya sen?" Saint beni cızırtılı bakışlarla süzerek soruyor. "Benden ne saklıyordun?"

Wren.

En büyük sırrımı geri alıyorum ve onun yerine düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hmm... Bunu kendin öğrenmen gerekecek, değil mi? Tüm kirli küçük sırlarımı öğrenme konusunda oldukça iyi bir sicil var," diye ekliyorum, ona boğucu bir bakış atarak. "Bazen aklımı okuyabildiğini düşünüyorum. Ne düşündüğümü, ne *istediğimi* kendimden bile daha iyi biliyor gibisin."

O ilk parti, karanlıkta otururken bacaklarım ona doğru açılmış ve bakışlarım onunkilere kilitlenmişti... Kulüpte, yumuşak, yabancı bir ağız beni yavaşça yalayarak çılgına çevirirken vücuduna yapışmıştım... O süslü labirentte sırtüstü yatmış, yıldızların altında beynimi boşaltıyordum...

Bir şekilde Aziz, sadece hayalini kurduğum arzulara hayat verdi; soluksuz fantezilerimi aldı ve onları gerçeğe dönüştürdü. *Beni* daha gerçek yaptı: Kendi zevkinin peşinden giden ve bunu utanmadan talep eden bir kadın; her geçen gün kendi heyecan verici, şehvetli ihtiyaçlarım hakkında daha fazla şey keşfediyorum.

Mum ışığıyla aydınlatılmış masanın karşısında gözleriyle buluşuyorum ve aramızdaki kimyanın c ı z ı r t ı s ı n d a n keyif alıyorum. "Peki, şimdi ne düşünüyorum?" Cilveli bir şekilde soruyorum.

Aziz'in ağzı kurtça bir sırıtışla kıvrılıyor. "Daha yemeği getirmeden bizi buradan attıracak şeyler."

"Doğru."

Eğiliyor ve beni yavaş, buharlı bir öpücük için kendine çekiyor. "Her şeyin zamanı var, sevgilim," diyor bana usulca. "Gece daha yeni başlıyor. Ve senin için bir şeyim var."

Beklentiyle doğruluyorum, seksi, eğlenceli yeni bir oyuncak olup olmadığını merak ediyorum. Ama Saint ceketinin cebinden kadife bir mücevher kutusu çıkarıp masanın üzerine koyuyor ve bana doğru itiyor. "Aç şunu," diyor ve ben göz kırpyorum.

Kutu pahalı görünüyor: koyu mavi ve ihtiyatlı. "Aziz..." Kendimi mahcup hissederek başlıyorum. "Bana zaten çok şey verdin..."

Ama kutuyu tekrar dürtüyor. Aldım ve yavaşça kapağını kaldırdım. Nefesim kesildi.

İçine muhteşem bir kolye yerleştirilmiş: narin platin bir zincir, elmas ve zümrütlerle bezenmiş küçük bir kuş kolye ucu. Kolyeyi kaldırdığımda kolye sallanıyor, mücevherler mum ışığında sanki kuş uçuyormuş gibi parlıyor.

"Aziz..." Fısıldadım, üstesinden geldim. "Bu çok güzel."

"Kuş Wren için," diyor usulca. "Böylece onu her zaman yanında taşıyabilirsin."

Suçluluk duygum yeniden alevleniyor ama Aziz'in benim için bu kadar anlamlı olan bir hediyeyi arayıp bulmasına duyduğum sevgiyle bastırılıyor. "Bayıldım," diye yemin ediyorum. "Ben de seni seviyorum. Teşekkür ederim."

Saint ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dönerek narin tokayı boynuma takmama yardım ediyor. Kolye göğüs dekolteme yerleşiyor, parıldıyor. "Görüyorsun ya, insanlara göğsüne bakmak için *daha fazla* bahane vermeye karar verdim," diye şakacı bir şekilde mırıldanıyor ve ben de havayı yumuşattığım için sevinerek gülüyorum.

"Bakabilirler ama bu gece dokunacak tek kişi sensin," diyorum ona flört ederek. "Aslında... Pırlantalara bayıldım ama hediyenin yanına bir de inci kolye alsam iyi olur diye düşünüyorum."

Saint bir nefes tıslıyor, bakışları üzerimde geziniyor. Bedenim tepki olarak geriliyor, buradan çıkıp yalnız kalabileceğimiz bir yere gitmemizi söylemesini bekliyorum. *Dizlerimin üstünde. Ağzım açık ve onun siki için hazırım.*

Ama Saint bana elini uzattığında, bu beni kulüpten çekmek için değildi. "Sonra, sevgilim. Önce... Dans etmek istiyorum."

"Dans mı?" Şaşırarak yankıladım. Saint'le geçirdiğim onca zaman boyunca onu bir dans pistinin yakınında gördüğümü hatırlamıyorum.

"Gel hadi."

Beni sahnenin önündeki küçük dans pistine götürüyor. Saat henüz erken ve kulüp sadece yarı yarıya dolu. Henüz kimse dans etmiyor, ama Saint beni kollarına çekerken daha az umursayamazdım. "Yavaş ve güzel dans edin beyler," diyor.

Müzisyenler sırtıyor, onlar da gülererek bize eşlik ediyor ve bana buharlı yaz gecelerini düşündüren durgun bir parçaya geçiyorlar.

Başımı Saint'in göğsüne yaslıyorum ve sallanıyoruz. Kalp atışlarını hissedecek kadar yakınım ve kucaklamasının sıcaklığında kendimi kaybediyorum. Vücudu gergin, bana doğru bastırıyor ve kolları belime dolanıyor, parmak uçları omurgamın dibinde duruyor. Elbisemin ipeksi kumaşı üzerinden beni usulca okşuyor, ileri geri, ileri geri...

Sadece bu ince dokunuş bile içimi ısıtıyor.

Daha yakına kayıyorum, nefesim hızlanıyor. Saint bizi sallanmaya devam ettiriyor, bir ritmi bile atlamıyor.

"Dün gece rüyamda seni gördüm," diye mırıldanıyor, nefesi kulağıma geliyor. "O kolyenin içinde çıplaktın, tropik bir sahilde bir yerlerde..."

Titiriyorum. "Bana daha fazlasını anlat."

Kıkırdıyor, alçak sesle ve baştan çıkarıcı. "Palmiye ağaçlarının gölgesinde uzanıyorduk ve sen... Gelmene izin vermem için bana yalvarıyordun."

Kalçalarım sıkıştı. "Eğlenceli bir tatile benziyor," diye fısıldıyorum, kanım daha da ısınırken bile umursamaz bir sesle.

"Ama sana izin vermezdim," diyor Saint usulca, sonra dişleriyle kulak mememi ısırtıyor. "Sen iyi bir kız gibi sikimi emip orgazmı hak edene kadar olmaz. Onu benim için çok iyi aldın, sevgilim. Son santimine kadar."

Bir iniltiyi bastırıyorum, şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki, halka açık bir yerde bu yasadışı olmalı. Ama tabii ki bu beni daha da azdırıyor, Saint kulağıma iğrenç şeyler fısıldarken etrafımın insanlarla çevrili olması.

"Azizim," diye fısıldıyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. "*Lütfen...*"

"O da ne, sevgilim? Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor, sesi eğlenmiş gibi geliyor ve ona bakmak için başımı kaldırdığımda gözlerinde bir muziplik var.

"Biliyorsun öyleyim," diye gülümsüyorum ona, şakacı alayını ve beni tek bir yavaş dansla sıfırdan sıırıslık hale getirmesini seviyorum.

"O zaman gidelim."

SAINT hesabımızı ödüyor ve beni kulüpten çıkarıp bir taksiye bindiriyor, ama taksiyi eve doğru yönlendirmek yerine bizi şehrin karşısına, şehrin merkezinde hiç değişmeden duran tarihi bir kiliseye gönderiyor. Arabadan indiğimizde güneş batmak üzere ve burası çok kalabalık. Avluda turistler dolaşıyor.

Aziz beni kalabalığın arasından geçirip kule duvarlarından birindeki küçük bir kapıya götürüyor.

Tabelada '*Halk giremez*' yazıyor ama Saint kapıyı iterek açıyor ve beni içeri sokuyor.

"İçeri giremeyiz," diye itiraz ediyorum, loş, tarihi odalara bakarak. "Burası yasak bölge."

"Bir arkadaşımдан iyilik istedim," diyor Saint bana göz kırparak. "Sana özel bir tur vermek istedim."

"Bu doğru mu?" Rahatlayarak soruyorum. İçeride, orijinal şömineleri korunmuş bir dizi eski oda ve tarihi önemi anlatan ekranlar var. "Peki burası neresi, Bay Tur Rehberi?"

Saint, "Burası Freshfield Kulesi," diyerek beni dar, dairesel bir merdivene götürüyor ve yukarı doğru tırmanmaya başlıyor. "Çok eski, inşa edilmiş... birileri tarafından, uzak geçmişte bir noktada."

Ayak uydurmaya çalışarak gülümsüyorum. "Bu çok bilgilendirici bir tur."

"Ah, ama önemli olan içeride ne olduğu değil," diye devam ediyor, biz yukarı tırmanırken. "Ama tepede bizi neyin beklediği."

Bir uçuş daha yaptıktan sonra nefes nefese kalıyorum, ama sonra Saint tepeye ulaşıyor ve benim için kapıyı açıyor, ben de dışarı çıkıyorum - başka bir nedenle nefesimi kaybediyorum.

"Oh, çok güzel," diye nefes veriyorum, her şeyi içime çekerek. Kulenin düz çatısında, bizi manzaradan ayıran sadece taş bir korkuluk var. Ve ne manzara... Gün batımı Londra'nın üzerinde gökyüzünü aydınlatıyor ve buradaki, kulenin en tepesindeki görüş noktamızdan, Hyde Park'tan nehre ve Parlamento'ya kadar tüm şehrin altımıza yayıldığını görebiliyorum.

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

Arkamı döndüğümde Saint beni izliyor, katlanır bir masa ve iki sandalyenin yanında duruyor, bir buz kovası şampanya ve bir piknik sepeti koymuş. "Akşam yemeği," diyor gülümseyerek, şampanyayı çıkarıp bir patırtıyla açıyor.

Memnuniyetle gülüyorum. "Çok romantik," diyorum ona, bir öpücük için eğilerek. "A plus bir randevu fikri."

"Şimdi de bana not mu veriyorsun?" diye soruyor sırtarak.

"Duruma göre değişir..." Şampanyadan bir yudum alıyorum, doğrudan şişeden. Baloncukların dilimde bıraktığı hissi seviyorum. "Mükemmel notu garantilemek için ne yapacaksın?"

"Oh, bazı fikirlerim var..."

Saint şişeyi benden aldı ve bir yudum içti. Korkuluklara geri dönüp manzaraya bakmaktan kendimi alamıyorum. Altımızda, avlu kapanışta boşalıyor, kalabalık sadece birkaç kişi kalana kadar azalıyor.

Saint arkamda ilerliyor, elleri belimde. "Kral Sekizinci Henry'nin bu kuleyi özel randevuları için kullandığını söylerler," diye mırıldanıyor, vücudu bana karşı sıcak.

"Ne kadar skandal," diye gülümsüyorum.

"Eminim manzaranın tadını çıkarmak için kadınlarını buraya çıkarmıştır..." Saint saçlarımı bir yana savuruyor ve boynumun çıplak kıvrımına cızırtılı bir öpücük bırakıyor. "Ve birkaç şey daha al, ayrıca..."

Yavaşça elbisemin eteğini yukarı kaldırıyor ve parmaklarıyla külotumun önünü okşuyor.

Nefesim kesiliyor, heyecanım alevleniyor. "Çok etkileyici bir manzara," diye cevap vermeyi başarıyorum, şehre bakarak. Parmakları tekrar kayıyor, aşağı kaymadan önce bel bandının altından yumuşakça alay ediyor, çıplak tenime karşı sıcak.

Parmaklarını kalçalarımın arasına gömüyor ve kaygan, ıslak sıcaklığın içine gömülürken kısık bir inilti çıkarıyor. "Çok ıslaksın, sevgilim. *Sırılsıklam* olmuşsun."

Yumuşak bir inilti ile cevap veriyorum, yavaşça oynamaya başladığında başımı omzuna yaslıyorum: Yavaş ve tatlı vuruşlarla klitorisimin etrafında dönerken nefesim kesiliyor. Diğer eli, günahkâr dokunuşunu gizlemek için mükemmel bir yükseklik olduğunu fark ettiğim taş balkonu kavırıyor.

"Bütün o insanlar," diye devam ediyorum, zevkten nefesim kesilmiş bir halde. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikirleri yok. Yukarı baktıklarında, masumca manzaranın tadını çıkaran iki insan gibi görünüyoruz."

Aziz duraklar. "Haklısın," diyor. "Bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

Birden elbisemin askılarını omuzlarımdan aşağı kaydırıp ve korsajımı da aşağı çekti. Nefesim kesildi. Sütyen giymemiştım ve birdenbire elmas kolyeden başka bir şey giymeden yarı çıplak kaldım: göğüslerim akşamın serin havasına ve başını kaldırıp bakabilecek herkese açıldı.

"Saint-" diye itiraz etmeye başlıyorum, içgüdüsel olarak balkondan geri çekiliyorum, ama o kararlı bir şekilde duruyor, beni yerimde sabitliyor.

"Bu daha iyi," diye mırıldanıyor, sesi şehvetle kalınlaşıyor. Sonra bir elini tekrar eteğimin altına sokuyor ve hınzır vuruşlarına devam ediyor, direncimi eriten ve beni nefes nefese bırakan hızlı, emin bir okşamayla klitorisimin etrafında dönüyor.

Aman Tanrım.

Tekrar aşığı bakıyorum, yeni, vahşı bir heyecanın beni ele geçirdiğini hissediyorum. Herkes yukarı bakabilirdi. Herkes görebilirdi...

"Aziz," diye nefes nefese kalıyorum, hevesle elini itiyorum.

Kulağıma karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Tanrım, senin bu teşhirci sapkınlığına bayılıyorum," diye onaylarcasına homurdanıyor Saint. "Sıkıştığını hissedebiliyorum, sadece gözlerini üzerinde hayal ediyorum..."

Ben de hissediyorum ve diğer elini göğüslerimi avuçlamak ve oynamak için hareket ettirdiğinde, inlemelerimi bastırıyorum. Çok iyi, çok iyi hissettiriyor, şimdiden doruk noktama doğru tırmanıyorum, ama Saint artık vücudumu bir kitap gibi okuyabiliyor ve ne zaman geri çekileceğini biliyor.

Küçük bir protesto iniltisi çıkarıyorum.

"Sus," diye azarlıyor beni, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor. "Şimdi iyi bir kız ol ve o külotu çıkar."

Dediğini yapıyorum, hevesle üzerimden sıyrılıyorum ama elbisem belime dolanıyor. Bunu yaparken yüz ifadesini yakalıyorum ve gözlerindeki karanlık, aç ifade nefesimi kesiyor.

Tanrım, onu böyle seviyorum.

Elbette, onun şefkatli, özenli tarafı kalbimin şarkı söylemesini sağlıyor ve şakacı, alaycı kısmı her şeyi daha iyi hale getiriyor, ama *bu*?

Bu beni arzudan zayıf düşüren Aziz. Kontrollü. Uzman.

Hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde zevkime hükmediyor. Asla yapamazdı.

Hepsi benim.

Beni tekrar döndürüyor, böylece yüzüm dışarı dönük, balkona doğru eğilmiş oluyorum. "Onlar için biraz gürültü yapmak ister misin, sevgilim?" diye kıkırdıyor, kulağıma derin ve seksi bir şekilde. Sonra kalçalarımı geri çekiyor, bacaklarımı ayırıyor ve kalın, hızlı bir darbeye içime giriyor.

Aman Tanrım.

Ağlamamak için ağzımı kapatıyorum, sikişimin içimde derinlere doğru ilerlediği hissinde kayboluyorum, beni korkuluklara sabitliyor, *lanet olsun, çok derin*. Bu inanılmaz bir şey ve ben de ona doğru geri itiyorum, kirli, hızlı bir ritim bulduğumuzda ve ısı yükselmeye başladığında vuruşlarını hevesle karşılıyorum-

Ve sonra durdu. Nefes nefese kaldığımda, sessizce daha fazlasını istediğimi söylediğimde, vücudum gerginleştğinde ve tüm dünyam sadece onun sikişinin tatlı, vahşi sürüşüne büzüldüğünde, doruğa o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum...

Durdu.

Hayır! Hayır!

Feryat etmemek için dudağımı ısıyorum, şimdiden geri itmeye ve onu içimde tutmaya çalışıyorum. Ama Saint kalçalarımı sıkıca kavırıyor, geri çekilirken beni orada sabit tutuyor, sadece sikinin ucu girişime değene kadar, beni titretiyor ve tekrar içeri girmesi için sıkıyor. Ait olduğu şekilde beni dolduruyor. *İhtiyacım olan* şekilde.

"Aziz, lütfen..." Özlemle soluk soluğa kaldım.

"Aynen öyle sevgilim," derken sesindeki memnuniyeti duyabiliyorum. "Eğer sikimi istiyorsan, bunun için yalvarman gerekecek."

Dönüyorum, nefes nefese, ona bakmaya çalışıyorum, ama Saint sadece sırtıyor ve beni manzaraya bakmam için sertçe geri çeviriyor. Avluya. Ve aşağıda hâlâ koşuşturan birkaç insan. Şu anda bizim seksi oyunumuzdan bihaberler ama eğer bağırırsam, sesimi biraz olsun yükseltirsem bizi duyacaklar.

Yukarı bakacaklar ve görecekler.

Ben.

Göğüsler zıplıyor, yarı çıplak, balkona eğilmiş, anlamsızca sikiliyor.

Aman Tanrım.

Heyecan ve panik içimde uğulduyor, zaten kan dolaşımımı dolduran arzuyla karışıyor. *Yapamam.* Burada olmaz. *Lanet olsun.* Bu maskeli bir parti ya da kulübün mahremiyeti değil. Bu halka açık, güpegündüz. Gün batımında. Ama her halükarda, daha önce yaptığımız her şeyden daha vahşi ve şok edici.

Ciddi olamaz... Değil mi?

"Lütfen," diye mırıldanıyorum usulca. "Aziz, lütfen..."

"Seni duyamıyorum, bebeğim." Parmaklarını sırtımda gezdiriyor, usulca kaşıyor. Tüm vücudumu ürpertiyor, en çok ihtiyacım olan yerde, içimde sürtünme için ağlıyor.

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum. "Lütfen sik beni."

"Üzgünüm, tatlım. Yeterince yüksek sesle değil." Saint kıcıma alaycı bir şaplak indiriyor ve ben inliyorum. "Siktir," diye inliyor, birazcık içime batıyor. "Bu hoşuna gitti, değil mi? Kukunun sıkıldığını hissedebiliyorum."

Bana tekrar şaplak atıyor, ben de daha fazlasına ihtiyaç duyarak geri itmeye çalışıyorum. Kahretsin, sadece birkaç santim daha. Çok yakınım, destansı bir orgazmın kıyısında sallanıyorum, sonuna kadar düşmek için çaresizim.

Ama Saint beni orada hapsediyor, taş karnıma sertçe vuruyor, bir eli çıplak sırtımda ağır; beni zar zor dolduruyor.

"Ne beklediğimi biliyorsun," diye hatırlatıyor bana, hafifçe gıcırdatarak. Beni hıçkırıklara boğacak kadar. "Güzelce iste. Güzelce ve yüksek sesle iste, ben de sana istediğini vereyim. Sonuna kadar."

İnliyorum, orada zevkin uçurumunda mahsur kaldım. Tüm vücudum artık canlı bir tel, ihtiyaçla gergin ve içimde şişmiş horozunun her küçük kayması ve hareketi büyütülmüş hissediyor, kötü bir sürtünme ile sürükleniyor, beni aklımdan çıkarıyor.

Ama altımızdaki avluda hâlâ insanlar var. Hala duyabilecek insanlar.

Sonra eli tekrar bacaklarımın arasına kayıyor ve klitorisimi fısıldayarak okşuyor.

Dayanamıyorum. Kırılıyorum.

"Lütfen!" kelimesi dudaklarımdan hararetli bir çığlıkla dökülüyor.

"Lütfen, daha fazla!" "Daha yüksek sesle." Aziz beni tekrar okşuyor ve ben aklımı kaçırmış bir şekilde hıçkırıyorum.

"Lütfen! Tanrım, lütfen sık beni!" "Daha yüksek sesle, bebeğim."

"Saint!" Saint sonunda kalçalarımı kavrayıp beni geri çekerken ve düzensiz bir iniltiyle eve kadar çarparken sesim yüksek sesle - kahretsin, *çok yüksek!*

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Çığlık atıyorum, sesim avluda zevkle yankılanıyor. Biri dönüp yukarı bakıyor. Bir kadın, görüyorum, heyecan, utanç ve zevk beni bir gelgit dalgası gibi vururken, ama sonra Saint kalçalarını kırıyor, bana tekrar giriyor, bu sefer daha derine, *lanet olsun* ve yasadışı telahta aklımı kaybediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp sadece o ana teslim oluyorum, sikinin kalın darbeleri, zevk iniltileri ve beni dolduran, *bana sahip olan*, beni uçuruma sürükleyen amansız ritim dışında hiçbir şey umurunda değil.

Patlıyorum, zevk bedenimi sararken ve zihnimi temizlerken Londra'nın her yerinden duyulabileceğine yemin ettiğim bir ulumayla doruğa ulaşıyorum.

"Tanrım, bebeğim..." Ben kollarının arasında inleyip titrerken Aziz beni beceriyor, hareketleri çılgına dönüyor. "Sikimi sık, aynen böyle. İyi kız. *Siktir...*"

Alçak bir kükremeyle boşalıyor, doruk noktasını içimde titretiyor ve birlikte öne doğru yığılıyoruz, ter içinde ve soluk soluğa balkona yaslanıyoruz.

Yutkunarak nefes alıyorum, sonunda gözlerimi tekrar açıyorum. Avlu boştu. Kadın gitmişti. *Vay anasını.*

Heyecanlı bir kahkaha atıyorum ve Saint'in de gürleyen bir kıkırdamasını hissediyorum. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, sersemlemiş bir halde. Bedenim zevkle dolup taşıyor, uğulduyor ve aydınlanıyor. "O da *neydi* öyle?"

"Bu senin keşif sapkınlığındı, sevgilim."

Saint geri çekiliyor ve beni şefkatle yüzüne çevirmeden önce fermuarını çekiyor. Az önce aklımı kaçırmama neden olan bir adam için fazla ağırbaşlı ve kendini beğenmiş görünüyor, ama beni usulca öptüğünde, şimdi vücudunun talep ettiği kadar tatlı olduğunda ondan nefret bile edemiyorum. Kollarında eriyorum, nefesim kesiliyor.

İnanılmaz hissediyorum.

"Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum," diye itiraf ediyorum, gülümseyerek.

Gülüyor. "Ah, evet. Bu iyi bir şey. Açık ofis kapısı... hemen dışarıdaki bahçedeki insanlar... Birinin içeri girip bizi yakalaması ve seni sikimi alırken görmesi riski."

Titriyorum. "Hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve bunun sadece onun yüzünden olmadığını biliyorum. Baş başa kaldığımız anlar yeterince zihin açıcı ama bu...?

Bu başka bir şeydi.

"Bu ve senin teşhirci tarafın arasında... Beni meşgul bir adam olarak tutacaksın," diye düşünüyor Saint, alnımı öperek. "Meşgul ve kaya gibi sert."

Gülüyorum, kollarına sokulmak üzereyken birden merdiven boşluğundan gelen ayak seslerini duyuyoruz.

Biri geliyor!

Panikliyorum. Keşfedilme riski bir şey, ama gerçekten halka açık bir yerde yarı çıplak yakalanmak-

"Rahatla," diye emrediyor Saint usulca. Tek bir hareketle elbisemi yukarı çekti, sonra beni piknik masasına doğru çekti, kucağına aldı ve elime bir şampanya kadehi sıkıştırdı, böylece yaşlı güvenlik görevlisi tırmanıştan nefes nefese çatıya çıktığında bizi birlikte oturmuş romantik bir içki paylaşırken buldu.

Tamamen masum.

"Her şey yolunda mı?" Saint sakince soruyor, sanki bir dakika önce kabzasına kadar gömülmemiş, beni anlamsızca becermiyormuş gibi.

Sanki bu elbisenin altında kalçalarım onun boşalmasıyla yapış yapış olmamış gibi.

"Evet. Sanırım öyle." Adam etrafına bakınıyor, belli ki kafası karışmış. "Bir gürültü hakkında bazı ihbarlar aldık. Bir kadın çılgık atıyor..."

Şampanyadan boğulmamaya çalışıyorum.

"Gerçekten mi?" Saint kalçamı sıkıyor ama hiç istifini bozmuyor. "Hiçbir şey duymadık, değil mi sevgilim?"

Başımı sallıyorum, ağzımı açarsam kıkırdamaya başlayacağımdan e n d i ş e l e n i y o r u m .

"Belki de kuşlardır?" Aziz öneriyor. "Bazen korkunç gürültü yapabiliyorlar."

"Evet..." Muhafız tekrar etrafına bakınır, bir dramı kaçırmış olmanın üzüntüsü içindedir. "Böldüğüm için üzgünüm Bay St. Clair."

"Hiç sorun değil," diyor Saint neşeyle. "Önce güvenlik, hepsi bu. Zahmetleriniz için bir bisküvi alın," diye ekliyor ve piknik sepetinden bir kutu uzatıyor.

Muhafız parlıyor. "Sakıncası yoksa."

Bir kurabiye alıyor ve sonra geldiği yoldan geri dönerek bizi yalnız bırakıyor.

Sonunda iç i m d e tuttuğum kahkahayı dışarı attım. "Devriye gezen muhafızlar olduğunu bilmiyordum!" Ona şakacı bir şekilde vurarak itiraz ediyorum.

Aziz sırtıyor. "Neden, bu seni daha mı ateşli yapardı?"

Duraksıyorum. "Muhtemelen," diye itiraf ediyorum, sırtarak.

"Üniforma mı, yoksa...?"

"Aziz!" Tekrar gülüyorum ve o da şampanya şişesini kaldırıyor.

"Beklenmedik nimetler, hmm?" diyor, daha önceki kadeh kaldırışımı yankılayarak.

İşliyorum, ona sarılıyorum. Anthony St. Clair'le yaşamda kesinlikle beklenen bir şey yok.

Umarım o da sürprizleri benim kadar sever.

Çünkü artık sır saklamayacağıma söz verdiğimde ona söylediklerimde ciddiye dim. Boğazımdan sarkan mücevherli kolyeye dokunuyorum. Uçan bir kuş. Wren. Onu yakınım da tutmamı istedi, ama gerçek şu ki, hayal edebileceğinden çok daha yakın.

Ve ona söylediğimde, her şeyin değişebileceğini biliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

OceanofPDF.com

I buna alışabilir...

Yatakta uyanıyorum, Tessa y a n ı m d a ırılçılak yatıyor. Mışıl mışıl uyuyor, tamamen huzur içinde. Tessa'nın uyumasında benim de payım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Dün gece ellerimle, dilimle, aletimle onu o kadar yıprattım ki.

Gülümsüyorum, onun uykusunu izliyorum, saçları başının etrafına bir hale şeklinde dökülmüş ve göğüsleri açık, şimdiden ırşafkların altında sikimi kıpırdatıyor. Tanrım, bu kadın... Çelişkiler ve eğlenceli yeni keşifler girdabı ve hayatımı yenilik ve macera arayışıyla geçirmiş olsam da, onun keyifli, seksi hayal gücünün yüzeyini ancak çizdiğimi biliyorum.

Ve şimdi o burada. Sadece yatağında değil, evimde de. Kıyafetleri dolapta, kitapları ve kağıtları raflarda benimkilerle karışıyor. En sevdiği marka Amerikan bisküvileri kilerde, şampuanı banyonun pervazında. O taşındığından beri yarı yarıya pişmanlık duymayı bekliyordum - hayatını tamamen kendi şartlarına göre yaşayarak geçiren bir adamın doğal tepkisi - ama bunun yerine, ikinci düşünceler aklımdan bile geçmedi. Ben sadece...

Mutluyum.

Huzursuz bir kaşıntı yok, beyin fazla mesai yapmıyor, sadece yıllardır hissetmediğim o basit memnuniyet iliklerime kadar işliyor. Sanki her şey sonunda benim için yerine oturdu ve bir ömür boyu umursamazca aradıktan sonra nihayet dünyadaki yerimi biliyorum.

Artık hayal kırıklığı yaratan ikinci oğul, asi varis ya da asi profesör değil.

Sadece onun erkeği.

Sonunda yataktan kalktım ve duş almaya gittim. Ashford Genel Merkezi'ndeki çalışmalar bugünlerde son sürat devam ediyor ve herkesin test sonuçları incelemesinin yayınlanması için heyecanlandığını biliyorum. Nihayet, Alzheimer için bir tedavi... Sadece bunu ve yaratacağı farkı, yardımcı olacağı hayatları düşününce bile dünyanın tepesindeyim. Hayatımı soyadıma direnerek geçirmiş olabilirim ama şimdi yaptıkları işten gurur duyuyorum. Elbette amaçları her zaman kâr olmuştur, ilerleme değil, ama bu kez sonuç aynı olacak.

Keşke ağabeyim Edward da hayatta olsaydı da bu anı paylaşabilseydi. St. Clair ailesinin dünyada olumlu bir iz bıraktığını, onun özverili örneğini ve insanlara yardım etme kararlılığını izlediğini, ayrıcalığımızı ve zenginliğimizi iyi bir şey için kullandığımızı bilmek onu çok mutlu ederdi. Şimdiden, bu sonuçları ilgili alanlarda, Parkinson, Huntington gibi dejeneratif nörolojik hastalıklarda başka araştırmaları yönlendirmek için nasıl kullanabileceğimizi düşünüyorum...

Her şeye öncülük edebilirdim. Ailemin her zaman istediği gibi Ashford ailesine katılacaktım ama kendi şartlarımla. Ve Tessa yanımdayken, Vakıf'ta kendi hayırseverlik işlerini yaparken.

Belki de bu hepimiz için yepyeni bir dönemin başlangıcı olabilir.

Giyindiğimde hâlâ gülümsüyorum ve yatak odasına geri döndüğümde Tessa'yı uyanık, telefonunda bir şeyler yaparken buluyorum. Beni görüyor ve hemen telefonunu bir kenara bırakıp uykulu, memnun bir gülümsemeyle kalbime bir şimşek gibi iniyor.

"Günaydın," diyor usulca.

"Evet..." Ona bir öpücük vermek için yaklaştığımı söyledim. Vücudu sıcacık ve sanki sığmak için yaratılmış gibi bana doğru kıvrılıyor. "Öyle."

"Senin şu rüyanı gördüm," diyor, tekrar gerinerek.

"Hangisi?" Kıcının kıvrımları dikkatimi dağıtmışken soruyorum. Kahretsin, şu an bir rüya gibi geliyor. Özellikle iğrenç bir rüyanın başlangıcı...

"Tropik sahil," diyor, doğruluyor ve bana flörtöz bir bakış atıyor. "Sen ve ben, içinde şemsiye olan küçük içkiler, vahşi tatil seksi..."

"Gerçekten mi?" Sırtarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Söylesene, tatilde seks yapmanın özelliği nedir?"

"Hindistan cevizleri," diye yanıtlıyor Tessa şakacı bir sırıtışla.

Gülüyorum, gerçek bir öpücük için onu kendime çekiyorum, vücudunun kızarmasına ve gözlerinin cam gibi olmasına neden olan türden yavaş, şehvetli bir keşif. Ama onu yastıklara yatırıp çılgık çılgıya boşalması için tropikal meyvelere ihtiyacım olmadığını gösteremeden, geri çekiliyor. "İş göremeyecek kadar açım. Açlıktan ölüyorum" diye ekliyor ve kirpiklerini bana doğru savuruyor.

İpucu alabilirim, özellikle de kalbimi kısılcına almış çıplak bir kadın tarafından veriliyorsa. "Kahvaltı o zaman," diye kabul ediyorum, gülümseyerek. Telefonu tekrar çalıyor ve ekrana bakıyor.

"Hemen geliyorum."

Mutfığa gidiyorum ve basit bir omlet için yumurta ve sebze toplarken biraz müzik açıyorum. Londra'da Kasım ayı için tipik olan kasvetli ve kapalı bir gün ve ben bir yerlerdeki tropik plajı düşünmeden edemiyorum... Max ve Annabelle'in düğünü bir hafta sonra ve eski arkadaşımın evlenmesini dünyada kaçırmam ama ondan sonra Tessa'yı biraz güneş ışığı için uzaklara fırlatmamam için hiçbir neden yok. Ve biraz hindistancevizi.

Tessa içeri girdiğinde tabağına biraz tost koyuyordum, duştan yanakları pembeleşmiş, rahat bir kot pantolon ve büyük boy bir kazak giymişti. "*Le petit dejeuner* servis edildi," diyorum, tabağı güzelce yerleştirerek. Ama kapı aralığında dudağını ısırarak duraksıyor. "Ne var? Söz veriyorum, bütün kabukları ayıkladım," diye ekliyorum.

Gülümsüyor ama isteksiz görünüyor. "Sana söylemem gereken bir şey var," diyor usulca.

"Yumurtalarımın nefret mi ediyorsun?" Şaka yapıyorum.

Başını sallıyor, şimdi daha ciddi görünüyor. "Bunu gizli tutmamam gerektiğini biliyorum," diyor Tessa telaşla. "Ama söz verdim ve onu ürkütmek istemedim, hemen değil ve-"

Ne demek istediğini sormadan kapı çaldı.

Tessa rahatlamış görünüyor. "Her şeyi açıklayacağım," diye beni rahatlatıyor ve telefonu cevaplamak için koridorda kayboluyor. Bir an sonra sesler duyuyorum, başka bir kadın Tessa ile mutfığa yaklaşırken konuşuyor.

"... Geri gelmeyeceğinden emin misin-"

Sonra kapının eşiğine geliyorlar ve yabancı kadın durup korku ve panik içinde bana bakıyor. "Onun dışarıda olduğunu, burada buluşmanın güvenli olduğunu söylemiştin!" diye bağırıyor ve Tessa hemen onu yatıştırmak için atılıyor.

"Sorun yok, söz veriyorum, ona güvenebiliriz-"

"Tessa, hayır!" Kasketinin altında kirli kahverengi saçları var, şekilsiz bir palto ve atkıyla sarınmış.

Tessa ona, "Lütfen biraz sakinleş ve dinle," diye yalvarır. "Bu işi nasıl bitireceğimizi bulmak için ona ihtiyacımız var. Beş dakika, hepsi bu. Lütfen, Wren..."

Wren mi?

Onlar tartışırken inanamayarak yabancıya bakıyorum. Tessa bana kız kardeşinin fotoğraflarını göstermişti ve şimdi daha yakından baktığımda benzerliği görebiliyorum: aynı parlak, zeki gözler ve çene hattı, dağınık saçlar ve lekeli makyajın altında bile.

Bu o.

Ama nasıl olur da...?

"Biri bana neler olduğunu anlatmak ister mi?" Sonunda soruyorum, sesim bir hayalet bakan bir adam için hissettiğimden çok daha sakin ve makul çıkıyor.

Tessa'yı tanıdığımdan beri ölümü peşini bırakmayan bir hayalet, onu akla hayale gelmeyecek yollara sürüklüyor.

"Bilmen gereken bir şey var," Tessa derin bir nefes alır, sonra Wren'e döner. "Söyle ona," diye kız kardeşine sıkı sıkı tembihler.

"Hayır-" Wren tartışmaya çalışır ama Tessa ona dik dik bakar.

"Evet. Zamanı geldi, Wren. Ashford ve ilaç deneyleri hakkında bana anlattığın her şeyi ona da anlat. Bu sırrı ondan saklamayacağım. Onu seviyorum ve gerçeği bilmesi gerekiyor."

Ve bir anda tüm dünyam alt üst oldu.

ON DAKİKA SONRA, Tessa ve Wren'le birlikte masada oturmuş, haberlerden şaşkına dönmüştüm: Wren aslında hiç ölmemişti ve ortadan kaybolmasının sebebi de buydu.

"Çok üzgünüm," diyor Tessa elimi tutarak. "Cuma gecesi partiden sonra ortaya çıktı. Sana söylemek istedim ama söylemem için bana söz verdirdi."

"Sorun yok," diye onu rahatlattım. Tanrım, onu gördüğüne çok sevinmiş olmalı.

Wren'i tekrar görmek. Tüm bu dramın ortasında bile, kız kardeşine bakıp gülümsemekten kendini alamadığını söyleyebilirim. Sonsuza dek gittiğini düşündükten sonra Wren'i geri almak...

Tessa için bu kadar önemliyken kızamam.

"Tekrar buluşana kadar neler olduğunu bile bilmiyordum ve o her şeyi açıkladı" diye ekliyor.

Onun sözleriyle gerçekliğe geri döndüm. *Her şey* ailemin şirketi tarafından yürütülen büyük dolandırıcılık... Ve gerçeği açıklamasını engellemek için Wren'i kaçırmış ve ona saldırmış olabilecekleri gerçeği.

"Sahte... Nasıl?" İnanmak istemeyerek soruyorum. Alzheimer ilacımız, tüm şirketin geleceği, hepsi bir düzmecedan başka bir şey değil mi?

Wren iç çekiyor. Bana hâlâ şüpheyile bakıyor ve bana güvenmediği çok açık ama Tessa başını sallayarak onu devam etmeye teşvik ediyor. "Bana da açıkla. Basit bir İngilizceyle," diye ekliyor. "Bilimsel konuşmalarla değil."

"Geliştirmekte olduğumuz ilaç beyinde oluşan belirli plakları durdurmak için tasarlanmıştı. İnsan deneylerinden önceki aşama olan fareler üzerinde test ediyorlardı," diyor Wren. "Ben geldiğimde o aşamayı çoktan bitirmişlerdi ve sonuçlar o kadar iyiydi ki insan deneylerini hızlandırdılar."

Yavaşça başımı sallıyorum. Birkaç hafta önce bilgi paketlerine göz gezdirmiştim.

"Ama... Test sonuçları üzerinde bazı modellemeler yapıyordum ki anormallikler buldum," diye devam ediyor Wren. "Kullandığım veri seti resmi sonuçlarla uyuşmuyordu. Klinik belirteçler, yayınlanan sonuçlara kıyasla çok daha düşük performans gösteriyordu."

"İlaçlar işe yaramadı mı?" Tessa tercüme ediyor.

Kız kardeşi başını sallıyor. "Araştırmaya devam etmek için ihtiyaç duydukları şekilde değil. Ve kesinlikle insan deneylerine geçmek için yeterli değil. Veri setinin bir şekilde bozulmuş olabileceğini ya da sonuçların eski olduğunu düşündüm ve laboratuvardaki patronuma durumu bildirdim. Ve sonra her şey oldu..." diyor, yüzü gölgeleniyor. "Ve bunun bir hata olmadığını biliyordum. Sonuçlarla oynadılar ve insan deneylerine başladılar ve benim sessiz kalmamı istediler."

Ayağa kalktım ve olanları anlamaya çalışarak yürümeye başladım. *Tanrım, bu bir kabus.* Ashford'un yeni deneme sonuçlarını yayınlamasını bekleyerek bir mucize bekleyen tüm umutlu hastalar ve aileler...

Ani bir umutla duraklıyorum. "Söyledikleriniz doğru olsa ve hayvan deneylerinin hepsi sahte olsa bile, insan deneylerinin işe yaramadığını nereden biliyoruz?" Hikâyesindeki boşluğu yakalayarak soruyorum. "O sonuçlar gerçek olabilir!"

Wren başını sallar. "Eğer bu ilaç protokolü farelerde işe yaramadıysa insanlarda işe yaramış *olamaz!* Sonuçlar insanlarda

Plak gelişimi, bilişsel gelişim yok. Hiç şans yok. Bilim bu şekilde çalışmıyor."

"Peki neden onun peşinden gelsinler ki?" Tessa bana sessizce soruyor, gözleri kocaman. "Neden dünyanın öbür ucunda onu tehdit etsinler ki? Bir yıl önce bir grup laboratuvar faresine ne olduğu kimsenin umurunda değil. Tabii..."

Bitirmiyor. Bitirmek zorunda değil.

Sahtekarlık devam etmedikçe olmaz. Bir sonraki ilaç denemeleri de değiştirilmedikçe olmaz.

Ashford'un tüm geleceği bir yalan üzerine inşa edilmedikçe olmaz.

"Anlamadığım şey, bundan nasıl kurtulabileceklerini düşündükleri." Tessa kaşlarını çatıyor. "İlaç piyasaya sürüldüğünde insanlar işe yaramadığını anlayacaklardır, değil mi?"

Wren başını sallar. "Bir ilaç bazı hastalarda sadece %10'luk bir iyileşme gösterse bile, bazen bu, ilacın herkese sunulmasını haklı çıkarmak için yeterlidir. Ve Alzheimer gibi kanıtlanmış başka bir tedavisi olmayan bir hastalık için, insanlar ne kadar küçük olursa olsun bu şansın üzerine atlayacaktır..."

"Ashford'un araştırmaya bu kadar çok para yatırmasının nedeni de bu," diye katılıyorum, uyuşmuş bir halde. "Kim az da olsa işe yarayan bir şey bulursa tüm pazarı ele geçirecek. Sıfır rekabet. Ve bunun gibi dejeneratif bir hastalıkta, birinin ilerlemesini takip etmek zor. İlaç olmasaydı hastanın daha da hızlı gerileyeceğini iddia edebilirler."

"İşte bu yüzden kontrollü deneyler çok önemli," diyor Wren sıkı sıkıya. "Bu veriler, ilacın işe yaradığına dair herkesin sahip olacağı tek gerçek kanıt."

Yalanların boyutu inanılmaz. İşe yaramadığını bildikleri bir ilacı dünya çapında milyonlarca insanın kullanımına sunmak...

"Bunun gibi bir şey... Sahte sonuçlar. Örtbas. Ashford'da kim bilebilirdi ki?" Soruyorum, zaten midem bulanıyor.

"Çok fazla olması gerekmezdi," diye başını sallıyor Wren. "Düzenlemeler sonuçlar gelir gelmez yapılmış olabilir. Sadece orijinal dosyayı veri sunucusundan temizlemeyi unutmuşlar. Meslektaşlarım da bunu asla kabul etmezlerdi," diye ekliyor şiddetle. "Verilerin sahtesini yapamazsınız. Bu bilimin en büyük günahlarından biridir."

Tessa, "Bunu rapor ettiğin patronun," diye soruyor. "Değişiklikleri o yapmış olabilir mi?"

"Kadın." Wren onu düzeltiyor ve başını sallıyor. "Proje onun bebeğiymiş, Valerie'nin her şeyde gözü vardı. Dr. DeJonge," diye açıklıyor.

Tessa ve ben bakiştık.

"Ne?" Wren soruyor.

"Dr. DeJonge birkaç hafta önce öldü. Bir araba kazasında." Yavaşça cevap veriyorum, çok kötü olan duygularım daha da kötüleşiyor.

Wren afallamış görünüyor. "Ona da ulaştılar."

Sarhoş araba kullandığını, trajik bir kaza olduğunu iddia etmek için ağzımı açtım ama sonra duraksadım. İliklerime kadar ürperdim.

Bundan nasıl emin olabilirim?

Hastane odasında kulak misafiri olduğum konuşmaları hatırlıyorum.

"Babam ona kayıt dışı ödeme yapıyordu," dedim. "Bir şeyi açıklamakla tehdit ediyordu. Bunun bir ilişki olduğunu sanıyordum ama belki de şantajdı."

Valerie babama şantaj yapıyor, projeyle ilgili gerçeği açıklamakla tehdit ediyorsa... O bir sorumluluktuk. Ashford'un başarısının önündeki bir engel daha.

Babam şirketi ve aile adını korumak için ne kadar ileri giderdi?

Tekrar koltuğuma gömülüyorum. Tessa'nın sıkıntılı ifadesinden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor ve bana sorduğunu anlamam bir anımı alıyor.

"Kanıt," diye cevap veriyorum sonunda, kendimi toparlayarak. "Başka bir şey düşünmeden önce duruşma sahtekârlığına dair kanıta ihtiyacımız var. Wren?"

Başını sallıyor, hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Elimde hiçbir şey yok. Sana söyledim, Valerie'ye bildirdim. Sistem erişimim iptal edildi, hemen ardından teknik bir karışıklık olduğunu ve her şeyi halledeceklerini söyledi ve sonra parti oldu... İşe döndüğümde sunucu erişimim kısıtlanmıştı ama o zamana kadar umurumda değildi. Aklımda başka şeyler vardı" diye ekliyor acımasızca. Tessa ona doğru uzanıyor ve kolunu sempatik bir şekilde sıkıyor. Birilerinin bu sahtekârlığı örtbas etmek için ne kadar acımasızca davrandığını bir kez daha hatırlıyorum.

Saldırı, tehdit, hatta belki cinayet. Bu insanlar başka neler yapabilir?

Wren'e "Gizli kalmalısın," diyorum. "Şu anda olan biteni açığa çıkarabilecek tek kişi sensin. Senin hâlâ ölü olduğunu düşünmeleri gerekiyor."

Başını sallıyor, hâlâ gözlerinde güvensizlikle bana bakıyor. "Sürekli 'Onlar' diyorsun ama sen de onlardan birisin, değil mi?" diye meydan okuyor. "Sen bir St. Clair'sin. Tüm bunların varisisin."

"Wren-" Tessa konuşuyor ama ben onun sözünü kesiyorum.

"Evet, ben de onlardan biriyim," diye kabul ediyorum. "Kapının üstünde ailemin adı yazıyor.

Bu da beni gerçeği ortaya çıkarmak için en iyi şansınız yapıyor."

Wren'in bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim ama o bile mantığı görebiliyor. "Kanıt bulabilir misin?"

"Deneyebilirim," diyorum acımasızca. "Bu orijinal veri, bulduğunuz kanıt. Hâlâ ellerinde mi?"

"Sanırım öyle," diye başını sallıyor. "Böyle bir veriyi silemezsiniz. Sonuçlara benzer güncellemeleri modellemeye devam etmek için ona ihtiyacınız olur."

"Bilimi boş ver," diye başımı sallıyorum. "Onu nerede bulabilirim?"

Wren duraksıyor.

"Artık Oxford'daki sunucuda olmazdı, ben tökezledikten sonra olmazdı," diyor yavaşça ve ben onun parlak zihninin iş başında olduğunu, olasılıklar üzerinde çalıştığını görebiliyorum. "Ashford karargâhı, burada Londra'da," diye karar veriyor sonunda. "VIP laboratuvarları, güvenlik olabildiğince sıkı. Sadece birkaç kez ziyaret ettim ve o zaman bile gözlerinin önünden ayrılmama izin vermediler. Bir meslektaşımın oradaki yedek sunucular hakkında konuştuğunu duydum. Orijinal deneme verileri orada olacak. Erişim sağlayabilir misin?" diye soruyor.

Duraksıyorum. "Muhtemelen. Daha önce hiç bodruma adım atmadım, bu yüzden bazı kaşları kaldırabilir ama... O köprüye geldiğimizde geçeceğiz."

Wren başını sallıyor. "Phillip yardımcı olabilir," diyor. "Hatta bizi doğru sunucu bölgelerine yönlendirebilir."

"Phillip?" Ben soruyorum.

Wren, "Araştırma ekibinde benimle birlikte çalıştı," diye yanıtıyor. "Verileri bu şekilde çarpıttıklarını bilse dehşete düşerdi. O bizim giriş yolumuz."

"O iyi bir adam," diye katılıyor Tessa. "Ve ona ihtiyacımız var."

"Bilmiyorum," diyorum isteksizce. "Başka kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz." "Sana güvendiğimden bile emin değilim," diye çıkışıyor Wren ama bakışlarını sakince tutuyorum. "Tessa'yı seviyorum. Onu korumak için her şeyi yaparım, ne isterse yaparım."

şiddetle vurgulayın. "Ve o seni seviyor. Bu yüzden burada, evimde oturmana ve tüm bu komploya dahil olduğumu ima etmene izin veriyorum. Yalanları, sahtekârlığı ve hatta cinayeti destekleyeceğimi."

"Saint-" Tessa itiraz etmeye çalışır. "O demek istemiyor-"

"Evet, biliyorum." Wren gözlerini bana dikip değeriendiriyor. Ben de ona bakıyorum, bir an bile irkilmeden. Yüzümde her ne görüyorsa bir tür testten geçmiş olmalı çünkü sonunda nefesini veriyor. "İyi. Belki de burnunun dibinde olup bitenlerden tamamen habersizsin."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum kuru bir sesle.

"Çocuklar," diye seslenir Tessa. "Bunun için zamanımız yok."

O haklı. "Tamam. Sen şu Phillip denen adamla bir buluşma ayarla, ben de Wren'i saklamaya çalışayım," diyorum.

Telefonumu alıp arka kapıdan çıkıyorum ve Kasım ayının soğuk havasını uzun uzun içime çekiyorum.

Açıkça düşünmem gerek. Wren ve Tessa'nın burada tartıştığımız şeyin risklerinin farkında olduklarından emin değilim ama ben farkındayım.

Bu da onları güvende tutmam gerektiği anlamına geliyor.

Kuzenim Imogen'i aradım. Telefonu açar açmaz, "Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyorum.

"Tüm o hoş sohbetlere ne oldu?" diye takılıyor bana. "Nasılsın? İşler nasıl? Tenis kulübündeki adamla randevun iyi geçti mi?"

"Hafta sonları tenis oynayan hiçbir erkek sana ayak uyduramaz," diye cevap veriyorum kısaca. "Bu iş ciddi, Immie. Taşradaki evini bir süreliğine ödünç almam gerekiyor."

"Elbette," diyor şaşırmış bir sesle. "Zaten önümüzdeki birkaç hafta iş için burada olmam gerekiyor."

"Güzel." Hızlı düşünerek bir nefes daha alıyorum. "Güvenlik nasıl?"

Imogen duraklar. "Süslü bir şey değil. Ring kameralarım ve alarmlar için bir uzaktan kumanda uygulamam var. Neden?" diye soruyor ve sonra açıkça daha iyisini düşünüyor. "Biliyor musun? Bilmeme gerek yok. Sana güvenlik kodlarını ve videoları paylaşabileceğin bir bağlantıyı e-posta ile göndereceğim."

"En sevdiğim St. Clair olduğunuzu biliyordum," diyorum ona minnetle.

Gülüyor. "Fazla rekabet yok. Ya ben, ya Kuzen Miles, ya da kardeşin yarışıyor."

Telefonu kapatıyor ama ben ne dediğini anlayarak bir süre daha orada duruyorum.

Kardeşim. *Robert*. Hassiktir. Ashford'da koşturup duruyor, bu sunumun başarılı olması için elinden geleni yapıyor. Olanlar hakkındaki gerçeği öğrenince yıkılacak. Annem de öyle.

Ama Őu anda bunu dűŐűnemem. En ۆnemli Őeye odaklanmalıyım: Tessa'yı korumak ve kız kardeŐini gűvende tutmak. Wren'in saldırısının ya da tehditlerin arkasında kimin olduĐunu bilmiyorum ama Tessa'ya ulaŐmak için ona zarar vermek istediklerini açıkça belirttiler.

Bunun olmasına izin vermeyeceĐim. Nefes alacak kadar yaŐadıĐım sűrece olmaz.

Kapı açılıyor ve Tessa dıŐarı çıkıyor. İlk baŐta hiçbir Őey sۆylemiyor, doĐrudan bana doĐru ilerliyor ve kollarını bana dolayarak yűzűnű gۆĐűme gۆműyor.

Ona sıkıca sarıldım. Őu anda ne kadar sarsılmış olsam da, son birkaç gűn içinde yaŐamıŐ olması gereken duygu patlamasını hayal bile edemiyorum.

"ok ۆzűr dilerim," diyor sonunda, yűzűnű kaldırarak.

"űzgűn műsűn?" Yankıladım. "Ne için űzgűn olman gerekiyor? Bu benim ailem. Sularımız. Babam..."

Henűz yűksek sesle sۆyleyemediĐim için sۆzűmű kesiyorum.

Tessa'nın yűzű Őefkatle bulutlanıyor. "Tűm bunların arkasında gerçekten onun olabileceĐini dűŐűnűyor musun?" diye soruyor usulca. "Deneme verilerini tahrif etmek bir Őey, ama Wren'in peŐinden gitmek... Valerie'nin 'kazası'..."

Dolandırıcılık. Şiddet. Cinayet.

Suçlamalar havada ağır bir Őekilde asılı duruyor. Kalbimde bahaneler ya da açıklamalar arıyorum ama sonunda yavaşça, boyun eğerek baŐımı sallamak zorunda kalıyorum. "O bir suç dehası değil," diyorum beni yetiŐtiren adamı dűŐűnerek. Yargılayıcı, elbette. Yoksun ve tek fikirli, elbette. Ama soğukkanlı bir katil mi?

Hayır.

"Babamla ilgili olan Őey, onun zayıf olması," diyorum i çekerek. "AĐozlű. Ashford'un itibarı onun için her Őey demek ve tűm bunların nasıl kontrolden çıkmıŐ olabileceĐini gۆrebiliyorum. İlk denemeler baŐarısız olduysa ve o da bunu ۆrtbas etmeye çalıŐtıysa... Belki de gerçekten insan testlerinin farklı olacaĐını dűŐűndű ya da belki de o zamana kadar bu ilacın baŐarılı olması için çok fazla para harcadı... Yalanların ne kadar kolay biriktiĐini tahmin edebiliyorum."

"Peki ya Wren'e yapılan saldırı?" Tessa bana sessizce hatırlatıyor. "Ya Valerie'nin ۆlűmű?"

Babamı elleri kan içinde hayal edemiyorum. Hayal edemiyorum.

"Belki de dolandırıcılıkta yalnız deĐildir," diye dűŐűnűyorum. "Her Őeyi bu ilacın piyasaya sűrűlmesine baĐlı olan baŐka yatırımcılar da var. Gűlű insanlar. Kۆtű Őeylerin olmasını saĐlayacak baĐlantıları olan."

"Cyrus Lancaster gibi," diyor Tessa, "Max'in babası. Ashford'un büyük yatırımcılarından biri, değil mi?"

"Evet," diye kabul ediyorum, ürpererek. "Hugh'un babası da öyle. Lionel Ambrose siyasi itibarını Ashford Pharma üzerine kurdu, böyle bir skandalın ortaya çıkması şansını mahveder."

Tessa yutkunur. "Önemli değil o zaman," diyor parlak bir sesle. "Şüpheli listemizde sadece ülkenin en güçlü adamları var."

Sırlarını saklamak için her şeyi göze alan güçlü insanlar.

"Artık dikkatli olacağına söz verir misin?" Omuzlarından tutarak talep ediyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, ısrarla. "Ciddiyim, Tessa. Bu insanlar her kimse, dalga geçmiyorlar. Milyarlarca sterlin söz konusu. Ve buna kıyasla..."

"Hepimiz harcanabiliriz," diye bitiriyor Tessa, solgun bir ifadeyle.

"Her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum ona ve onu tekrar kollarıma çekiyorum. Ona sarılıyorum, yeni bir amaç duygusuyla besleniyorum. Koruma duygusuyla.

Bundan sonra ne olursa olsun, kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. O benim ve onu güvende tutacağım. Bedeli ne olursa olsun.

Ckapt'ca W

OceanofPDF.com

ficssa

"A Şu kırmızı cipin tanıdık gelmediğine emin misin?" Wren arabanın camından dışarı bakarak soruyor ve şoför bizi Phillip'le buluşmak üzere şehrin diğer ucuna götürürken endişeleniyor. "Onu gördüğümü sandım.

Saint'in yeri."

Kontrol ettim. "Orada değildi," diye onu rahatlatıyorum.

"Eminim," diye kaşlarını çatı Wren. "Bizi takip ediyor olabilir."

"Plakada 'MR BIG' yazıyor," diye gülümseyerek işaret ediyorum. "Eğer dikkat çekmemeye çalışıyorlarsa... Bunu yapmanın yolu bu araba değil."

Wren arkasına yaslanmış, büyük boy parkasının yıpranan paçasıyla endişeyle oynuyor. Hâlâ gerginlikten titriyor olsa da ona bakarken gülümsemeden edemiyorum.

Kız kardeşim, tekrar hayatta.

Baktığımı gördü. "Ne?"

"Yok bir şey, sadece... Yeni görünümüne hayran kaldım," diyorum, kılık değiştirmesi üzerinden ona takılarak. "Çok şık. Nedir bu, grunge şıklığı mı? Göz kalemi de öyle. Cesur."

Wren bana küçük bir gülümseme veriyor. "Hayatım için kaçıyordum," diye belirtiyor boyalı saçlarını okşarken. "Kuaföre gidecek vaktim yoktu."

"Hayır, hoşuma gitti," diye gülümsüyorum. "Bu mevsimde geriye doğru taramanın moda olduğunu duydum."

"Hepimiz spa bakımları yaptırıyor, lüks bir hayat yaşıyor olamayız," diye karşılık veriyor. "Sen bugünlerde sıradan bir kadınsın."

"Ben değilim!" İtiraz ediyorum.

Wren sırtarak, "Onlar da öyle," dedi. "Müstakbel dükünüzün güzel bir evi var. Zengin, yakışıklı... Bana küçük bir aleti olduğunu ve bunu telafi etmeye çalıştığını söyle, yoksa gerçekten haksızlık olur."

Ona havalı bir gülümseme veriyorum. "Bir hanımefendi öpüşmez ve söylemez. Ama şunu söyleyebilirim... Saint yetenekli. Tüm bölümlerde."

"Kaltak," diye gülüyor Wren.

"Teşekkür ederim," diye karşılık veriyorum, bir nostalji ve sevgi seli hissederek. Kaç gece oturup erkekler hakkında dedikodu yapmıştık? Kaç kez onun her zaman yanımda olacağını varsayarak bu kolay şakalaşmayı hafife aldım?

Bir daha asla bunu hafife almayacağım.

"Saint'e gerçekten güveniyorsun, değil mi?" Wren bana soruyor, benim hissettiğim kadar nostaljik görünüyor. "Bunu ona bakışından anlayabiliyorum."

Başımı sallıyorum. "Onu seviyorum," diye cevap veriyorum. "Başından beri, attığım her adımda arkamı kolladı. En iyi arkadaşlarının senin saldırının arkasında olduğundan şüphelendiğimde bile öne çıkıp doğru olanı yapmakta tereddüt etmedi. Çılgın bir kaçamak olarak başlamış olabilir ama... Artık ona hayatım pahasına güveniyorum."

Wren bana küçük bir gülümseme veriyor. "Seni bir erkeğe karşı hiç böyle görmemiştim," diyor. "Onunla çok mutlu ve rahatsın."

"Yani, yaklaşan komplo ve tehditlere rağmen mi?" Kuru bir şekilde geveliyorum. "Sinir bozucu detaylar," diye sırtıyor ve ben de gülmek zorunda kalıyorum.

Büyük, tehlikeli bir şeyin ortasında olduğumuzu biliyorum ama burada oturup onunla böyle konuşmak... Kalbimi neşeye dolduruyor. Bir şekilde her şey yoluna girecekmiş gibi geliyor.

Sürücü ile aramızdaki cam bölme aşağı kayıyor. Pahalı butikler ve restoranlarla dolu tarihi bir bölgede, hareketli bir alışveriş bölgesi olan Spitalfields'in tam kalbinde, gösterişli bir apartmanın önünde kenara çekerken bize "Geldik," diyor.

Dışarı çıkarken etrafa bakıyorum, kafam karışıyor. Burası para kokuyor ve Phillip'i gördüğüm kadarıyla o daha çok yıpranmış tenis ayakkabıları ve yırtık kazakları olan bir adam.

Wren de aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü kaldırımında duraksıyor. "Buranın doğru adres olduğuna emin misin?"

"Mesaj attığı kişi bu," diye omuz silkerek cevap verdim. Mesajlarımızda Phillip'e Wren hakkında hiçbir şey söylemedim, sadece onunla en kısa zamanda konuşmam gerektiğini söyledim. Böylece içeri girdik, pırıl pırıl mermer lobiden geçtik ve onun katının düğmesine bastık.

Havalandığımızda, Wren'i gördüğünde ne diyeceğini merak ediyorum. Birlikte çalıştıkları dönemde ona aşık olduğu izlenimini edindim, bu yüzden onu tekrar gördüğüne çok sevineceğini biliyorum.

Neşe bunu tarif etmeye yetmez bile.

"Ne...? Nasıl...?" Kapıyı açtığında ona bön bön bakar. Wren eski arkadaşına kocaman sarılır ve ardından şakacı bir şekilde onu iter.

"Ne zamandan beri tasarımcı takımları giyiyorsun?" diye takılıyor.

Phillip olduğu yerde donup kalır. "Bu imkânsız," diye fısıldıyor, az önce bir hayalet görmüş gibi bakıyor.

Ki teknik olarak öyle.

Wren sırtarak, "Bilim adamı olan sensin," diyor. "Peki bizi içeri alıp duyusal verileri analiz etmeye başlamaya ne dersin?" Phillip sersemlemiş bir halde kenara çekilirken Wren onun koluna bir çimdik atıyor.

İçeride, Wren'in ona olanları en ince ayrıntısına kadar anlatmasına izin verdim. O da Aziz'le aynı şekilde, gözleri fal taşı gibi açılmış bir inançsızlıkla karşılıyor. "İmkânsız," diye başını sallar. "Valerie hiçbir zaman Böyle bir araştırma. Bu onun hayatının işiydi!"

"Hiçbir başarılı sonuç vermeyen bir çalışma," diye hatırlatıyor Wren ona nazikçe. "Bu protokolün her şeyin anahtarı olduğuna kararlıydı, itibarını buna yatırdı. Ashford Pharma'nın tüm geleceğini de. Eğer başarısız olursa... Bize daha fazla zaman kazandırmak için gerçek sonuçların örtbas edilmesine yardımcı olabileceğini düşünemiyor musun?"

Phillip yavaşça nefes veriyor. "Bu *mümkün*," diye itiraf ediyor, isteksiz görünüyor.

"Yani bize yardım edecek misin?" Hevesle sordum. "Wren'in gördüğü kanıtları aramak için araştırma ve verilere erişimi olan birine ihtiyacımız var. Ve artık bölümün başında sen olduğuna göre, bu daha da iyi. Tüm kayıtları kontrol edebilirsin."

Aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Ne işe yarayabilirim bilmiyorum," diyor endişeyle. "Araştırma aşaması çoktan sona erdi. Tüm orijinal veriler dosyalanacak, kim bilir nerede? Ben sadece onlar başka birini bulana kadar liderlik yapıyorum ve-"

"Phillip, lütfen." Wren yaklaşır ve onun elini tutar. "Bu konuda yardımına ihtiyacımız var. Sana ihtiyacım var."

Kadın ona bakıyor ve Phillip onun bakışları altında eriyor gibi görünüyor. "Elbette sana yardım edeceğim," diyor gözlerini ona dikerek. "Bugün işe gider gitmez aramaya başlayacağım. Sence nerede saklanıyor olabilir? Valerie'nin dosyaları karmakarışık," diye ekliyor. "Organizasyon konusunda nasıl biri olduğunu bilirsin."

Onlar sunucu kayıtlarını ve veri setlerini tartışırken ben pencereye doğru ilerliyorum. Yüksek teknoloji ürünü aletlerle dolu şık, lüks bir daire ve muhteşem bir şehir manzarası.

"Nerede benim terbiyem?" Phillip aniden ayağa kalktı. "Sana içecek bir şey ikram etmedim. Çay? Kahve? La Croix?" diye ekliyor Wren'e. Wren gülüyor, belli ki bir şaka üzerine.

"Eğer teklif ediyorsanız..."

Pırıl pırıl mutfığa doğru ilerliyor ve köpüklü içecekler ve pahalı yiyeceklerle özenle düzenlenmiş devasa bir buzdolabını açıyor.

"Bilim adına acı çekmeye ne oldu?" Wren ona takılır, eski dostunu tekrar görmekten mutlu olduğu bellidir.

Phillip utangaç görünüyor, ona bir soda uzatıyor. "Bu kurumsal bir kiralama, faturayı Ashford ödüyor. Valerie'den sonra baş araştırmacı olarak görevi devralmam için bana acilen Londra'da ihtiyaçları vardı... Sonra, şey..."

O öldükten sonra. Muhtemelen öldürüldü.

"Güvende olacak mısınız?" diye soruyor Wren, aniden endişeli görünüyor. "Tanrım, eğer Valerie'nin ölümü gerçekten kaza değilse..."

"İyi olacağım," diye onu rahatlatır Wren. "Bundan hemen sonra Londra'dan ayrılıyor, beni güvenli bir şekilde taşrada saklamak için. Farleigh-Under-Lyme'da başıma bir bela gelmeyeceğinden eminim," diye ekliyor sırtarak, Imogen'in kır evinin bulunduğu küçük köyün adını vererek.

Phillip rahatlamış görünerek başını sallar. "Beni haberdar et. Herhangi bir bilgi edinir edinmez seni arayacağım, Tessa."

"Güzel." Başımı salladım. "Ve teşekkür ederim Phillip. Bunun kolay olmadığını biliyorum ama tek yapmaya çalıştığımız gerçeğe ulaşmak."

Gözlerindeki çatışmayı görmeme rağmen gülümsüyor. "Wren için her şeyi yaparım."

SAINT bizi Phillip'in binasından aldı ve yola koyulduk, sadece Wren'in kaldığı pis pansiyondan yiyecek ve eşyalarını almak için durduk.

"Hiç bu kadar hafif seyahat ettiğini görmemiştim," diye takılıyorum, çantayı arka koltuğa atarken. "Derin bakım maskene, ders kitaplarına, beş farklı romana ne oldu...?"

"Basit tutmayı ve hızlı hareket etmeyi öğrendim," diye yanıtlıyor Wren. Tekrar uzaklaşırken dikiz aynasında onun uzak, perili bakışını bir anlığına yakalıyorum. İçimde bir sızı hissediyorum. Bunca zamandır kaçıyor, hep omzunun üzerinden bakıyor, gölgelerde saklanıyordu.

Ve saklanma henüz bitmedi.

"Eminim Imogen burayı tamamen dolu tutuyordur," diyorum içtenlikle. "Bana her şeyin en iyisine sahip olan bir kadın gibi geliyor. Hatta on dolarına bahse girerim ki en az beş farklı çeşit yüz maskesi ve kese vardır."

Saint yanımda bir homurtu çıkarıyor. "On," diye teklif ediyor. "Bu bir bahis."

Kısa bir süre sonra şehri geride bırakıp açık kırsal alana doğru yola çıkıyoruz; otoyol çamurla engebeli, virajlı iki şeritli yollara dönüşüyor ve banliyö evlerinin yayılmasının yerini boş tarlalar, ormanlık alanlar ve birkaç şirin köy alıyor. Yaklaşık bir saatlik bir sürüşten sonra Saint daha da engebeli bir yola sapıyor ve sonunda ağaçların arasına gömülmüş şirin bir kulübenin önünde duruyor. Yoldan çok geride, gözden uzakta ve hiçbir yerin ortasında yer almaktadır.

Saklanmak için mükemmel bir yer.

Arabadan iniyoruz ve Wren bile kır havasını derin derin içine çekerken daha rahatlamış görünüyor. "Bu harika," diyorum Saint'e gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

"Imogen tüm güvenlik detaylarını gönderdi," diyor ve kapı için bir kod girerek bizi içeri götürüyor. Ev zarif bir kır evi tarzında dekore edilmiş, çok sayıda aşırı doldurulmuş mobilya ve çiçek baskıları var. Odalar küçük ve rahat, alçak tavanlı ve tarihi ahşap kirişli ama Imogen'den bekleyebileceğim tüm modern dokunuşlara sahip. "Kapılarda alarmlar ve birkaç da kamera var," diye açıklıyor Saint, etrafa göz atarken. "Yine de, bazen hayvanlar tarafından tetiklenebilecekleri konusunda beni uyardı. Tilkiler ve ormandaki tavşanlar. Yani bir uyarı alırsanız panik yapmayın."

Wren yavaşça başını sallıyor. "Korkarım bugünlerde panik yapmaya oldukça yatkınım," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Baksanıza, düz ekran televizyonu, güzel bir odun şöminesi var..." Ortamı neşelendirmek için parlak bir şekilde anons ediyorum. "Bir kadeh şarapla kıvrılabilir ve gönlünüzün istediği tüm BBC Austen uyarlamalarını izleyebilirsiniz. Burada seninle kalmayı çok istiyorum," diye ekliyorum. Wren'in burada tek başına kalması fikri hoşuma gitmiyor. Ya da şu anda herhangi bir yerde yalnız.

Çok uzun zamandır tek başınaydı.

Ama Wren kendini toparlamış görünüyor. "Burada kalamazsın. Londra'ya dönüp normal hayatınıza devam etmeniz gerekiyor," diyor bana kararlı bir şekilde. "Biz

Seni ne kadar yakından izlediklerini biliyorsun, özellikle de büyük duyurularına bu kadar yakinken. Tansiyon yükselecektir."

Wren'le ilgili araştırmalarımı geri çekmem için aldığım tüm uyarıları düşünüyorum. Araştırmayı bırakmamı isteyen sadece o değildi. Oxford'da bana saldıran adam... Saint'in dairesinin dışında duyduğum şüpheli sesler.

İzleniyormuşum gibi hissetmek.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, hâlâ ondan ayrılmaya isteksizim. "Saint beni koruyabilir. Burada seninle daha güvende olmaz mıyım?"

"Annabelle'in bekârlığa veda partisi yarın," diye hatırlatıyor Saint. "Gelmezsen yaygara koparacağını biliyorsun. Ve eğer kalırsan, ben de gitmiyorum," diye ekliyor kararlı bir şekilde.

Lanet olsun. Saint'in normal davranmaya hepimizden daha çok ihtiyacı var ve Ashford'daki pozisyonunu her şeyi ortaya çıkarmak için kullanmalı.

"Tamam, Londra'ya geri döneceğim," diye gönülsüzce kabul ediyorum. "Ama bana her saat başı mesaj at," diye emrediyorum Wren'e. "Her yarım saatte bir."

"Sakin ol," diye gözlerini deviriyor. "Ben ablanım, unuttun mu? Sana güvende kalman konusunda ders veren kişi ben olmalıyım. Ayrıca, televizyonum ve şarabım var. Benim için tatil gibi olacak. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacım var."

Sadece beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyorum. Onu kendime çekip sarılıyorum, duygulanıyorum. "Sana daha yeni kavuştum," diyorum saçlarının arasında boğuk bir sesle. "Seni tekrar kaybedemem."

"Yapmayacaksın." Wren geri çekiliyor ve bana güven verici bir baş selamı veriyor. "Burada olduğumu kimse bilmiyor. Burası benim için en güvenli yer. Şimdi siz ikiniz yola koyulun," diyerek beni salona doğru itti. "Ben bir saatlik bir duş alıp saçlarımı yıkayacağım."

"O zaman kesinlikle sana engel olmayacağım," diye burnumu çekiyorum, kendimi toparlamaya çalışarak. "Çünkü seni seviyorum abla, ama buna ihtiyacın var!"

Rahat bir sessizlik içinde Londra'ya geri dönüyoruz. Son birkaç günün duygu ve dramından aniden bitkin düştüm ve Saint bunu açıkça anlayabiliyor, çünkü Londra'daki evine geri döndüğümüz anda elimden tutup beni ana banyo süitinin sakinliğine götürüyor.

"Otur," diyor nazikçe, beni köşedeki koltuğa oturtuyor. Sonra büyük ayaklı küvetin musluklarını çalıştırıyor, sıcaklığı kontrol ediyor ve bir şişe lavanta banyo yağı ekliyor, ta ki

kabarcıklar uçuşuyor ve oda mis kokulu bir buharla doluyor. "Kıpırdama," diyor bana, tekrar alt katta kaybolmadan önce.

İstesem de yapamazdım.

Wren'in yeniden ortaya çıkışı, şok edici ifşaatları... Tam bir kasırğa gibiydi, üstelik Oxford'u bırakıp Saint'in yanına taşınma ve ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşıma kararım da buna dahil. Ama orada bitkin bir halde otururken, kalbimin derinliklerinde hâlâ bir huzur hissediyorum. Her şeye rağmen, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu biliyorum.

Onunla birlikte.

Saint elinde en sevdiğim atıştırma malzemelerden oluşan bir tepsi ve dumanı tüten bir demlik çay ile geri dönüyor. "Erzak getirdim," diyor sıcak bir gülümsemeyle.

"Angel," diye gülümsüyorum. "Gerçi beni küvete kadar taşıman gerekebilir, tek bir kasımı bile oynatabileceğimi sanmıyorum."

"Seni soymak...? Hmm, ne angarya ama" diye dalga geçerek tepsiyi küvetin yanındaki tabureye bırakıyor. Sonra tam da bunu yapıyor: Çırılçıplak kalana kadar kıyafetlerimi yavaşça vücudumdan sıyrıyor ve rahat bir nefes alarak sıcak suya batıyorum.

"Bu harika hissettiriyor..." Baloncuklara yaslanarak söylüyorum.

"Güzel." Aziz küvetin yanında diz çöküp yumuşak bir el bezine uzandı. "Rahatlaman gerek. Wren tekrar ortaya çıktığından beri saf adrenalinle çalışıyor olmalısın. Vücudun bunu çökmeden sürdüremez," diye ekliyor ve bezi yavaşça omuzlarımda gezdiriyor.

Onun dokunuşunda eriyorum, her yavaş ve kasıtlı vuruşta stresin bedenimden çıktığını hissediyorum. Sırtıma ve kollarıma masaj yapıyor, nemli bezi ağrıyan uzuvlarımda üzerinde neredeyse sıvı hale gelene kadar gezdiriyor.

Ama yine de aklımın bir köşesindeki endişeleri yok edemiyorum. "Tüm bu yalanlardan ve gizlice dolaşmaktan nefret ediyorum," diyorum usulca. "Tam da her şeyi arkamda bırakıp yeni bir sayfa açacağım bir yere gelmiştik ve şimdi... Şimdi her şey her zamankinden daha karmaşık ve yalan söylemek zorunda kalacak olan da sensin."

Aziz acıklı bir gülümseme veriyor. "Biliyorum bebeğim," diyor küvetin yanına oturarak. "Yarın Ashford'da işe gidip hepsinin gözlerinin içine bakmayı dört gözle beklediğimi söyleyemem. Ne bildiklerini merak ediyorum. Bunun arkasında kim var.... Şirketin nihayet iyi işler yaptığını düşünüyordum," diye ekliyor. "Dünyayı daha iyiye doğru değiştiriyor. Ama şimdi... Hepsi bir yalan."

Onun için bir acı hissediyorum. Burada ailesinden bahsediyoruz. Etten ve kandan.

"Senin için her şeyi mahvettim," diye fısıldıyorum, kendimi suçlu hissederek. Onun dünyasını alt üst etmeseydim... Hiç tanışmasaydık...

"Hayır," diyor Saint şiddetle, yanağımı avuçlayarak. "Sen beni kurtardın, Tessa. Zaman öldürüyordum, kendimi anlamsız şeylerle oyalıyordum. Aile saçmalıklarından vazgeçmenin yeterli olduğunu sanıyordum ama sen bana bundan daha fazlası olduğunu gösterdin. Gerçek bir şey. Yaptığımız şey önemli" diye ekliyor, gözleri kararlılıkla dolu. "Gerçek önemli. Doğru olanı yapmak ve bedeli ne olursa olsun bir duruş sergilemek."

Kalbim eriyor. Ona uzanıyorum, tutkuyla öpüyorum, parmaklarımı buruşuk saçlarında gezdirirken ve dilimi onunkine dolamak için derinlere kaydırırken ağzı sıcak ve benimkine karşı arıyor.

Saint ağzıma karşı inliyor ve bu ses içimi ürpertiyor. Ham arzunun sesi. Çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum, su çıplak bedenimden akıyor.

Bir an için bana hürmet dolu gözlerle bakıyor ve ben bir güç uğultusu hissediyorum. Bana böyle baktığında kendimi evrenin merkezi gibi hissediyorum. *Yenilmez*. Elimi uzatıyorum, onu istemekten nefesim kesiliyor.

"Al beni," diyorum ona cesaretle. "Aziz... Bu gece hepinize ihtiyacım var."

Ayağa kalkıyor, yüz ifadesi artık karanlık ve aç. "Öyle mi sevgilim?"

Elimi tuttu ve banyodan çıkmama yardım etti. Hâlâ çıplaktım. Hâlâ ıslak ve her an daha da ıslanıyor. "Beni tam olarak nasıl istiyorsun?" diye mırıldanıyor, omuzlarıma bir havlu yerleştiriyor, elleri nemli kıvrımlarımda geziniyor. "Senin için dizlerimin üzerinde mi bebeğim? O tatlı amciğa hak ettiği dil darbesini vurarak mı? Ya da sırtüstü yatıp, sen sikimi sağarken o muhteşem göğüslerin zıplamasını izlemek mi?"

Bu iğrenç görüntüler karşısında inleyerek sıcak ellerine doğru sallanıyorum. Parmaklarını bacaklarımdan arasından geçirip sıırıslıklam olmuş göbeğimde hafifçe gezdiriyor. Saint bir memnuniyet tıslaması çıkarıyor. "Benim için çok ıslaksın, değil mi? Cennet gibi hissedeceksin... Ama önce tadına bakmam lazım."

Elini çekip dudaklarına götürüyor, gözleri benimkilere kilitlenmişken parmaklarını yavaşça yalayarak temizliyor.

Midem bulanıyor. *Kahretsin, çok sıcak*. Beni en iyi şarap gibi tatmasını izlemek.

"Senin sıran." Parmaklarını ağızıma götürüyor ve birini yavaşça içeri itiyor. Yasadışı bir heyecanla ürperiyorum, dudaklarımı onun etrafında kapatıp emerken teninde kendimi tadıyorum.

Aziz homurdanıyor. "O ağzın benim ölümüm olacak. Sınıfta konuştuğun anda anlamıştım," diye ekliyor, ben dilimi parmak ucunun üzerinde yavaşça gezdirirken. "Bana aklından geçenleri anlatıyordun ve tek düşünebildiğim ağzında sikim varken dizlerinin üzerinde ne kadar güzel görüneceğindi."

İnliyorum, zaten başım dönüyor ve nefes nefese kalıyorum. Tanrım, her zaman ne söyleyeceğini biliyor. Beni nasıl kızdıracığını ve kışkırtacağını, içimdeki şehvet ateşini nasıl alevlendireceğini.

"Ve senin bu vücudun..." Saint havluyu bırakıyor ve geri çekilip gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Bir gün seni bağlayacağım ve her santimine boşalacağım. Bütün günü seni zevkten çılgık attırarak ve mükemmel göğüslerinin üzerinde otuz bir çekerek geçireceğim, ta ki sen benim döllerimle boyanana kadar. *Benim* olarak işaretlenene kadar."

Nefesim kesiliyor, kan yanaklarıma hücum ediyor ve daha da alçalıyorum. Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki hafta içi bir eğlence öneriyormuş gibi, ama ah, sözleri beni kızartıyor ve titretiyor, sadece hayal ediyorum.

Bağlanmış. Onun merhametinde. Daha fazlası için ona yalvarıyorum.

Bir inilti duyuyorum ve Saint kıkırdıyor, gözlerini tekrar yüzüme kaldırıyor. "Bayılıyorsun, değil mi?" diyor merakla. "Partiler, kulüpler. Sınırları zorlamak..." Boynumun kıvrımlarında geziniyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Ne tür bir zevkin mümkün olduğunu keşfetmek."

Eli aşağı doğru inip göğsümün kıvrımına dolanırken boğazımın çukuruna bir öpücük konduruyor ve ağrıyan meme ucumun etrafında yumuşakça dolanırken dizlerimin bağı çözülüyor. "... Serbest kalmak için ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek."

"Evet," diye bağıriyorum, sesim ihtiyaçtan titriyor.

Saint'in tutuşu karşılık olarak sıkılaşıyor ve ben de bu enfes baskı karşısında, hassas tenimin sıkışması karşısında inliyorum.

"*Seninle* olmayı seviyorum," diye ekliyorum, göz göze geliyoruz. "Her şey, *sensin* Aziz. Bana her şeyi gösteren sensin. Daha önce sadece hayalini kurduğum bu parçamın kilidini sen açtın. Sadece sensin."

Gözlerinde şehvet parlıyor ve sonra üzerime atılıyor: beni öfkeyle öpüyor, ayaklarımdan kaldırıyor ve döndürüyor, beni makyaj masasının önüne koyuyor, avuçlarım serin mermerin üzerinde ve bacaklarım açık, belimden bükülmüş.

"Kahretsin, şu haline bak bebeğim," diye inliyor, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor ve ben ürperiyorum, ellerinin beni örtmesini, beni kızdırmasını, ben inleyene kadar meme uçlarımla oynamasını izliyorum. "Çok güzel. O kadar mükemmel ki" diye homurdanıyor, sonra soyunuyor. Kıyafetlerini çıkarmasına yardım etmek için dönmeye başlıyorum ama ellerimi tekrar yakalıyor ve yerlerinde sabitliyor. "Hayır, sevgilim. Orada kal. Bir santim bile kıpırdama."

Ben yapmıyorum. Onun için çırılçıplak kalıyorum, beklentiyle titriyorum; arkamda kıyafetlerini çıkarırken yansımısını izliyorum. Loş ışıkta vücudu mermer gibi yontulmuş; siki serbest, kalın ve sert.

Benimkini.

İçimde derinlere doğru ilerleyişini hatırladıkça sıkılıyorum. Bedenim bundan daha tatlı bir ödöl olmadığını zaten biliyor. "Bir gün seni bağlayacağım," diyorum ona nefes nefese. "Seni zevkim için tutacağım, merhamet dileyene kadar tekrar tekrar üzerine bineceğim."

"Siktir, sevgilim, buyur." Saint aynada tekrar benimle göz göze geldi. "Senin tatlı amına gömülmüş mutlu bir adam olarak ölüşüm."

Sonra ellerini kalçalarımın üzerinde kaydırıyor, sikini göbeğime dayıyor ve yavaşça, *lanet olsun, çok yavaşça* içeri giriyor.

Oh....

Zevk iç çekişlerimiz birbirine karışıyor, banyoda yankılanıyor, daha derine, daha derine itiyor, beni iki bükölüm olana kadar makyaj masasının üzerine itiyor, horozuna sonuna kadar saplanıyor.

Sikeyim.

Nefes nefese kalmışım, onun için gerilmiş ve titriyorum ve Saint'in alçak sesle zevkle küfrettiğini duyabiliyorum. "Tanrım, sevgilim..." bir elini saçlarıma daldırıyor, başımı yavaşça yukarı çekerek tekrar aynaya bakmamı sağlıyor. "Kendine bir bak," diye homurdanıyor ve beni olduğum yerde tutuyor. Hareket etmeden. Beni öyle mükemmel dolduruyor ki, sanki onu almak için yaratılmışım. Becerilmek için yaratılmışım.

"Bak ne kadar iyi bir kızsın, sikimi alıyorsun."

İğrenç, iğrenç görüntümüzden heyecanlanarak ürperiyorum: Saint arkamda durmuş, ben iki bükölüm olmuş, sikinin kalın ve lezzetli gerginliğinden nefes nefese kalmışken elini saçlarıma bir ip gibi sarmış.

Ve bunu yüzümde görebiliyorum, Tanrım, çiğ, hayvani ihtiyacın beni ele geçirdiğini görebiliyorum, nasıl nefes nefese kaldığımı, kızardığımı, şimdiden ona süştündüğümü, açgözlölükle fazladan bir inç aradığımı görebiliyorum.

Pis görünüyorum. Ahlaksız.

Aşağılanmış. Özgür görünüyorum.

Ve sonra Saint kalçalarını geri çeker ve iter. Derine. Daha derine. *Sikeyim.*

Zevkle inliyorum, tüm vücudum onun itme gücüyle kibirin içinde sarsılıyor. "Evet!" Tekrar kabzasına kadar gömülürken çığlık atıyorum. "Evet, Aziz, *oh!*"

Bir kolunu bana dolayarak gövdeyi göğsüne doğru kaldırıyor. "Derinlere ihtiyacın var, değil mi sevgilim?" Yeni bir açıyla içime girerek beni inletiyor. "Bu aleti o kadar derine istiyorsun ki, beni günlerce hissedeceksin. Sokaklarda yürürken, seni nasıl becerdiğimi düşüneceksin. Kahveni yudumlarken, anılarla ıslanacaksın. O önemli toplantıdan izin almak zorunda kalacaksın, değil mi?" diye homurdanıyor, hınzır parmaklarını kalçalarımın arasında gezdiriyor, her kalın, gıcırtılı vuruşta klitorisimi tıngırdatıyor. "Ellerini bu amdan uzak tutamazsın, benim dokunuşuma ihtiyacı varken olmaz. Ofisine saklanacaksın ve yüzüne bir yastık kapatıp ses çıkarmamaya çalışarak kendini tatmin edeceksin. Ama yine de seni duyacaklar. Hepsi bilecek. Sikimin neler yapabileceğini hatırladığında merhamet çığlıkları atmaktan kendini alamazsın."

Sikeyim.

Bir çığlıkla doruğa ulaşıyorum, zevk beni boğarken kollarında çılgınca titriyorum, damarlarımda bir tatlılık dalgası. Ama Saint nefes almak için duraklamıyor. Kayarak çıkıyor ve beni döndürüyor, beni makyaj masasının kenarına oturtuyor, şimdi ona bakıyorum.

Kalçalarımı ayırıyor ve beni derinden öpüyor ve bu sefer içime tekrar gömüldüğünde, sonsuz derecede yavaş.

Aman Tanrım.

Vücudum hâlâ ilk orgazmımın gücüyle titriyor, ama şimdi tekrar başka bir orgazmın eşiğindeyim. Sikişimin içimde yavaşça sürüklenmesi, dili ağzımı istila ederken derinlere doğru itmesi kahredici. Bir his dalgası beni sarıyor, vücudu daha da yaklaşırken vücudumdaki her sinir yanıyor, göğüs göğüse, kalçaları her vuruşta klitorisime baskı yapıyor ve onun horozu ...

Tanrım, siki beni gererek açıyor, tatlı sürtünme omuriliğimin dibinde kıvrılan bir ateşi körüklüyor, alevler kan dolaşımında yarışıyor. Dünyayı ateşe veriyor. Saklanacak hiçbir yer yok. İkimizden başka bir şey yok ve Aziz, her yerde, etrafımda, *içimde*, beni cennete götürüp geri getiriyor.

"Bir daha söyle," diyor Saint ve gözlerimi açtığımda onu bakışlarında yırtık pırtık bir çaresizlikle bana bakarken buluyorum. Bir adam

kendini kontrol etmenin sınırı. "Tek olduğumu söyle."

"Sensin," diye bağıyorum, içime tekrar girerken. *Oh. Tanrım. Tanrım.*

"Sadece sensin.

Saint, seni seviyorum!"

"Tessa..." ismimi boğuk bir şekilde söylüyor, şimdi daha hızlı itiyor, hayvani bir güç ikimizi de ele geçiriyor. "Kahretsin, seni yakaladım. Seni yakaladım, sevgilim. Yemin ederim. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. *Asla...*"

Alevler bir cehenneme dönüşüyor, doruk noktam içimden geçerken yoluna çıkan her şeyi yutuyor. Ben bir çılgılla dağılıyorum ve Saint bir kükremeyle cevap veriyor, ben zevk içinde kasılırken kendini derinlere gömüyor, orgazmlarımız bizi ele geçiriyor, bizi bir olarak kaynaştırıyor.

Ama ancak zevk azalınca ve tekrar düzgün düşünebildiğimde ne dediğini anlıyorum.

Tehlike yaklaşıyor.

Ve belki de daha çok korkmalıyım, ama şu anda Saint'in kucağına kilitlenmiş, nefes nefese kaldığımızda vücudum zevkten çıldırıyor, kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Çünkü ait olduğum tek yerin burası olduğunu biliyorum. Onunla birlikte.

Sonsuza kadar.

Bölüm 7

OceanofPDF.com

ficssa

W Annabelle'in bekârlığa veda partisi olmak istediğim son yer.
"Spa günü havamda değilim," diye uyarıyorum Saint'i, giyinirken
O sabah. Davetiyede 'kızlar günü' yazıyordu... Ne demekse artık. "İşte bu
yüzden buna ihtiyacınız var. "Her zamanki gibi iş yapacağımız konusunda
anlaşmıştık.

Krem rengi, ince altın ipliklerle işlenmiş, gardırobumdaki ısıltıya en yakın
ipek takımı seçiyorum. "Ve her zamanki gibi, bu durumda iş demek parti
demek. Wren'in geri döndüğünü ya da geçen haftadan farklı bir şey olduğunu
kimsenin bilmesine izin veremeyiz."

"Biliyorum," diye iç geçirdim isteksizce. "Ama Annabelle'in asistanının
gönderdiği seyahat programını gördün mü? Lamine edilmiş ve parıltılı, her
yarım saatte bir 'şampanya molası' var."

Sırıttıyor. "Bana eğlenceli gibi geldi. Başka ne yapacaksın, bütün gün evde
tek başına oturup endişelenecek misin?" diye ekliyor.

"Evet," diye homurdanıyorum.

Gülüyor. "Sen kek yiyip şımartılacaksın, şanslı herif. Bu arada ben de
ofise gidip bütçe kesintileriyle ilgileniyormuş gibi yapacağım."

"Phillip'ten hâlâ haber yok mu?" Endişeli bir şekilde sordum.

Aziz başını sallıyor. "Gizli sunucuları bulana kadar birkaç gün
geçebileceğini söyledi. Ashford'da şüphe uyandırmak istemeyiz," diye ekliyor
ve ben de iç çekerek başımı sallıyorum.

"Keşke daha fazla gizlice dolaşmak zorunda kalmasaydık."

Saint dudaklarıma bir öpücük kondurarak, "Bırak bunu bugün ben düşünüyüm," diyor. "Bugün senin işin iyi vakit geçirmek."

Ona bir bakış attım.

"Pekala, katlanılabilir bir tane," diye değiştiriyor gülümseyerek. "Ama en azından, mükemmel yemekler olacağı gerçeğiyle içinizi rahatlatabilirsiniz."

Kendimi Annabelle ve bir düzine en iyi arkadaşıyla birlikte lüks bir spa merkezinin ortasında, yüz maskeleri sürünmüş, uyumlu monogramlı bornozlara sarınmış ve şampanya yudumlarken buldum.

"Belle'e!" diye bağırarak kadeh kaldırıyorlar. Bir sürü kadeh kaldırmadan biri ve saat daha dört. "Müstakbel Bayan Max Lancaster'a!"

"Bana!" Annabelle ıslıl ıslıl parlıyor. Üzerinde kendisinin ve Max'in baş harflerinin minik bir kalp içinde işlendiği bornozunun yanı sıra pembe tüylü terlikler ve muhtemelen sahte bile olmayan ışıltılı bir taç takıyor. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Bir devrin sonu, kızlar!" diye bağırarak elindeki bardağı sallıyor.

"Ve sadece onun için değil," diye mırıldanıyor Imogen yanımda. O da yatağında yatıyor, yüzünde pembe bir yapışkan madde var ama yine de hepimizden çok daha zarif görünmeyi başarıyor ve bana bilmiş bir gülümsemeyle bakarken şampanyasından bir yudum alıyor. "Max'in özgürlüğünün son günlerini kutlamak için ne yaptığını düşünmekten korkuyorum."

"Saint bekârlığa veda partisinin düğünden hemen önceki hafta sonuna kadar olmayacağını söylüyor," diye rapor ediyorum.

"Akıllıca." Imogen sırtıyor. "Bu şekilde çok fazla zarar veremez. Ya da çok uzağa gidemez," diye ekliyor. "Aksi takdirde kendini Güney Pasifik'te bir teknede özgürlüğe doğru süzülürken bulacak."

Egzotik meyvelerden oluşan spa atıştırmalıklarından bir ısırık alıyorum. "Sence düğünden kaçmayı deneyebilir mi?" Annabelle için endişelendiğimi hissederek soruyorum. Her ne kadar bu evlilikle ilgili çekincelerim olsa da, onun ne kadar heyecanlı olduğunu, çılgınca kıkırdadığını ve arkadaşlarıyla poz verdiğini görebiliyorum.

"Max mi? Hayır, orada olacak, koridorun sonunda çanlar takılı olacak," diyor Imogen kendinden emin bir şekilde. "Babasını asla böyle utandırmaz, onca planlama ve çabadan sonra olmaz. Cyrus Annabelle'e tapıyor. Daha doğrusu, onun unvanına ve soyuna tapıyor. O mükemmel bir iş adamı karısı. Onu kendisi kapmaya çalışmadığına şaşırdım," diye ekliyor gözlerinde skandal yaratan bir ışıltıyla. "Ama Max çok daha çekici. Ve saçında eklenti yok."

"Imogen!" Gülüyorum, rahatlıyorum. Annabelle ve diğer kadınlar birbirlerini yıllardır tanıdıkları için göze çarpmaktan endişe ediyordum ama herkes çok arkadaş canlısı ve misafirperverdi.

Neredeyse kaplıcanın gösterişli sınırları dışında baş gösteren krizi unutturmaya yetiyor: Saint, Ashford koridorlarında suçlarına dair kanıt ararken, Wren taşrada saklanıp zaman öldürüyor. Ve ben burada, 'hiç yapmadım' oyunları oynuyor ve balayı planları hakkında her şeyi duyuyorum, tüm bekarlığa veda partisi pedikür için ayaklarımızı ılık suda ovduruyor.

Sanırım Saint haklı ve yapabiliyorken bu dikkat dağınıklığının tadını çıkarmalıyım. Fırtına öncesi sessizlik.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Wren'den bir mesaj var, tam zamanında:

'Hala buradayım, hala iyiyim! Ekmek pişiriyorum, inanır mısın? Öldürmek için zamanım olduğunu fark ettim.'

Bir kase hamurla poz verdiği bir fotoğraf da gönderiyor.

"Kuzenim seni yanlış yola sürüklediğimizden mi endişeleniyor?" Imogen soruyor. Telefonumu hızla bir kenara koyuyorum.

"Ne, Aziz mi? Hayır," diye hızlıca geveliyorum. "Bekârlığa veda partisinde ne olursa orada kalacağını biliyor."

"Aman Tanrım," diye araya giriyor diğer kadınlardan biri, sırık gibi bir sarışın. "Seni böyle tanıyorum. Saint'e kancayı takan sendin!"

"Birlikte yaşıyorlar," diye yüksek sesle duyurdu Annabelle. "Ondan yanına taşınmasını istedi. Hatta bu konuda ısrar etti!"

Herkes tepki verir.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağıırıyor bir kadın, gözleri kocaman.

"Onu kilitlediniz mi?"

Bunu nasıl yaptın?"

"Evet, bize sırlarını anlat," diye kabul ediyor bir diğeri. Sanırım adı Fiona, parlak kahverengi saçları ve zevkli makyajıyla. "Dickie'nin bana bir çekmece kadar bile izin vermesini yıllardır bekliyorum! Tanrım, adamın çatı katında beş misafir odası var ama ben hâlâ geceyi her geçirdiğimde Longchamp çantamda saç düzleştiricilerimi taşıyorum!"

"Ben... Um..." Ani ilgi karşısında gözümü kırıştıyorum. Bu zengin, göz alıcı kadınların hepsi birden bana hevesle bakıyor, sanki bir tür rol modeliymişim gibi her sözüme asılıyor. "Korkarım sır değil," diye cevap vermeyi başarıyorum. "Biz sadece aşğz, hepsi bu."

"Aşk mı?" Söndü, hayal kırıklığına uğradı. "Bunun bana bir faydası yok. Dickie kafasına vurulsa bile aşkı bilmez."

"Tessa alçakgönüllü davranıyor," diyor Annabelle başka bir göz kırpmayla. "Her sözüne asılıyor."

"Büyük Anthony St. Clair, dizlerinin üzerine çöktü..." Yanımdaki kadın hüznle iç geçiriyor. "Görmeye bayılıyorsun!"

Ve bu sabah beni mutfak masasının üzerinde anlamsızca yaladığında ve sonra bana bir tabak krep servis ettiğinde yaptım. "Bütün içkiyi emmesi için," dedi sırtarak.

Öksürüyorum, yüzümdeki maskenin kızarıklığını örtmesine seviniyorum. "Sanki ünlü biriymiş gibi konuşuyorlar," diye mırıldanıyorum Imogen'e, şaşırılmış bir halde.

Gülümsüyor. "Bu çevrelerde... Öyle. Demek istediğim, geleceğin uygun dukleri çok azdır. Genellikle, bir unvana sahip olmak için birkaç takma dişe ve kıskanç eski eşlere katlanmanız gerekir. Ve Ashford unvanı..." diye ıslık çalıyor. "Bu olabildiğince eski ve zengin bir unvan. Arazi, şirket, hesaplar... Ve Saint bunların hepsini miras alacak."

Omurgamda soğuk bir ürperti hissediyorum.

Saint için tüm bunların duygusal sonuçlarını düşünüyordum: ailesiyle bölünmüş sadakati, yalan söylemesi ve gizlice dolaşması, uyuşturucu deneyi sahtekarlığının kanıtlarını bulduğumuzda dağınık bir duruşma veya skandal olasılığı.

Yıktığımız tek şeyin bu olmadığını farkındayım.

Onun geleceği. Ailesinin tarihteki yeri. İngiliz aristokrasisinin en eski ve en prestijli isimlerinden biri.

Ashford mirası. Saint'in gelecekteki mirası.

Yutkunuyorum.

Her zaman bunun bir parçası olmak istemediğini söylerdi. Son on yılını tam tersi yönde koşarak geçirdi: Oxford'da aylıklık ederek, akademiyle, kaliteli şaraplarla ve zaman geçirmek için kadınlarla uğraşarak. Ama nihai sonuçtan hiç şüphesi yoktu. Sonunda her şey onun olacaktı: toprak, servet ve unvan - istese de istemese de.

Ashford Dükü.

Ashford Malikânesi'nin kulelerini ve bahçesini, büyük salonda asırlar öncesine uzanan o kasvetli aile portrelerini DÜŞÜNÜYORUM. Saint'in onlardan sonraki kişi olması, onların başarılarını yeni bir nesil için koruması gerekiyordu - onları yıkmak yerine.

Ashford Pharma'daki skandalı ortaya çıkardığımızda elinde ne kalacak? Burada neyi riske attığının farkında mı?

"Ona nasıl baktığını görmelisiniz," diyor Annabelle, hâlâ ben ve Saint hakkında konuşurken. "Tamamen vurulmuş durumda. Bu çok şirin bir şey. Bahse girerim sırada onlar var..."

Fiona homurdanıyor. "Üzgünüm, ama bunu hayal bile edemiyorum," diye kendini beğenmiş bir şekilde homurdanıyor. "Bir leoparın beneklerini değiştirmesini sağlayamazsınız ve tüm bunlar."

Ben Saint'i savunmak için konuşmadan Imogen konuşuyor. "Dickie gibi mi demek istiyorsun?" diye tatlı tatlı sordu.

Fiona ona sert bir bakış fırlattıktan sonra hemen bir kahkaha atıyor. "Tabii ki, onlara soruyu sormak hiçbir zaman senin sorunun olmadı, değil mi Immie?" Fiona sırtıyor. "Bunun kaçak bir gelin olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye ekliyor bana. "Şimdi ne oldu, beş nişan bozuldu mu?"

"Üç," diye rahatça cevap veriyor Imogen, hâlâ orada uzanmış, pençelerin çıktığını görmüyormuş gibi şampanyasını yudumluyor.

Göz kırıyorum. Imogen flört hayatından hiç bahsetmedi ama sanırım ayaklarını yerden kesmek için sıraya girmiş erkekleri olmasına şaşırmamalıyım.

Fiona neşeyle, "Gördüğünüz gibi sayıyı kaybediyoruz," diye devam ediyor. "Bir türlü karar veremiyor. Zavallı Harold'ın hâlâ yıkıldığını duydum. Harold Caruthers, Esquire. *Üçüncüsü*," diye açıklıyor. "Müthiş zengin, çok tatlı bir adam, ona sıırılsıklam aşık. Imogen onun kalbini kırdı."

"Adam üç buluşmadan sonra evlenme teklif etti," diyor Imogen kuru bir sesle. "Düzelecektir. Aslında, neden zavallı Harold'ı aramıyorsun?" diye tatlı bir şekilde ekliyor. "Sanki bağlılığa sevgili Dickie'den daha yakınmış gibi geliyor. En azından donun için sana bir çekmece verir."

Fiona'nın gözleri parlıyor, ama başka bir şey söyleyemeden Annabelle konuşuyor. "Ayak parmaklarım kırıyıyor; sanırım ikindi çayı vakti geldi! Cyrus bize Sketch'teki solaryumu ayırttı, ne kadar tatlı, değil mi?"

Diğerleri "Çok tatlı!" diye mırıldanıyor ve neyse ki bir kedi kavgası önleniyor.

Spa'da duş alıp üstümüzü değiştirdikten sonra, özel olarak kiralanmış Rolls Royce filosunun bizi bekarlığa veda trenimizin bir sonraki durağına götürmesi için yeniden bir araya geliyoruz. Imogen'le birlikte gidiyorum ve baş döndürücü çeşitlilikte pastalar, parmak sandviçler ve tabii ki daha fazla şampanya servis edilen çay salonunda yerlerimizi alırken onun yanından ayrılmıyorum. Burası havalı, modern bir restoran ve tüm oda daha çok bir sanat enstalasyonu gibi, ormanlık bir alan gibi yapılmış

Yerde gerçek yosunlar ve tepelerinde gerçek çiçeklerle süslü dallar olan bir dere. Annabelle cennette gibidir ve odanın etrafında poz vererek yarım saatlik bir fotoğraf çekimi için ısrar eder.

Geride durup yemeğe yumuluyorum. Imogen'e, "Fiona sana takmış gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum, diğer kadının süslenmesini ve yansımalarını kontrol etmesini izliyorum.

"Fifi mi? Yatılı okulda yaz oyununda Lady MacBeth için onu yendiğimden beri bana kin besliyor." Imogen gözlerini deviriyor. "Ve herkes Dickie'nin onu peşinden sürüklediğini biliyor. Eninde sonunda kendine çeki düzen verecek ve onunla evlenecek, daha iyi bir seçeneği yok gibi ama kız beklemek zorunda kalmanın utancını unutmayacaktır."

"Uzun ve mutlu bir evliliğin tarifi gibi görünüyor," diye espri yapıyorum ve Imogen gülüyor.

"Biliyorum, her şey dışarıdan korkunç derecede paralı görünüyor olmalı. Sözleşme öncesi ve görücü usulü evlilikleri birkaç nesil geride bıraktık ama her şey değişmedi. Hâlâ aynı sosyal çevreden, doğru geçmişe sahip biriyle evlenip aile soyunu devam ettirmek üzere yetiştiriliyoruz."

"Ama sen yapmadın," diye belirttim. "Teklifler almış olmanıza rağmen."

Imogen nefes verir. "Hayır, yapmadım. Henüz değil. Belki de sadece kaçınılmaz olanı erteliyorum, ama dünyada benim için Harold Caruthers, Esquire'dan biraz daha fazlası olduğunu ummak istiyorum."

"Üçüncüsü," diye ekliyorum kuru bir şekilde ve o da gülümsüyor.

"Nasıl unutabilirim ki? Hayır, gerçek şu ki, arkama yaslanıp birilerinin bana miras kalmasını beklemektense kendi imparatorluğumu kurmayı tercih ederim."

"Parti planlama işiniz," diye başımı salladım. "Doğru. İşte o."

Imogen'in yüzünde esrarlı bir gülümseme görüyorum ama Annabelle bize katılıp boş şampanya kadehini havada sallayarak kendini kabine atınca gülümseme kayboluyor. "Biraz daha baloncuk lütfen!" diye parıldıyor.

"Henüz erken," diye Imogen onu nazıkçe azarlıyor. "Neden biraz kek yemiyoruz?"

"Bu benim partim ve istersem içerim!" Annabelle ısrar ediyor, yanakları kızarmış. Şimdiden çakırkeyif görünüyor.

"Peki, tamam," Imogen bardağını dolduruyor. "Ama gecenin sonunda bağırsaklarını kusarken saçlarını tutacak olan ben değilim."

"Tessa yapacak, değil mi?" Annabelle bana yaslanıyor. "O en iyisi. Saint için çok iyiydin, bunu biliyor muydun?" diye ekliyor ve gözlerini dikerek bana bakıyor. "Senden sonra kimseyle yatmadı ve bu asla olmaz, etrafındaki en büyük fahişe o. "Hoppala," diye kıkırdıyor, "demek istediğim..."

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum. "Ünü hakkında her şeyi biliyorum."

Annabelle fısıltıyla, "Görünüşe göre, aleti mucizevi," diye bağırıyor. "Mucizevi bir alet!"

Gülmek zorundayım.

Imogen gülümseyerek, "Bu da benim işaretim," diye ayağa kalkıyor. "Lütfen, kuzenimin siki hakkında konuşurken iyi eğlenceler."

Annabelle kadife kabinde dramatik bir şekilde arkasına yaslanırken, o diğerleriyle sohbet etmek için uzaklaşır. "Çok şanslısın," diye iç geçiriyor. "Saint seni asla incitmez. Eminim senin için her şeyi yaptı."

Kıkırdıyorum. Çakırkeyif ve bu da şüphesiz sözlerini etkiliyor. Ama ses tonunda hüznü bir şeyler de var.

"Sen ve Max birlikte eğleniyorsunuz," diyorum cesaretlendirerek.

"Doğru. Eğlenceli," Annabelle şampanyasını yudumluyor. "Diğer tarafa baktığım sürece. Görmediğim her şey için bir poundum olsaydı... Eh, şimdi Max'le evlenmek zorunda kalmazdım, değil mi?" çok yüksek sesle gülüyor, ama daha fazla bir şey sormadan, iki kız arkadaşı ona partiyle ilgili bir sosyal medya paylaşımını göstermek için içeri giriyor ve sürüklenerek götürülüyor.

Ama gecenin geri kalanında onu izledim. Rolünü iyi oynuyor: Kabarcıklı aristokrat, keklerin ve tasarımcı parti hediyelerinin üzerine fıskırıyor, ama Annabelle'in görüldüğünden daha akıllı olduğunu biliyorum.

Max Lancaster ve onun asi sikiyle gergin, endişeli bir evlilikten daha fazlasını hak ediyor, bu kesin. Ama Annabelle'in bana anlattıklarını hatırlıyorum, Cyrus Lancaster'ın babasının işine yatırım yaptığını, kardeşine iş verdiğini. Her şey birbiriyle bağlantılı, tıpkı Saint'in aile bağlarının iyilikler ve eski borçlarla aristokrasiye yayılması gibi.

İstese bile artık bu düğünden vazgeçemezdi. Gece devam ederken ve daha fazla kokteyl ve dans için havalı bir gece kulübüne geçerken, onun da bunu fark ettiğini biliyorum.

"Belki ona göz kulak olursun?" Imogen bana mırıldanıyor ve Annabelle'in dans pistinin ortasında, gözleri kapalı, başı arkada, bir Kylie şarkısına eşlik ederek sarhoş bir şekilde dans ettiği yere doğru başını sallıyor. "I

Erken bir toplantı için yola çıkmam gerekiyor ve bu sürtüklerin onu bir taksinin arka koltuğunda, birlikte olmaması gereken biriyle bırakmayacaklarına güvenemem."

"Eve sağ salım dönmesini sağlayacağım," diyerek başımı sallıyorum ve kulüpteki erkeklerin yakınlaşmaya çalışan aç bakışlarını fark ediyorum.

"Teşekkürler. Yakında görüşürüz." Imogen iki yanağıma da birer öpücük kondurduktan sonra diğerleriyle kibarca vedalaşıp hızla uzaklaşıyor.

Onu kıskanıyorum. Ben de kaçıp Saint'le erken bir gece geçirmek isterdim ama şu anda resmi bebek bakıcılığı görevindeyim, bu olmayacak. Ona kısa bir mesaj gönderiyorum ve sonra yerleşiyorum, bir soda içiyorum ve Annabelle ile arkadaşlarının iyice sarhoş olmalarını izliyorum. Gece yarısı olduğunda, Binky'nin yeni iç tasarım işi ve Vivi'nin yeni doğan bebeği hakkında gevezelik etme limitimi doldurmak üzereydim.

"... Ve tabii ki, gece hemşiresi, çocuk bakıcısı ve tabii ki Norris'in bunca zaman yanında kalan eski dadısı olmadan bunu başaramazdık..."

Etrafıma bakıyorum ve kalabalık kulüpte Annabelle'in izini kaybettiğimi fark ediyorum. "Büyüleyici!" Yüksek sesle araya giriyorum. "Hemen döneceğim. Bayanlar tuvaleti!"

Yükseltilmiş VIP bölümünden aşağı inip dans pistini tarıyorum. Onu hiçbir yerde göremiyorum ve-

Şurada. Sarı saçlar ve pembe kumaşlar gözüme çarpıyor ve hızla kalabalığı yarıyorum. Annabelle tuvaletlere giden dar koridorda, tasarımcı takım elbiseli kendini beğenmiş bir adam tarafından köşeye sıkıştırılmış. Yaklaştığımda tacının yamuk olduğunu ve o kadar sarhoş ki ayakta zor durduğunu görüyorum.

"Hadi bebeğim," diye koluna giriyor adam, elbisesinin önünden aşağı bakarak. "Hadi buradan çıkalım. Sessiz bir yere gidebiliriz-"

"Ne harika bir fikir!" Aralarına girerek yüksek sesle araya giriyorum. "Gidelim, Annabelle. Gel," diye ekliyorum, Annabelle inlediğinde. "Eve gitme zamanı. Tek başıma," diye ekliyorum, adama öfkeli bir bakış fırlatarak.

Geri çekiliyor, hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Kalmak istiyorum..." Annabelle esneyerek geveliyor. "Dans etmek istiyorum."

"Zaten çok dans ettin," diyorum nazikçe ve onu uzaklaştırıyorum. "Eve gitme ve su içme zamanı."

Başını sallıyor. "İyi nemlendirme çok önemlidir. Cilt için. Elastikiyet."

"Bu doğru."

Eşyalarımızı topluyorum ve Annabelle'i taksiye bindirmeden önce diğer kadınlardan birinden adresini almayı başarıyorum. Yolculuğu pencereleri sonuna kadar açarak geçiriyoruz ve ben yolculuk boyunca içkisini tutabilmesi için dua ediyorum, ama neyse ki Max ile paylaştığı daire yakınlarda. Lüks, modern bir bina ve kapıcı onu asansöre yönlendirmeme ve çatı katı için güvenlik kartını okutmama yardım ediyor.

"Teşekkürler," diyorum ona, rahatlamış bir şekilde. "Sadece kutlama yaparken biraz fazla eğlendim, hepsi bu!"

"Elbette hanımefendi." Başını saygıyla eğiyor ve biz yukarı doğru süzülürken dışarı çıkıyor.

Asansör doğrudan daireye açılıyor, onuncu katın tamamını kaplayan çarpıcı bir çatı katı. Gösterişli ve modern, dergilerden fırlamış gibi. Tam da Max'ten bekleyeceğim türden bir şey. Ama etrafa baktığımda, sade, tek renkli odalarda Annabelle'den en ufak bir iz bile göremiyorum. Ve kesinlikle pembe de yok.

"Tamam, sana biraz su verelim," diyorum ve onu tertemiz beyaz bir kanepeye yatırıyorum. Bir bardak dolduruyorum ve çantamdan birkaç aspirin çıkarıyorum. "Bunları da al."

Annabelle itaatkâr bir şekilde suyu yudumlarken, "Çok iyisin," diye mırıldanıyor. "Ve Saint çok kötü. Kötü eğlenceli olabilir, ama umarım seni aldatmaz. Ne kadar uğraşırsan uğraş, sonunda hepsi aldatır..."

Bir acıma hissi duyuyorum. "Yatma vakti geldi."

İnatla başını sallıyor. "Hayır. Acıktım... Ne istediğimi biliyor musun?" diyerek koltuk minderlerine gömülüyor. Üniversiteden sonra sarhoş oda arkadaşlarıyla başa çıkma konusunda epey deneyimim var, bu yüzden ayakkabılarını çıkardım ve hala gevezelik ederek esnediğinde etrafına bir battaniye örttüm.

"Pastırmalı ve brie'li baget," diye hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Tanrım, Oxford'da hep bunlardan yedim. Şehirde küçük bir yer vardı, Harry's Caff, en iyi yağlı sandviçleri onlar yapardı..."

Arkasına yaslanmış, mükemmel kahvaltıyı düşünüyor, ama söylediği bir şey aklımın bir köşesini kaşındırıyor.

Harry'nin...

Burayı daha önce duymuştum. Saint beni oraya götürdü mü?

"... Ekmekleri tereyağında kızartırlardı. Ve sonra her şeyi üstüne eritirlerdi, tam kıvamında..."

Ve sonra aklıma geldi. *Harry's*. Jamie Richmond'ın kaynağının kendisine Blackthorn Cemiyeti hakkında bilgi vermek için kullandığını söylediği yer. O

büyük bir gazete haberi için onları araştırıyordu ve içeriden biri ona ayrıntıları aktarıyordu. Kaynağın kimliğini asla öğrenemedi ama kafeyi bir durak olarak kullanıyorlardı.

Parçaları birleştirerek Annabelle'e bakıyorum.

"Sendin," diye nefes nefese kaldım, şaşırmışım. "Jamie'ye bilgiyi sen verdin. Cyrus ve diğerlerinin fotoğrafını. Blackthorn'u alaşağı etmeye çalışıyordun."

Annabelle bir an için bana boş boş bakıyor ve sonra kıkırdıyor. "Tüh!" diye parlıyor, elini ağzına kapatıyor. "Beni buldun!"

"Ama... Neden?" Ağzım açık kaldı, aklım başımdan gitti. Kimse Leydi Annabelle DeWessops'un gizli bir isyan başlattığından şüphelenmez. Şu anda bile aklım almıyor.

"Çünkü bu doğru değil..." diye esniyor ve battaniyenin altına daha da sokuluyor. "Yaptıkları yanlarına kâr kalıyor. Birinin onları durdurabileceğini düşünmüştüm... Kız kardeşine yaptıkları..."

Soğudum.

Wren.

"Bu konuda ne biliyorsun?" Ben soruyorum ama Annabelle'in gözleri kapanıyor. "Annabelle?" Daha yüksek sesle söylüyorum. "Wren'e ne olduğunu biliyor musun?"

"Biri onu kaçırdı..." diye mırıldanıyor. "Karanlıktı. Kim olduğunu göremedim. Üzgünüm.... Bu yüzden seni davet ettim. Onları yakalayabileceğini düşündüm... Ama yakalayamazsın," diye ekliyor usulca. "Kimse onları durduramaz. İşler böyle yürüyor..."

Yuvarlanıyor ve horlama sesleri çıkararak uykuya dalıyor.

Aman Tanrım.

Sersemlemiş bir şekilde arkama yaslandım. Annabelle başından beri gizemli ipucumdu. Oxford'a ilk geldiğimde, Wren'e saldıranları bulmak için beni o Gece Yarısı partisine göndermişti. Blackthorn partisinden sonra Wren'in kaçırıldığını görmüş ve bunun gizli toplulukla bağlantılı olduğunu düşünmüş olmalı, tıpkı benim yaptığım gibi.

Riske rağmen cevapları bulmama yardım etmeye çalışıyordu.

Bir sevgi dalgası hissediyorum ve su bardağını doldurmaya gitmeden önce battaniyeyi daha sıkı sarıyorum. Çatı katı tertemiz, pahalı ödüllere dolu: en iyi viskilerden oluşan bir likör duvarı, bir beton parçası üzerinde Banksy grafitisi, bir vitrinde imzalı bir '66 Dünya Kupası forması... Hepsi Max'in muazzam gücünün ve kaynaklarının kanıtı. Duvarda Başkanlar ve krallarla el sıkışırken çekilmiş fotoğrafları var...

Saint ve Hugh ile özel bir jette takılmak... Blackthorn Society buluşmasından tanıdığım arkadaşlarla bir yatta takılmak.

Dokunulmazlar. Tıpkı Annabelle'in dediğı gibi.

Ve bazıları Ashford komplosunun arkasında olabilir.

Bir korku titremesi hissediyorum. Wren'i susturmaya çalışan her kimse, yoluna çıkan herkesi ortadan kaldırmak için hiçbir şeyden kaçınmayacağını çoktan kanıtladı.

Peki gerçeğe yaklaştığımızı fark ettiklerinde ne yapacaklar?

OceanofPDF.com

Bölüm 8

OceanofPDF.com

ficssa

I Annabelle ve diğerlerinin dün gece içtiklerinin ancak yarısını içmiş olmalarına rağmen akşamdan kalma bir şekilde uyandım.

"Tanrım, bana ne oldu...?" İnliyorum, ayaklarımı sürüyerek Saint'in çoktan giyinip oturduğu ve kahvesiyle birlikte gazete okuduğu mutfak. "Eskiden bütün gece parti yapabilir ve sabah hiçbir sorun yokmuş gibi yataktan fırlayabilirdim."

"Zaman geçti," diye yanıtlıyor, eğlenmiş görünerek. "Artık yirmi iki yaşında değilsin."

"Ve genellikle öyle olmayı hiç istemezdim ama... *Owww*." Bir sandalyeye çöküyorum ve o da alnıma bir öpücük konduruyor.

"Pastırma ve yumurta, ihtiyacın olan şey bu. Tam bir İngiliz kızartması," diye neşeyle duyuruyor ve fırını açıp benim için ısıttığı dolu tabağı çıkarıyor. Masaya koyuyor ve kahve fincanımı da dolduruyor. İnledim. "İnan bana, içkiyi emiyor" diye ısrar ediyor.

Bir parça kuru tost alıyorum ve belli belirsiz bir ısırık alıyorum.

"En azından eğlendin mi?" Saint sırtarak beni izliyor. "Fotoğraflar çok güzeldi."

"Fotoğraflar mı vardı?" Yutkunuyorum.

"Annabelle'in tüm sosyal medya hesaplarında. Suçlayıcı bir şey yok," diye ekliyor Saint, güven verici bir şekilde. "Aslında, profesyonel bir çekim gibi görünüyorlar." Cep telefonundan bana gösteriyor, ben de göz gezdiriyorum, ışıltılı grup karelerinin arkasında zar zor bir bulanıklık olduğumu fark edince rahatlıyorum.

Annabelle'in sarhoşken yaptığı itirafı hatırlıyorum. Wren'in saldırısının münferit bir erkek öğrenci olayı olmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Aradığımız komplot, gizli toplum ayrılığının çok ötesine uzanıyor.

Açık ara daha tehlikeli.

Telefonumu kontrol ediyorum. Annabelle'den çoktan bir mesaj gelmiş:

'Aman Tanrım, çılgın bir gece. Hiçbir şey hatırlamıyorum! Su için

hanımlar!' Wren'den de bir "Günaydın" var. Ona FaceTime atmaya karar verdim,

ve aramayı gerçekleştirin.

Wren, "Sabah kontrolümle birlikte göreve hazırım," diye alay ediyor. Sonra gözlerini kısarak ekranına bakıyor. "Neyin var senin?"

"Şampanya," diye mırıldandım. "Bir sürü."

Gülüyor. "Şu elektrolit tozlarını dene. Bir bilim insanından alın, geri dönmenize yardımcı olacaklar."

Aziz yukarı bakar. "Sanırım bende onlardan biraz var."

Ben Wren'le sohbet ederken o araştırmaya gidiyor ve ona dün geceki olayların düzenlenmiş bir versiyonunu anlatıyorum. Altın isimlikli kolyeler ve Max ile Annabelle'in çerçeveli bir fotoğrafının bulunduğu oymalı bir hatıra kutusuyla tamamlanan tasarım parti hediyelerini tarif ettiğimde gülüyor. Wren gözlerini devirerek, "Çok cesur biri, bunu söyleyebilirim," diyor. "Bana çok sert davrandı ve ben de neredeyse kanıyordum - ta ki zaten bir kız arkadaşı olduğunu duyana kadar."

"Neyin peşindesin?" Kahvemi yudumlarken soruyorum. "Aşağıda her şey hâlâ sakın, değil mi?"

"Bir fare gibi," diye beni rahatlatıyor Wren. "Aslında nefes alma şansına bayılıyorum. Ekmek pişirmekten güzel bir elmalı ve yulaflı kek yapmaya geçtim."

Büyüleyici mutfağında rafta soğuyan pastayı sergiliyor. Alkışlıyorum. "Kendine bir bak, Martha Stewart."

"Bana Nigella deyin lütfen," diye geveliyor Wren ve ben gülümsüyorum.

Daha iyi göründüğünü şimdiden görebiliyorum. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler birkaç iyi gece uykusuyla soluyor ve gözlerinde tanıdık bir ışıltı geri geldi. Başına gelenlerin travmasını atlatmasının o kadar kolay olmayacağını biliyorum ama umut etmekten kendimi alamıyorum; bu küçük gelişmeleri zamanla bunun mümkün olabileceğine dair bir işaret olarak görüyorum. Bunu bitirdikten sonra. Ve bir sürü terapiyle.

"Neyse, yoğun programıma geri dönsem iyi olacak," diye takılıyor Wren. "Öğlen BBC'de bir radyo oyunu var ve yağmur dinerse yürüyüşe bile çıkabilirim."

"Yine de çok uzak değil," diye hatırlatıyorum ona, endişeyle.

"Sadece yakınlarda, endişelenme," diye beni rahatlatıyor. "Daha sonra kontrol edeceğim. Ve su iç!"

Telefonu kapattı. Saint akşamdan kalma karışımıyla geri dönüyor, ama telefonum tekrar çaldığında daha bir yudum bile almamıştım.

"Popüler," diye sırtıyor Saint.

Ekranı kontrol ediyorum ve duraklıyorum. "Annem arıyor," diyorum yavaşça, içimi korkunç bir suçluluk dalgasının kapladığını hissederek.

Saint'in gözlerine bakıyorum. "Bilmiyor. Wren hakkında. Hâlâ onun öldüğünü sanıyor."

"Kahretsin."

Donup kaldık, telefonum hâlâ masanın üzerinde vızıldıyordu. Wren ve ben bunu kısaca tartıştık ve şimdilik karanlıkta kalmaları gerektiğine karar verdik. Bir telefon görüşmesinde açıklanacak çok fazla şey var ve her şey hala bu kadar belirsizken, zor kazanılmış istikrarlarını bozmak ve onları şoka ve inançsızlığa sürüklemek mantıklı değil.

Ancak onlara söylememeye karar vermek ile arayanın kimliğinde annemin fotoğrafını görmek tamamen farklı iki şey.

Sesli mesaja geçmesine izin verdim ve sonra hızlıca bir mesaj gönderdim.

'İşle meşgulüm!'

Yakında konuşuruz xx.'

"Kendimi berbat hissediyorum," diyorum Saint'e, suçluluk duygusu midemi kemiriyor. Kollarını bana dolayarak sarılıyor. "Çok özür dilerim."

"Onunla konuşamam, yalan söylemeyi kendime yediremem," diye ekliyorum. "Ne söylemem gerekiyor? Kızını kaybetti ve onun yasını tuttu. Hâlâ yas tutuyor! Onunla her şey normalmiş gibi mi konuşmalıyım, gerçeği bilerek - en başta bu acıyı yaşamasına hiç gerek olmadığını bilerek?"

"Biliyorum ama sen sadece onu korumaya çalışıyorsun," diyor Saint yumuşak bir sesle. "Tıpkı Wren'in uzun süre uzak kalarak yaptığı gibi."

Ona bakıyorum, suçluluk duygum başka bir şeye dönüşüyor. Öfkenin ilk küçük yanığı.

Tanrım, Wren'i tekrar görmenin rahatlığı ve sevincine o kadar kapılmışım ki, geri kalanına odaklanamadım bile. Tüm cevaplanmamış sorular bir anda zihnimde canlandı.

"Bunu yaşamasına hiç gerek yoktu," diye tekrarlıyorum yavaşça. "Hiçbirimizin yoktu. Yani Tanrım, kendi ölümünü taklit etmek mi? Bunu kim yapar?" Talep ediyorum. "Wren bana gelebilir, neler olduğunu anlatabilirdi. Ona yardım ederdim! Onun için her şeyi yapardım. En azından bana bir mektup gönderebilirdi."

İyi olduğuna dair bir işaret. Bunun yerine... Hepimiz onu sonsuza dek kaybettiğimizi düşünerek cehennemi yaşamak zorunda kaldık!"

Yumruklarımı sıkıyorum, o korkunç, kara kederi hatırlıyorum. O kadar dipsiz ve amansızdı ki, bazı günler yataktan zar zor kalkabiliyordum.

"Kendimi suçladım," diyorum Saint'e hararetle. "Onu durdurabilir miydim diye aylarca düşündüm... Bir şekilde, eğer tam işaretleri bilseydim. Onu kurtaramadığım için kendimden nefret ettim! Bunu bize nasıl yapabildi? Aklından ne geçiyordu?"

Saint sabırla öfkeli konuşmamı bitirmemi bekliyor, sonra bana destekleyici bir sarılma teklif ediyor. "Sana bunu söyleyebilecek tek kişi o," diyor beni sıkıca kucaklayarak. "Cevap istiyorsan onunla konuşmalısın."

Geri çekiliyorum. "Yapamam," diyorum hayal kırıklığıyla. "Bugün Vakıfta toplantılarım var. Her zamanki gibi iş olması gerekiyordu, unuttun mu?"

Başını sallar. "Ben seni idare ederim. Imogen'in evine git ve Wren'le konuş. Hugh'a bekârlığa veda partisinin etkisinden kurtulmaya çalıştığını söylerim, anlayışla karşılar."

Duraksadım. "Oraya gidip onu deli gibi görmeye dayanamam."

"Neden olmasın?" Aziz sorar. "Ona kızgın olmak için her türlü hakka sahipsinsin. Ve bunun alevlenmesine izin vermenin sana bir faydası olmaz. Konuşman gerek. Sana bu kadarını borçlu," diye ekliyor ve ben de başımı sallıyorum.

Öyle.

Kız kardeşimi seviyorum ve sadece beni korumaya çalıştığını biliyorum ama kalbimi kırdı. Ve nedenini bilmem gerek.

Bazı eşyaları bir çantaya atıp Saint'in değerli Aston Martin'iyle yola çıktım, her kilometrede hayal kırıklığım ve öfkem artıyordu. Farleigh-Under-Lyme'a vardığımda, Wren'in bize yaşattığı her şey için içim öfkeyle dolup taşıyor.

"Tessa!" Wren gülümseyerek kapıyı açar. "Mükemmel zamanlama. Az önce fırına bir parti çörek koydum," diye ekliyor, ben onu kulübeye kadar takip ederken. "Kabartma tozunu karbonatla karıştırmış olabilirim, o yüzden fazla umutlanma. Her nasılsa laboratuvarda karmaşık bir kimyasal reaksiyonu gözümü kırpmadan tamamlayabiliyorum ama unlu mamuller yepyeni bir meydan okuma gibi."

Sıcacık mutfığa giriyorum ve onun çay yapma telaşını izliyorum. "Buraya çörek için gelmedim!" Sonunda ağzımdan kaçırdım. "Ne oluyor Wren?"

Şaşkınlıkla bana göz kırıyor.

"Kendi ölümünü taklit ettin!" Sesim öfkeyle yükselirken haykırıyorum. "Sahil Güvenlik bir hafta boyunca gölü aradı! Her sabah acaba bugün cesedini bulacaklar mı diye uyanmak zorunda kaldık ve sonra her nasılsa işler *daha da kötüye* gitti. Boş bir tabut gömmek zorunda kaldık. Babam bir ay boyunca iki kelime bile konuşmadı, sürekli içiyordu. Ve annem... O *mahvolmuştu*, Wren. Tamamen yıkılmıştı. Kendini toparlayabileceğini hiç sanmıyordum. Onları ne hale getirdiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Sessizlik var. Çiseleyen yağmur kulübenin pencerelerine hafifçe vuruyor ve Wren'in yüzü çöküyor, gözleri doluyor.

"Özür dilerim," diyor usulca. "Onları incittiğimi bilmekten nefret ediyordum."

"Sadece onlar değil!" Bağırıyorum. "Peki ya *ben*? Benim de dağılmadığımı mı sanıyorsun? Seni kaybettim, Wren. Sen gitmiştin! Ve her gün her dakika, seni bir daha göremeyeceğimi, seni hayal kırıklığına uğrattığımı, bunu bilmem gerektiğini düşünerek kalbim yeniden kırıldı-"

Sesim kesiliyor ve o korkunç suçluluk duygusunun yankısıyla hıçkırıklara boğuluyorum.

Wren yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor. Hâlâ kızgın olduğum için onu itmeye çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor. "Özür dilerim Tessie, çok ama çok özür dilerim."

"Özür dilemek bunu geri getirmez," diye ağlıyorum. "Bunu bize nasıl yaparsın? Bunu *bana* nasıl yapabildin?"

"Başka bir yol göremedim," diyor Wren ve baktığımda yüz ifadesinin yalvarır gibi olduğunu görüyorum. "Anlamak zorundasın, doğru düşünemiyordum. Saldırıdan sonra zaten kötüye gidiyordum, tehditler de başlayınca... Depresyondaydım, kafayı yemiştim, korkudan ne yapacağımı bilemiyordum. Ortadan kaybolursam her şeyin daha kolay olacağını düşündüm. Bensiz hepiniz daha güvende olursunuz diye düşündüm. Ve sonra bunu yaptığımda, o mektubu sahilde bırakıp gittiğimde... Geri alamadım. Ne kadar istesem de. Ama ben de seni özledim," diyor Wren, ağlayarak. "Her gün. Ailem olmadan yalnızdım ve tek yapabildiğim kendime, seni incitmelerini engellemek için buna değdiğini söylemekti."

Öfkem eriyor. O da bu kadar acı çekmişken ona nasıl kızgın kalabilirim? Geçtiğimiz yıl onun için de cehennem gibiydi.

gölgeler, omzunun üzerinden bakıyor, sevdiği insanlardan ayrılmış. Gazabımı gerçekten hak eden o değil.

Hayır, bunu tüm bu keder ve acıdan sorumlu olanlara saklasak daha iyi olur.

Onu her kim kaçırdıysa. Beni kim tehdit ettiyse.

Ashford Pharma denemeleri konusunda bizi susturmaya çalışan her kimse.

Sonunda ona sarıldım, ince bedenini kucakladım. Çok zayıf. Yaşadığı stres ve endişenin bir kanıtı daha. "Bunun en iyisi olduğunu düşündüğünü biliyorum," diye fısıldıyorum gözyaşları içinde. "Sadece böyle olmasından nefret ediyorum."

"Ben de..."

Sonunda burnunu çekerek beni bırakıyor. "Şu halimize bak," diyor alaycı bir sırıtişla yanaklarını silerek. "Kimse milyar dolarlık bir şirketi ifşa etmek için mücadele ettiğimizi düşünmez."

Gözyaşlarımı ve sümüğümü temizlemeye çalışırken, "Bizi hafife alıyorlar," diye geveledim. "Şimdi, şu çöreklerle gelelim..."

Wren gülüyor. Saate bakarak, "On dakika içinde... bitmiş olacaklar," diye rapor veriyor. "Biraz hırslı olup limonlu lor da yapmak ister misin?"

"Kulağa... Tam da ihtiyacımız olan türden sessiz, olaysız bir plan gibi geliyor."

Yüzüme soğuk su çarpıyorum ve Wren'in eleme, karıştırma ve yoğurma işine katılıyorum. Loru yapıyoruz ve sadece *hafifçe* bozulmuş ve batmış olan çörekleri çıkarıyoruz.

"İlk denemem için fena değil," diye karar veriyor Wren.

Çaylarımızı rahat oturma odasına götürüp ateşin yanına yerleşirken, "Tadı harika," diye rapor ediyorum. Ve sonunda, tüm öfkem ve şokum ortadan kalktığında ve artık bizi bölen bir drama olmadığında, sadece konuşuyoruz. Oxford'da saldırganın izini sürmek için yaptığım araştırmalar ve kaçtığı aylar boyunca kendini nasıl sakladığı hakkında saatlerce konuştuk.

"Meğer sahte kimlik almak çok kolaymış," diyor çiçekli kanepenin diğer ucuna kıvrılmış bir halde. "Chicago Üniversitesi'ndeki yurtların yakınında takıldım ve barlara girmek için bir ilişkiye ihtiyacım varmış gibi davrandım. Onlardan da bir sürü buldum" diye ekliyor. "Her ay yer değiştiriyor, ucuz hostellerde kalıyor, garsonluk ve barmenlik yaparak para kazanıyordum."

"Sen... Bara mı bakıyordun?" İnanamayarak sordum. Wren üniversite boyunca yerel barlara neredeyse hiç adım atmamıştı, ders çalışmakla ve laboratuvarında sabahlamakla çok meşguldü.

"Biliyorum," diye sırtıyor. "Ama hızlı öğrenirim. İyi bir martini hazırlayabilirim. Seni internetten, sosyal medyadan takip ediyordum" diye ekliyor. "Ve Oxford'a gittiğini gördüğümde... Eh, ben de elime sahte bir pasaport almak zorunda kaldım. Oraya geri dönerek aptalca bir şey yaptığını biliyordum."

"O benim," diye hafifçe cevap veriyorum. "İnatçı ve sana saldıran adamı avlamak için intikam ateşiyle yanıp tutuşan."

Bana bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim," diyor Wren usulca. "En azından denediğin için. Beni de deli ediyordu."

"Hafızan hala geri gelmedi mi?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğuna karar veremiyorum. Hatırladıklarım yeterince kötü ve bunun yarısı bile olmadığını biliyorum."

Penceresiz hücre. El ve ayak bileklerindeki prangalar.

Kalçasında yılan tacı dövmesine benzeyen bir şey olan adam.

Titriyorum. "Sana saldıranın rastgele bir psikopat olduğunu düşündüğümüz zaman yeterince kötüydü ama şimdi... Birisi bunu bir sebepten dolayı yaptı. Seni susturmak ve korkutmak için."

Planlanmıştı. Hesaplıyorum.

Ve bunların hepsi Ashford Pharma'nın gelecekteki kârına ve itibarına fayda sağlamak için.

Wren ne düşündüğümü anlayabiliyor. "Saint nasıl?" diye soruyor, ölçülü bir şekilde ve ona henüz tam olarak güvenmediğini görebiliyorum. Nedenini anlıyorum. Suçlarını ortaya çıkarmayı başarırsak ailesinin geri kalanı kadar onun da kaybedeceği çok şey var.

"Ashford'da dikkat çekmeden olabildiğince etrafı gözetlemeye çalışıyor," diye ekliyorum. "Ama bunun onun için kolay olmayacağını biliyorum." İç çekiyorum. "Zaten babasıyla arası hiçbir zaman iyi olmadı, ama onun seninle ilgili planlarına katılmamakla bu tür bir örtbasın arkasında onun olabileceğini kabul etmek arasında büyük bir fark var. Ağabeyi de vefat etti," diye ekliyorum. "On yıl önce. Bu şekilde yakınlaştık. Seni kaybettiğimde neler yaşadığımı biliyordu."

Saint'in Wren'le konuşmam için beni teşvik etmesine şaşmamalı. Muhtemelen Edward'la tekrar konuşma şansına sahip olmak için her şeyini verirdi.

Bu anı daha da değerli kılıyor, burada çay ve çörekler eşliğinde, bunun gibi birçok öğleden sonranın ilki olmasını umduğum şey için bir araya geldik.

"Kalır mıydın?" Wren meraklı bir ifadeyle soruyor. "Tüm bunlar sona erdiğinde yani. Onunla birlikte İngiltere'de kalır mıydın?"

"Sanırım öyle..." Saint ile bir gelecek düşündüğümde dudaklarımın kenarındaki gülümsemeye engel olamıyorum. "Vakıftaki işimi gerçekten seviyorum ve kendimi burada bir hayat kurarken hayal edebiliyorum. Onunla birlikte. Tabii ki tüm bunlar sana zarar veren piçleri ortaya çıkarmamıza ve ilacı serbest bırakmalarını engellememize bağlı," diye ekliyorum. "Çok basit."

"Basit," diye katılıyor Wren alaycı bir kahkahayla. "Bazen aklım almıyor," diyor başını sallayarak. "Ben inek bir bilim adamıyım ve senin yaptığın en maceralı şeyler zehirli sanatçı tiplerine aşık olmaktı."

"Hey," diye itiraz ediyorum, gülerek.

"Bu doğru. Buraya nasıl geldik ki?"

"Çünkü doğru olanı yapmaya çalıştın," diye basitçe cevap veriyorum. "Ve bu önemli. Kusurlu Alzheimer ilacıyla devam ederlerse zarar görecektüm tüm insanları düşünün, onlara asla yardımcı olamayacak bir şey için tüm bu umudu."

"Ve zarar görecektüm olanlar sadece şu anda bir mucize bekleyen insanlar değil," diyor Wren, alnı çatık bir şekilde. "Tüm alanın geleceği söz konusu. Bilim insanları ve diğer ilaç şirketleri Valerie'nin kanıtladığı gibi aynı varsayımlarla, aynı protokollerle çalışmaya başlayacak. Ya da kanıtlıymış gibi yapacaklar. Bu da gerçek bir tedavi bulmayı yıllarca geciktirir. Hatta onlarca yıl."

Yüksek riskleri düşünerek sessizliğe gömüldük. Ama Wren ilacı düşünürken ben de onu düşünüyorum. Onu nasıl güvende tutacağımı ve bu canavarlardan nasıl koruyacağımı. Şimdilik güvende olabilir, burada, kırsalda saklanıyor olabilir ama sonsuza kadar saklanamaz.

Bir gün, resmi olarak tekrar hayata dönmesi gerekecek.

"Biraz daha çay?" diye soruyor, telefonum sehpanın üzerinde vızıldamaya başladığında ayağa kalkıyor. Saint kontrol etmek için arıyor.

"Sanırım Earl Grey'e doymak üzereyim," diye gülümsüyorum. "Şaraba geçmeye ne dersin?"

"Bir daha içmeyeceğini sanıyordum," diye dalga geçerek tabaklarımızı temizliyor.

"Bir iki yudumdan bir şey olmaz. Saçmalama," diye itiraz ediyorum ve Saint'in telefonunu açıyorum. "Merhaba bebeğim," diye cevap veriyorum ve Wren bir kahkaha atıyor.

"Merhaba bebeğim," diye yankılanıyor, şarkı söyler gibi.

"Kapa çeneni!" Onu şakacı bir şekilde itip mutfağa kadar takip ediyorum ve giderken Saint'le sohbet ediyorum.

"Orada işler iyi gidiyor gibi görünüyor," diyor sıcak bir şekilde. "Öyle. Gelmemi sağladığınız için teşekkür ederim," diye ekliyorum. "Harika bir gün geçirdik. konuştum. Her konuda kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Güzel," diye yanıtlıyor. "Bu gece dönmeni bekleyeyim mi, yoksa aşağıda mı kalmak istersin?"

Etrafıma bakıyorum. Pencerelelerin dışı karanlık ve rüzgâr ormanda ısıklık çalıyor. "Sanırım kalacağım," diye karar verdim. "Bu havada araba kullanmak istemiyorum. Tanrı korusun, değerli arabana bir çizik bile atabilirim."

Wren bana başparmağıyla onay veriyor. "Bir sürü yiyecek var," diyor gülümseyerek. "Meşhur peynirli makarnamı yapabilirim."

"Senin meşhur iğrenç peynirli makarnan," diye şaka yapıyorum. "Hiç adil değil!"

Aziz kıkırdıyor. "Birlikte biraz zaman geçirme şansını yakaladığınıza sevindim. Bu gece seni yatağında özlemeyeceğimden değil..."

"Bunu telafi edeceğim," diye söz veriyorum ve o da onaylayan bir ses çıkarıyor. "Sabırsızlanıyorum."

Aniden tiz bir alarm çalar ve kulübenin her yanını çınlatır. Wren irkilir ve çiftlik evinin lavabosuna bir tabak düşürür. Porselene çarparak yüksek sesle kırılır.

"Neler oluyor?" Aziz talep ediyor.

"Emin değilim." Etrafıma bakındım, kalbim gürültüyle çarpıyordu. "Az önce alarm çaldı."

Wren gözlerime bakıyor, korkmuş görünüyor.

"Muhtemelen sadece bir tilkidir," diyorum ona ve kendime. "Imogen bazen alarmı çalıştırdıklarını söylemişti, değil mi?"

Saint bana "Git kameraları kontrol et," diye talimat verdi. "Ana televizyonundan yayın yapıyor. Bana ne gördüğünü söyle."

Aceleyle oturma odasına dönüyorum, Wren de arkamdan geliyor. Uzaktan kumandayı alırken ellerim titriyor, alarm hâlâ çok yüksek sesle çalıyor.

Güvenlik uygulamasını açarken "Buldum," diye rapor ediyorum. Kulübenin etrafına yerleştirilmiş dört kamera görüntüsü var. "Hepsi temiz görünüyor. Hiçbir şey göremiyorum."

Aziz duyulabilir bir rahatlamayla nefes verir. "Yanlış alarm," dedi. "Lanet tilkiler."

Birkaç düğmeye basıyorum ve alarm duruyor. "Vay canına, dram," diye Wren'e rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum. Sonra yüzü korkudan donuklaştı.

"Tessa..."

Tekrar ekranı işaret etti. Döndüğümde gölgeli bir figürün kameralardan birine doğru yaklaştığını görüyorum. Yüzünde bir kar maskesi var, kamuflaj kıyafetleri giymiş. Bir an donup kalıyor, kameraya doğru uzanıyor. Sonra aniden parazit kesiliyor.

Geri kalan kameraların hepsi kararır.

"Neler oluyor?" Saint'in sesi çınlıyor ama cevap veremiyorum. Wren ve ben birbirimize bakıyoruz, sessiz bir panik içinde donup kalmışız.

Biri onu bulmuş. Buradalar.

Sonra koridorun aşağısından kırılan camların sesi gelir ve Wren dehşet içinde bir çığlık atar.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 7

OceanofPDF.com

ficssa

I Panik. Wren'in Çığlık kırılmalar aracılığıyla benim Şok:
Bu o gerçekten oluyor.

Birisi onun için gelmiş.

"Neler oluyor?" Saint'in sesi kulağımı tırmalıyor. "Tessa? Tessa!"

"Davetsiz misafir!" Etrafıma çılgınca bakarak ağzımdan kaçırmaı başardım. Kulağıma gelen

Hırsızlık evin önünden gelmiş. Ana kapıdan. Şimdi ne halt edeceğiz?

Aziz küfreder. "Dışarı çıkın!" diye bağıyor, ağır ayak sesleri koridordan içeri girerken.

Wren elimi tutuyor ve beni diğer yöne doğru sürükleyerek dar merdivenlerden hızla yukarı çıkarıyor. Ahşap basamaklarda tökezliyorum, korkuluklara tutunmak için uzandığımda telefonumu düşürüyorum. *Hay sikeyim*. Merdivenlerden aşağıya, ulaşamayacağım bir yere sıçıyor ve ben duraksıyorum, peşinden atlamak istiyorum-

BANG!

Alçı kafamın yanında patlıyor. Dönüyorum ve dehşet içinde koridorun sonundaki maskeli adamı görüyorum; elinde bir silah var. Silahı tekrar kaldırdı.

Wren beni ayağa kaldırdı. "Git!" diye bağıyor, bir kurşun daha uçarken, silah sesi kulübenin sessizliğinde gök gürültüsü gibi çınlıyor.

Aman Tanrım.

Peşinden merdivenleri çıkıp bir yatak odasına giriyorum. Etrafa çılgınca baktım. "Dolap!" Kapının yanındaki, içi sevimli Çin biblolarıyla dolu uzun vitrini işaret ederek pat diye söyledim. Wren ne demek istediğimi hemen anlıyor ve birlikte itip sürükleyerek dolabı devirip kapıyı kapatıyoruz.

Bir an sonra, adam bir gümbürtüyle kendini kapıya doğru fırlatıyor. Dolap sallanıyor ama kırılmıyor, en azından henüz değil.

Ne kadar dayanacağını. Odada silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyorum ama sadece çiçekli nevresimlerin ve vintage dekorun olduğu rustik bir yatak var.

"Buradan çıkmalıyız," diye panikliyorum, kalbim küt küt atıyor. BANG!

Bir mermi ahşap kapı aralığından geçerek başımızın yanından uçuyor ve bir lambaya çarpıyor. Wren bir çığlığı bastırdı.

Pencereye koşuyorum. Aşağıdaki karanlık avluya on beş metrelik bir düşüş var ve düşüşü engelleyecek hiçbir şey yok ama başka seçeneğimiz yok.

"Bu tarafa!"

Panjur tarzı camları açıp soğuk gece havasına doğru fırlıyorum. Hayal meyal, ilkokulda itfaiyenin verdiği bir güvenlik dersini hatırlıyorum. *Atlama, düş.* Parmak uçlarımdan sarkana kadar kendimi aşağıya bırakıyorum, sonra bırakıyorum.

THUMP.

Yer hızla yükseliyor ama düşmeyi ve nemli çimlerin üzerinde bir tarafa yuvarlanmayı başarıyorum. Wren hemen arkamda, çıkıntıya tırmanıyor. "Acele et!" Davetsiz misafirin kapıyı kırmaya çalışırken çıkardığı gürültüyü duyarak sesleniyorum. Wren bir an orada sallanıyor, belli ki korkmuş. Sonra düşüyor.

"Oww..." Acı dolu bir çığlık atıyor, sert bir şekilde yere düşüyor ve yere yığılıyor. "Bileğim!"

"Gitmemiz gerek!" Onu ayağa kaldırmaya çalışıyorum ama ayakta durmakta zorlanarak tekrar ağılıyor.

BANG!

Bir silah sesi daha duyuldu, çok yakından. Davetsiz misafir şimdi diğer yatak odalarından birinde, pencereden dışarı eğilmiş, doğrudan bize ateş ediyor.

"Git!" Wren'e bağıriyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Karanlık ormana doğru yola çıktık. Wren acı içinde inliyor, hasarlı bileğinin üzerinde topallıyor, ama bir kolumu omuzlarına koyuyorum ve evin ışıklarından uzaklaşıp karanlığa doğru yarı koşar, yarı tökezlerken ağırlığını desteklemeyi başarıyorum.

"Şu taraftan," diye soluyarak ileride beliren gölgeleri işaret ediyorum: kulübeyi çevreleyen ormanı. "Ondan kaçamayız. Saklanmak zorundayız!"

Bir silah sesi daha duyuldu. Wren çenesini sıkıyor ve ilerlemeye devam ediyor ama her adımda canının çok acıdığını söyleyebilirim. Arka tarlada sendeleyerek ilerliyoruz ve sonunda ağaç sınırına ulaşmış, çalılıkların arasına dalıyoruz. Burada yapraklar ve çamur ayaklarımızın altında kalınlaşıyor ve ağaçlar her türlü ışığı hızla kapatarak bizi karanlığa gömüyor.

Cehennem gibi ürkütücü ve yolu aydınlatacak bir fenerimiz ya da cep telefonumuz bile yok. Ama bu iyi bir şey, kendime hatırlatıyorum, bu sadece bulunmamızın daha zor olacağı anlamına geliyor. Çünkü peşimizden geleceğinden bir an bile şüphe duymuyorum.

O adam öldürmek için ateş ediyordu.

Dehşetimi kontrol altında tutmaya ve doğru düşünmeye çalışıyorum.

"Sanırım ana yol şu tarafta," diye sola doğru işaret ediyorum, hatırlamak için beynimi zorluyorum. "Köy birkaç mil ötede. Eğer birine ulaşabilirsek, yardım çağırabiliriz..."

Wren başını sallar, gözleri yaşarır.

"Hadi," diyorum, takip seslerini dinlemeye başlamıştım bile. "Öndeyiz ama peşimizden gelecek, hem de hızla."

Karanlık ağaçların arasında sendeleyerek ilerlemeye devam ediyoruz, ta ki orman bizi yutana ve kendi hırıltılı nefes alış verişlerimiz, çamurda sürüklenen ayak seslerimiz ve kalp atışlarımız kulaklarımızda o kadar gürültülü çarpıyor ki, başka bir ses duymamak için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Bu bir işkence. Her adımda, bunun son adımımız olup olmayacağını merak ediyorum. Başka bir silah sesinin ormanın sessizliğini yırtıp geçmesini bekliyorum.

Böyle mi bitecek?

Hıçkırıklarımı tutamıyorum. *Daha çok erken!* Wren'i daha yeni geri aldım. Saint'i daha yeni buldum. Tüm hayatım olasılıklarla dolu bir şekilde bekliyor ama ben bunun yerine dehşet içindeyim, karanlıkta tökezleyerek bir katilden kaçmaya çalışıyorum.

Yine de kendimi zorluyorum. Bir adım diğerinin önüne, karanlığın derinliklerine. Ama Wren artık omzuma daha çok yaslanıyor ve çok geçmeden ağırlıktan bitkin düşüyorum.

"Tessa..." Wren yavaşlayarak inliyor. "Lütfen, canım acıyor.

Dinlenmem gerek." "Hayır." Onu ileriye doğru çekiyorum. "Devam etmeliyiz. Bizi bulacaktır."

"*Yapamam.*" Wren yere yığıldı, toprağın içine düştü ve neredeyse beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyordu. Yerde öylece kaldı, acı içinde hıçkırarak ağlıyordu. "Bir adım daha atamam. Özür dilerim. Bensiz devam etmelisin."

"Ne? Hayır!" Onu tekrar ayağa kaldırdım, ama geri çekilmeye çalıştı.

"Bileğim bu kadar ağırırken başaramam. Sadece seni yavaşlatırım."

"Seni terk etmiyorum," diye bağırdım.

"Yardım alabilirsin," diye savunuyor. "Köye koş. Ben saklanırım, sen benim için geri gelirsin-"

"Hayır dedim." Sesimi alçaltmak için mücadele ediyorum, öfke ve korkuyla titriyorum. "Seni zaten bir kez kaybettim, Wren. Şimdi de seni geride bırakmayacağım. Ya bunu birlikte atlatırız ya da hiç atlatamayız."

"Ama Tessa-

"Şşşt!" Ona aniden tıslayarak döndüm. Arkamızdan bir yerden bir ses geliyor. "Bunu duydun mu?" Fısıldıyorum.

Ses yine geliyor. Bir hayvan sesi olabilecek bir sürtünme sesi... Ağaçların arasından bir ses gelene kadar, bir lanet mırıldanıyor.

Sikeyim.

Wren'in gözleri dehşet içinde açılıyor ve ben de panikliyorum. Umutsuzca etrafıma bakıyorum ve çalılar arasında devrilmiş bir ağaç görüyorum. İşaret ediyorum ve ikimiz olabildiğince sessizce oraya doğru sürünüyoruz.

Ağaç gövdesinin arkasına tırmanıyorum, sonra çalıların ortasına sürünüyorum, dalların ve dalların derimi çizmesini umursamıyorum. Wren de peşimden sürünerek geliyor, ta ki ikimiz de çalılıkların arasına saklanıp gözden kaybolana kadar.

Takipçimizin sesi yavaşça yaklaşıyor ve sonra zayıf bir ışık huzmesi geliyor. Bir cep telefonunun feneri, ağaçların arasından süzülüyor.

Aranıyor.

Aman Tanrım.

Parmağımı sessizce dudaklarıma bastırıyorum. Wren başını sallıyor ve orada dehşet verici bir sessizlik içinde bekliyoruz.

Yaklaşıyor. Artık onu daha net duyabiliyorum, sessiz kalmaya çalışmadan yaprakları ve dalları çıtırdatıyor. Işık huzmesi sallanıyor, sonra yere odaklanarak duraklıyor.

Ayak izlerimizi takip etmeye çalışıyor.

Tüm içgüdülerim geri çekilmemi ve kendimi çalıların arasına daha da gömmemi söylüyor; kaçmamı ve canımı kurtarmamı ama ses çıkarma riskini göze alamam. *Wren'i bırakamam.*

Sessizce elimi buluyor ve sıkıca kavlıyor. Ben de sıkıyorum, adam yaklaştıkça kalbim deli gibi çarpıyor... Yaklaşıyor...

... Ve yanımızdan geçip gider.

Wren ve ben donup kaldık. Nefes bile alamıyoruz, dehşet içinde öylece bekliyoruz, silahlı adam hareket etmeye devam ediyor, hızını artırıyor. Işık sallanıyor, gözden kaybolana kadar ormanın derinliklerine doğru ilerliyor.

Gitmiş.

Wren nefes veriyor, yarı nefes alıyor, yarı rahatlayarak hıçkırıyor. "Şşşt," diye fısıldıyorum çabucak. "Henüz güvenli değil."

Ben çömelip dikkatle dinlerken o bir elini ağzına kapatıp hırıltılı nefes alışının sesini bastırıyor. Takipçimizin sesi yok, sadece ormanın ürkütücü hışırtıları ve fısıltıları var, ama buna inanmıyorum.

"Tessa..." sonunda yumuşak bir sesle konuştu. "Sanırım o gitti."

"Bu bir tuzak olabilir," diye fısıldıyorum. "Geri dönüyor olabilir. Ya da takviye kuvvetler geliyor olabilir. Hiçbir şey bilmiyoruz."

Silahlı adamın kim olduğu ya da bizi nasıl bulduğu gibi.

Merdivenlerin dibinde işe yaramaz bir şekilde duran cep telefonumu düşünüyorum ve lanetliyorum. Keşke şu anda bir mesaj gönderebilsek ya da birini arayabilsek. Silah seslerini duyduktan sonra Aziz'in endişeden aklını kaçırdığına eminim.

Aziz.

Onu düşünüyorum ve bir şekilde dehşet kalbimdeki buz gibi pençesini hafifletiyor.

Benim için gelecek. Geleceğini biliyorum.

Tek soru, buraya zamanında gelebilecek mi?

BEKLEYECEĞİZ.

Orada, karanlığın örtüsü altında, karanlık ormanda tehlikeyi dinleyerek bir arada kalmaktan başka bir şey yok. Oturur pozisyona geçiyorum, nemli ve soğuk gecenin ürpertisini hissetmeye başlıyorum. Evden kot pantolon ve rahat bir kapüşonlu sweatshirt ile kaçmışım ama bunlar hava koşullarına uygun değildi, bu yüzden vücut ısınısını paylaşmak için daha yakına geçtik. Wren'in kolunda eski moda bir kol saati var ve dakikaların sonsuz bir yavaşlıkla geçip gidişini izliyoruz.

Burası dışında dünyanın herhangi bir yerinde olmak istiyorum. Aziz'in hayalini kurduğu o tropik kumsalda, sığılıkların kıyısında gölgede tembellik etmek, sıcak ve kuru olmak ve hayatımdan endişe etmemek... Wren kolumu çekiştirene kadar bir hayale dalıp gidiyorum.

"Bir saat oldu," diye fısıldıyor. "Geri geleceğini sanmıyorum."

Hızlı düşünerek derin bir nefes alıyorum. Sonsuza dek burada kalamayız ve eğer kaçacaksak bunu soğuk ve yorgunluk bizi halsiz düşürmeden önce yapmalıyız. Eğer köye ya da telefonu olan bir yere ulaşabilirsek...

"Bileğin nasıl?" Ona usulca sordum. "Yürüyebilecek misin?"

Wren yavaşça masaj yaparak uzatır. "Kırık değil, sadece burkulmuş. Artık dinlendiğine göre... sanırım idare edebilirim."

Yavaşça çalıların arasından çıkıyorum. Korkunçtu ve bir yanımda silahlı adamın bizi beklediğini, saldırmaya hazır olduğunu düşünüyordum ama

Açıklığa çıktığımda orada kimse yoktu. Wren'e

"Burası güvenli," diye fısıldadım. "Hadi gel."

Benden sonra sürünerek dışarı çıkıyor ve yavaşça ayağa kalkıp bileğini yokluyor. "Biraz daha iyi," diyor, yüzü rahatlamayla aydınlanıyor. "Yürüyebiliyorum."

Tanrı'ya şükür.

"Silahlı adam şu tarafa gitti," diyorum etrafımızdaki ormanı kontrol ederek. "Ev de arka tarafta..."

"O zaman bu taraftan gidelim," diyor Wren, farklı bir yönü işaret ederek. "Belki şansımız yaver gider ve ana yolu buluruz. Tanrım, şu anda bir pusula için neler vermezdim..."

"Ya da bir harita. Ya da biraz su. Ya da bir cep telefonu," diye katılıyorum. "İzci Kızlar'da dışa dönük rozetimi alamamamın bir nedeni var."

"Gerçekten mi? Gece kampını atlatamayacak kadar korktuğun, bir rakun yüzünden çıldırdığın ve seni alması için annemi aramak zorunda kaldığın için olduğunu sanıyordum." Wren bana sırtarak bakıyor.

Korkmuyormuş gibi davranıyor, ikimiz de korkuyoruz.

"En azından denedim," diyorum yumuşak bir sesle, dengesini sağlamak için koluna giriyorum. "Taş türlerini kataloglamakla o kadar meşguldün ki dışarıya bakmadın bile. İnek."

"Ahmak."

"Aptal."

Wren'in yaralı bileğiyle yapabildiği kadar hızlı yürümeye başlıyoruz. Ağaçların derinliklerine doğru ilerlerken "Sanırım bir iz görüyorum," diye rapor veriyor. "Bak."

Doğru söylüyor. Çalılıkların arasında, ormanın içinden kıvrıla kıvrıla geçen çıplak bir iz görünüyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Takip edelim mi?"

"Bir yere varmalı, değil mi-" BANG!

A r k a m ı z d a n bir silah sesi geliyor ve yakındaki bir ağaç gövdesini patlatıyor.

BANG!

Geri döndü.

"Kaçın!" Wren elimi tutarak çığlık atıyor. Daha fazla silah sesi ve hızlı takip sesiyle patikadan aşağıya doğru bombalayarak kaçıyoruz. *Aman Tanrım.* Panik içinde nefesim kesiliyor, ıslak yaprakların ve ağaç gövdelerinin üzerinde kayıyor, can havliyle Wren'in eline yapışıyorum. Artık sessiz olmaya bile çalışmıyoruz, önemli olan tek şey kaçmak.

"Tam arkamızda!" Wren arkasına dehşet dolu bir bakış atarak haykırıyor. Biz zikzaklar çizip patikadan saparken bir kurşun daha ılık çalarak geçiyor.

"İleride!" Ağaçlar seyrelip yolun pürüzsüz asfaltını gördüğümde bağırıyorum. "Yürü! Yürü!"

Farlar yaklaşıyor, hızla ilerliyor, biz ormandan çıkarken. Bir an için yavaşlıyorum, şimdiden arabanın dost mu düşman mı olduğunu merak ediyorum. Ya bir suç ortağı varsa? Ya biz-

BANG!

Omzumda bir yanma hissediyorum ama duracak, hatta düşünecek zamanım bile yok. İlerliyorum, Wren'i arkamdan çekerek bankete tırmanıyorum ve kendimi karşıdan gelen arabanın önündeki yola fırlatıyorum-

"Dur!" Farların kör edici parıltısına karşı ellerimi havaya kaldırarak çığlık atıyorum. Korkunç bir an için çok geç kaldığımı ve arabanın zamanında durmayacağını düşünüyorum, ama sonra frenler protesto için gıcırıyor ve araba durmak için savruluyor.

Şoför dışarı fırlıyor. Bu Saint.

Oh, Tanrıya şükür.

"Tess!" Bize doğru koşuyor ve Wren düşmeden onu yakalıyor. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Zaman yok, geliyor!" "Silahı var!" diye bağırdım.

Saint'in yüzü değişiyor. "Arabaya bin," diye emrediyor ve sonra görüyorum ki onda da bir tane var: Belinden çıkardığı küçük siyah bir tabanca. "Şimdi!"

BANG! Bir mermi daha ıslık çalarak yanımızdan geçiyor ve maskeli adamın karanlık gölgesinin ağaçların arasından çıktığını görüyorum.

Saint karşılık verir, bir mermi patlamasıyla silahlı adam ağaçların arkasına dalar. Hâlâ ateş ederek arabaya doğru geri çekiliyor. "Haydi!"

Wren arka koltuğa yığılıyor ve Saint son bir el ateş ederken ben de tüfek pozisyonunu alıyorum. Sonra kendini direksiyonun arkasına attı ve motoru çalıştırdı. "Yaralandın mı?" diye soruyor, biz uzaklaşırken, lastikler gıcırıyor.

"Tessa, yaralandın mı?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum otomatik olarak, kalbim hâlâ çarpıyor. Ona bakıyorum, sevgiyle dolup taşıyorum. "Geleceğini biliyordum. Yeterince uzun süre dayanabilirsek..."

Yüzü değişir. "Kanaman var."

"Ne?" Yere baktım ve eşofmanımın kolunu ıslatan kanı gördüm.

"Tessa, sana vurdu mu? Vuruldun mu?" Saint'in sesi daha yüksek yankılanıyor, panikten çılgına dönmüş. Yanıma uzanıyor, beni kontrol etmeye çalışırken araba tehlikeli bir şekilde savruluyor.

"Aziz!" Wren öne doğru eğilerek bağırır. "Hepimizi öldüreceksin. Gözünü yoldan ayırma. Ben onunla ilgilenirim."

Saint küfrediyor, Wren kazağını çıkarmama yardım ederken dolambaçlı taşra yollarında hızla ilerliyor. "Çok acımıyor," diye rapor veriyorum.

"Adrenalinin etkisi bu, yakında hissedeceksin." Wren yarayı kontrol edip kanı sildi. "Sadece bir sıyrık," diye rapor veriyor. "Kurşun ona çok az değmiş. Biraz bandaj ve antiseptikle iyileşecek. Her şey yolunda."

Her şey yolunda.

Yolcu koltuğunda oturmuş, rahatlama ve şokla titriyordum. Wren'in elini sıkıca tutuyorum; onu tekrar kaybetmeye bu kadar yaklaştığıma inanamıyorum.

Hayatım da dahil olmak üzere her şeyi kaybetmeye.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

OceanofPDF.com

1/2ai "İ

I O kadar öfkeliyim ki önümü bile zor görüyorum. Parmak eklemlerim direksiyona yapışmış halde hızla Londra'ya geri dönüyorum ve Tessa'yı - beyhude itirazlarına rağmen - eve taşıyorum.

"Ben gayet iyi yürüyebiliyorum! Yardıma ihtiyacı olan Wren-"

Tessa'yı kanepeye yatırdığımda kız kardeşi "-Ben bilmiyorum," diye konuştu, sonra

Hemen güvenlik sistemini devreye sokmaya git. Alarmlar, kameralar... Kahretsin, ihtiyaç duyduğunuzda karadan havaya fırlatılan bir füze nerede?

Onu kaybedebilirdim.

Biraz daha yavaş gitseydim, mermi iki santim sağa gelseydi...

"Ben iyiyim, Saint," diye ısrar ediyor Tessa, onlara tekrar katıldığımda ve Wren'in eline bir ilk yardım çantası tutuşturduğumda. Tessa oflayıp puflarken, kız kardeşi yarasını -silah yarasını- temizleyip bandajlamaya koyuluyor. Kaçışlarından sonra hâlâ solgun ve titriyor, yüzünde kir ve saçında dallar var ama yine de her zamanki inatçı hali devam ediyor. "Gördün mü?" diye bağıyor, bana omzunu göstererek. "Sadece bir sıyrık!"

"Bir çizik mi?!" Sesim kükrüyor, gecenin sessizliğinde kulakları sağır ediyor.

Wren aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Tamam!" diyor parlak bir sesle. "Yenildim. Tüm o çaresizce kaçışlar insanı gerçekten yoruyor. Misafir odası nerede?" diye soruyor bana.

Koridorda başımı sallıyorum.

"Harika! Ben gidip bir uyku hapi alacağım, gürültü önleyici kulaklıklarımı takacağım ve siz ikiniz... Her neyse onu yaparken yatağıma gideceğim!"

Wren ortalıkta görünmeyerek Tessa ve beni yalnız bıraktı. "Doğru düzgün kontrolden geçmek için hastaneye gitmen gerekiyor," diye emrediyorum ona.

"İhtiyacım olan şey sıcak bir duş ve iyi bir gece uykusu. Neden su ısıtıcısını açıp bize çay yapmıyorsun?" diye ekliyor, yanımdan geçip üst kata çıkmadan önce.

Çay. Çay mı?!

Kendimi tutmaya çalışıyorum. Bu gece çok şey atlattığımı biliyorum, ama bu kadar rahat bir şekilde geçiştirmesi kanımı kaynatıyor. İçinde bulunduğu tehlikeyi anlamıyor mu? İkisini düşündüğümde, o ormanda yalnız ve korkmuş bir halde, bir psikopatın onları takip ettiğini...

Silahlı bir psikopat. Ashford

dalga geçmiyor.

Peşinden üst kata çıktım. "Bu gece ne olduğunun farkında mısın?" Onu banyoda buldum.

"Ben iyiyim," diye tekrar ısrar ediyor ve ben kalan son sigortamı da patlatmak üzereyim.

"Şunu söylemeyi kes!" Bağıriyorum. "Bununla ilgili hiçbir şey iyi değil! Telefonda o silah seslerini duyduğumda ve sonra sen gittiğinde... Öldüğünü sandım! Seni kaybedebilirdim!""

"Ama sen yapmadın." Bir anda Tessa kollarını sıkıca bana doladı. Vücudunun sıcak baskısı ve yumuşak, acil gülümsemesiyle beni yatıştırıyor. "Ben buradayım."

"Seni kaybedemem bebeğim," boğulan bir adam gibi tutunuyorum, panik, rahatlama ve çaresizlik kan dolaşımda çarpıyor. "Siktir, gitmene izin veremem."

"Zorunda değilsin," diye beni rahatlatıyor Tessa. Yüzünü bana doğru çeviriyor, gözleri ıslıl ıslıl parlıyor ve gözyaşlarıyla doluyor. "Biliyor musun, bu gece ben de korktum. Çok ama çok korktum. Ama aklımı başımda tutan tek şey, benim için geleceğini bilmektir. Geleceğini biliyordum, Aziz. Ve bu inanç beni ayakta tuttu."

Kesik kesik nefes veriyorum. "Tessa... Aşkım..."

"Hiçbir yere gitmiyorum, söz veriyorum. Burada, seninle kalacağım."

Tessa parmak uçlarında yükseliyor, bir öpücük arıyor. Ve lanet olsun, onu asla reddedemezdim. Ağzım onunkine çarpıyor, gecenin tüm stresi ve korkusu yerini umutsuz bir açlığa bırakıyor.

Ona ihtiyacım var.

Her zaman.

"Aziz..." Tessa bana karşı inliyor, ben onun yemyeşil ağzına sahip çıkarken, dili derinlere dalıyor. Nazik olmaya çalışıyorum, sarsılmış olması gerektiğini biliyorum.

ama Tessa'nın öpücüğü aç ve vahşi. Omuzlarımı kavırıyor, vücudunu bana doğru eğiyor ve daha fazlasını talep ediyor.

Sikeyim. Ona veriyorum.

Ona her zaman her şeyimi vereceğim. Boş ve kırık olduğum güne kadar ve o zaman bile, ona son nefesimi vereceğim.

Çünkü bu kadın... Bu kadın benim her şeyim. Bunu zaten biliyordum, ama bu gece onu kaybetmeye bu kadar yaklaşmış olmak bunu daha da netleştirdi.

Bir daha hiçbir şey bizi ayıramayacak.

Uzun, hararetli bir andan sonra Tessa nefesi kesilmiş bir halde geri çekiliyor. "Berbat haldeyim," diyor hayıflanarak. "Ormanın yarısı saçımda, diğer yarısı da..." çamur bulaşmış kıyafetlerine bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Çok güzelsin." Yemin ederim.

Tessa duşu açıyor ve banyoyu hızla buharla dolduruyor. "Bana yardım eder misin...?" diye soruyor, giysilerini işaret ederek.

Sanki onu soymak için bir bahaneye ihtiyacım varmış gibi.

Atletini ve kot pantolonunu çıkarmasına dikkatlice yardım ediyorum ve sonra çıplak kalana kadar iç çamaşırını da çıkarıyorum. Çamurlu ve yırtık pırtık haliyle bile muhteşemdi.

"Sıra sende," diyor Tessa gülümseyerek ve spreyn altına girerken işaret ediyor.

Vücudum onu görünce sertleşirken bile başımı sallıyorum; tatlı kıvrımlarının üzerinden akan sıcak su...

Tanrım, o tatlılığın içine gömülmek ve vücudunun sıkılıp inlediğini hissetmek için neler vermezdim. Ama yumruklarımı yanımda sıkıyorum ve bir santim bile kıpırdamıyorum. "Bu gece olmaz bebeğim," diyorum ona nazıkçe. "Çok şey yaşadın."

"Ve ben hayatta kaldım." Tessa bana bakıyor, inatçı ve mükemmel. "Hayatta kaldım, Aziz. Yaşıyorum. İkimiz de hayattayız. Her şeye rağmen. Tek bir değerli anı bile boşa harcamıyorum ve hiçbir şey bana dokunduğun zamanki kadar canlı hissettirmiyor - beni becerdiğin zamanki kadar, Saint."

Ellerini kalçalarına koyuyor. Çırılçıplak. Islak. Göğüsleri dışarı fırlamış, sert meme uçlarından sular akıyor-

Siktir et.

Ateşli bir iniltiyle ona uzanıyorum ve doğrudan duş spreynin altına giriyorum.

"Bütün kıyafetlerini ıslatmanın nesi var?" Tessa alay ediyor, onu duvara yaslayıp öyle derin öpüyorum ki bir daha hiç havalanmak istemiyorum.

İnliyor.

Kahretsin, bu ses beni nasıl da sertleştiriyor... Ellerim çoktan vücudunun üzerinde kaymaya, her ıslak, kaygan kıvrımı keşfetmeye başladı. Göğüslerini avuçluyorum, gergin meme uçlarını yalamak ve emmek için ağzımı onunkinden çekiyorum.

"Aziz...!" Tessa'nın başı zevkle geriye düşüyor ve hevesle ağzıma bastırıyor.

Tanrım, onun tadı uyuşturucu gibi. Ve ben daha yeni başlıyorum.

Duş sabununu alıp avucuma bir avuç dolusu sıkıyorum. Sonra her santimini okşuyorum, köpükleri teninde köpürtüyorum ve sıcak suyun akıntısının bu geceden kalan her lekeyi ve izi temizlemesine izin veriyorum.

Neredeyse her şeyi.

"Bandajların," diye fark ettim. "Islanıyorlar."

Tessa bana bakıyor, çoktan kızarmış ve nefesi kesilmiş. "O zaman yenilerini takarız."

Gülmek zorundayım. "Bu kadar azgın, inatçı bir kadını nasıl buldum?" Alay ediyorum, o da bana sırıtıyor.

"Şans."

Beni bir öpücüğe daha çekiyor, parmakları sıırsıklam giysilerimi karıştırıyor. Sonra bir elimi kalçalarının arasına sokuyorum, parmaklarım klitorisini arıyor, onunla alay ediyor ve titriyor, dikkati dağılıyor.

"Bu doğru..." Memnuniyetle homurdanıyorum, vücudunun sallandığını ve eridiğini hissediyorum. Onu her seferinde çılgına çevirdiğini bildiğim yavaş ve kesin bir ritimle tekrar okşuyorum. "Bebeğim böyle seviyor."

"Evet," diye nefes nefese kalıyor, gözleri parlıyor. Ağzı açık. Daha fazlası için nefes nefese. "Evet, Aziz, *lütfen*..."

Benim için çözülmesini izlemek, o lanet olası bir sanat eseri.

"Anlamıyorsun bebeğim," diye inlerken buluyorum kendimi, bir parmağımı, sonra diğerini onun ıslak, sıkan sıcaklığına batırırken. "Seni kaybedemem, çünkü ben *bağımlıyım*. Seni her zaman bulacağım. Seni her zaman güvende tutacağım. Çünkü bu tatlı amcığın dünyada eşi benzeri yok."

Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını daha geniş açıyorum ve yüzümü kalçalarının arasına gömüyorum.

Ben onu yalarken Tessa adımı haykırıyor, dilimi klitorisine doğru defalarca sürtüyorum, ta ki bacakları çözülüp yatağa doğru çırpınana kadar.

mermer fayans. Ama bu beni yavaşlatmıyor, bir saniye bile, onu omuzlarımla kaldırıyorum, kaygan iksirini açgözlülükle kucaklarken onu orada sabitliyorum.

Benim, hepsi benim.

Kahretsin, bunun gibisi yok. Kaya gibi sertleştım ve şu anda sadece onun tadından ve çığlıklarının verdiği vahşı zevkten boşalabilirim.

"Aziz..." diye hıçkırıyor şimdi, parmaklarımı tekrar dar amcığının içine sokarken, *lanet olsun, o kadar dar ki*, tüm kontrolümü kaybedip onu anlamsızca becermenin eşiğindeyim, ama hayvani şehvet sersemliğimde bile, önemli olan tek şey onun zevki. Serbest kalışının vahşı sarsıntısını hissetmek.

Parmaklarımı açıyorum ve pompalamaya başlıyorum, açgözlü dilim ile aynı zamanda onun içine doğru sürtünüyorum.

"Oh Tanrım!" Tessa ağlıyor, şimdi tüm vücudu titriyor. İhtiyaçtan titriyor. "Siktir, durma! Tam orada. *Oh!*"

Saçlarımı sıkıca kavırıyor, ben amını yalayıp yutarken can havliyle bana tutunuyor. Girdap gibi. Lapping. Dilimle klitorisine vuruyorum. Parmaklarımı içinde esnetiyorum, onu dolduruyorum, benim için feryat etmesini seviyorum, vücudu tüm kontrolünü kaybediyormuş gibi titriyor.

Kız kardeşi o kulaklıkları kullansa iyi olur, çünkü bebeğim bu gece evi inletecek.

"Evet! Evet!" Tessa'nın kalçaları boynumu o kadar sıkıyor ki beni boğabilir ama böyle bir zamanda kimin oksijene ihtiyacı olur ki?

Dudaklarımı şişmiş klitorisinin etrafına kapatıp emiyorum. Sertçe.

Bir çığlıkla doruğa ulaşır, zevk onu ele geçirirken tüm vücudu spazm geçirir.

Tek bir hareketle topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, yerçekiminin ve sıkı tutuşumun onu kucağıma getirmesine izin veriyorum. Bacaklarını daha geniş açıyorum, hizaya geliyor ve hala sıkışık olan amına sokarak onu sikimin üzerine oturtuyorum.

Fuuuuck.

Tessa bir zevk çığlığı daha atıyor, ben onu ilk orgazmında sikerken sikimin etrafında sıkıca kenetleniyor. Ve bu sadece onun ilk orgazmı, çünkü eminim ki bu amcığın hissettirdiği gibi, asla durmayacağım.

"Aziz..." bana yapışıyor, ben içine girerken gözleri kamaşıyor. "Oh *Siktir.*"

"İşte bu, son santimine kadar." Onu teşvik ediyorum, ağırlığını kaydırıyorum, böylece bana düzgün bir şekilde sarılıyor. "Sür beni, sevgilim. İyi bir kız ol ve o güzel göğüslerini zıplat."

Pis talimatlarım karşısında yanakları kızarıyor, dediklerimi yaparken gözleri parlıyor: Tessa omuzlarımı sıkıca kavırıyor ve hareket etmeye başlıyor.

Bu lanet bir cennet.

Bu kadın beni nasıl çalıştıracağını çok iyi biliyor: kalçalarını kaldırıyor ve zorlanan sikimin her santimini içine almak için aşağıya iniyor; sıkı iç duvarlarıyla beni sıkıyor ve tam olarak doğru şekilde gıcırdatıyor. Başı zevkle geriye eğilmiş, göğüsleri titriyor ve zıplıyor.

Tanrım, onu görmek bile taşaklarımı sıkılaştırıyor, serbest kalmak için can atıyorum. İnliyorum, onu daha sıkı kavırıyorum. Onu teşvik ediyorum.

Ve sonra Tessa başını kaldırıyor. Bakışlarımı tutuyor, vahşi hızını yavaşlatıyor, daha yakına eğiliyor, böylece her nefes alışında ve inleyişinde dudaklarıma değen sıcak nefesinin hışırtısını hissedebiliyorum.

"İçimde hissettiklerin..." diye fısıldıyor, beni tekrar içine almak için eğiliyor. "Tanrım, Saint, bu mükemmel. *Sen mükemmelsin.*"

Bir ulumayı ısııyorum. *Hay sikeyim.* Yanıldığını biliyorum, mükemmel olmaktan çok uzağım, tüm hayatım boyunca kara koyun oldum. *Hayal kırıklığı.* Ama bana böyle bakarken, beni böyle severken, bedenlerimizi birbirine kaynaştırırken ve adımı bir dua gibi hıçkırarak söylerken...

Onun sevgisiyle olabilirmişim gibi geliyor.

Şimdi boğuluyorum, onun tutkusunun dalgaları altında sürükleniyorum; bedenim şimdiden sımsıkı sarılıyor, sikişiyor, serbest kalmak için zorlanıyor. Ama onu da yanımda götürmeden bırakamam. Vücudu kıvranırken ve sarsılırken klitorisini çevrelemek için aramızda uzanıyorum. Çok yakın. Çok yakın-

Ve bebeğimi neyin uçuruma sürükleyeceğini çok iyi biliyorum.

Çenesini yukarı kaldırdım, doğrudan gözlerinin içine baktım ve ona emrettim: "Benim uslu kızım ol ve gel."

Vücudu bir zevk çılgılığıyla kırılıyor ve lanet olsun, sıkı, cennet gibi sıkışma benim felaketim oluyor. Boşaldım, bir ulumayla içinde patladım.

Bölüm 11

OceanofPDF.com

ficssa

"H Bizi nasıl buldular?"

Sabahları kahve, kızarmış ekmek ve cevaplanmamış yüzlerce soruyla mutfak masasının etrafında t o p l a n ı y o r u z .

Hissediyorum

Saint'in kollarında ve onun duşunda geçirdiğim gece sayesinde çok daha iyiyim. Kurşun sıyrığım yeni bir bandaj ve antiseptik krem altında sadece biraz zonkluyor, ancak şimdi ilk panik ve dehşet geride kaldığına göre, olanların korkunç gerçekliğiyle yüzleşme zamanı geldi.

Birisi Wren'i öldürmeye geldi. Onu nerede sakladığımızı biliyorlardı.

Ama nasıl?

"Sence biri beni Londra'dan buraya kadar takip mi etti?" Son birkaç günü düşünerek soruyorum. "Araban pek de göze çarpmıyor," diye ekliyorum Saint'e. "Eğer burayı izliyorlarsa, beni doğruca kulübeye kadar takip etmiş olabilirler..."

"Phillip'ti," diye açıkladı Saint acımasızca, biraz daha kahve koymak için ayağa kalkarken. Wren'in nefesi kesilir. "Ne? Hayır!"

"O onun arkadaşı," diye itiraz ediyorum.

"Ona hayatım pahasına güvenirdim," diye yemin ediyor Wren.

"Zaten yaptın," diyor Saint. "Ve bak nasıl sonuçlandı. Kanıtı ele alalım: Bu odada oturanların dışında, senin hâlâ hayatta olduğunu bilen tek kişi Phillip."

Wren'in yüz ifadesinin kaydığını görüyorum.

"Ayrıca, Ashford'da terfi etti..." Ne kadar mantıklı olduğunu fark ederek yavaşça söylüyorum. "Valerie'nin yerine tüm projenin başına geçti.

Şimdi. Bu küçük bir rol değil; çatı katını gördünüz. Sanırım buna uygun büyük bir maaş paketi de var."

"Hisse senedi opsiyonları, ilacın piyasaya sürülmesi için ikramiyeler..." Saint de aynı fikirde. "Ashford herkesin kendi başarısına yatırım yaptığından emin olmayı seviyor. Bu da dolandırıcılığı ortaya çıkarmayı başarırsak kaybedecek çok şeyi olduğu anlamına geliyor."

"Ve sen de ona seni nerede sakladığınızı söyledin!" Soğukkanlılıkla haykırıyorum. "Farleigh-Under-Lyme hakkında yaptığın şakayı hatırlıyor musun? Bahse girerim onun evinden ayrıldığımız anda her şeyi Ashford'daki patronuna rapor etmiştir."

"Aman Tanrım." Wren durakladı, şaşkın görünüyordu. "Haklısın. Ama ormandaki Phillip değildi," diye ekliyor kaşlarını çatarak. "Silahlı adam daha iri yarı ve daha atletikti. Phillip hayatını kurtarmak için bir mil bile koşamazdı ve silaha hiç dokunmamıştı."

"Ashford değerli bilim adamlarını böyle bir iş için göndermez." Saint başını sallıyor. "Güvendikleri birini gönderirlerdi. Ellerini kirletmeye alışkın birini."

Saint'in Alexander St. Clair'in adını vermek yerine tüm bunların arkasında 'Ashford'un olduğunu söyleyip durduğunu fark ettim. Belki de Wren'in cinayetini babasının değil de şirketin planladığını düşünmesi işini kolaylaştırıyordu.

Soğukkanlılıkla.

"Asıl soru, şimdi ne yapacağız?" Yavaşça soruyorum.

"Neredeyse ikinizi de öldürttüğü için Phillip'i parçalara ayırmak dışında mı?" Saint soruyor ve gözlerindeki öfke kıvılcımından şaka bile yapmadığını anlayabiliyorum.

"Hiçbir şey yapmamalıyız," diyor Wren aniden. Şaşkınlıkla başımı çevirdiğimde, yüz ifadesinin artık odaklanmış olduğunu ve hızlı düşündüğünü görüyorum.

"Ama o sana ihanet etti!" İtiraz ediyorum.

"Aynen öyle. Artık her hareketini Ashford'daki patronlarına rapor ettiğini biliyoruz. O yüzden bunu kullanalım," diye öneriyor. "Tekrar temasa geçtiğinde, ona hâlâ güveniyormuşuz gibi davranırız."

"Hatta onlara iletmesi için ona yanlış bilgi bile verebiliriz," diye önerdim. "Tüm plandan vazgeçtiğimizi söyleriz. Belki Ashford vazgeçtiğimizi düşünürse yumuşarlar."

"Sen ne düşünüyorsun?" Wren, elinde kahvesiyle sessizce oturmakta olan Saint'e soruyor.

"Bence Ashford hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor, sen hâlâ yürüyen bir yük olduğun sürece. Ama bu bize biraz zaman kazandırabilir," diye ekliyor başını sallayarak. "Daha fazla silahlı ağır silah göndermelerini engeller."

Wren bana "Ona hemen mesaj at," dedi. "En kısa zamanda buluşmamız gerektiğini söyle."

"Ama sakın seni gözümün önünden ayıracağımı sanma," diyor Saint şiddetle.

"Gelemezsin," diye karşı çıkmaya çalışıyorum. "Phillip'i ürkütürsün. Zaten senden yeterince korkuyor, patron sensin, unuttun mu?"

Aziz inatla çenesini sıkar. "Tamam, onunla buluşmayacağım ama orada olacağım, izleyeceğim. Arkanızı kollayacağım."

Gülümsememi bastırıyorum. Bu koruyucu çizgiden tahrik olmak garip mi? Son yirmi dört saat içinde hepimizin çok şey yaşadığını biliyorum ama Saint'in beni güvende tutmaya bu kadar kararlı olduğunu görmek kalbimi biraz eritiyor.

Ve başka yerlerde de.

Phillip'e mesajı gönderiyorum ve hemen bir yanıt alıyorum. "Bugün öğle yemeğinde buluşabiliriz. Nehir kenarında bir kafe önerdi."

Aziz burayı biliyor ve başını sallıyor. "Kalabalıktır, etrafta bir sürü turist vardır. Orada kimse peşinizden gelmeye çalışmaz."

"TAMAM..." Onaylayan bir mesaj attıktan sonra Wren'e bakıyorum. Hâlâ Phillip'in ihanetini anlamaya çalıştığını söyleyebilirim. "Hâlâ arkadaşmışsınız gibi davranmayı başarabilecek misin?" Endişeli bir şekilde sordum. "Eğer onun peşinde olduğumuzu düşünürse..." "Ben hallederim," diye cevap verir

Wren sıkıca. "Tırnaklarını sökmek istesem bile bizi tehlikeye attığı için."

"Sıraya girmen gerekecek," diye mırıldanıyor Saint karanlık bir sesle. "Ve o herifin vücudundan sökülen tek şey tırnakları değil."

Aralarına bakıyorum: Öfkeli ve ölümcül. Düşündüklerinden daha fazla ortak noktaları var. "Hepimiz aynı fikirde olduğumuz sürece," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Öğle yemeği eğlenceli olacak!"

Metroyla şehrin öbür ucuna, Thames Nehri'nin Southbank bölgesine gidiyoruz. Wren hâlâ takip edilme konusunda paranoyak ve kırsalda olanlardan sonra ben de öyleyim. Bu yüzden birbirimizden ayrılmıyoruz: Wren şapkası ve koyu renk gözlüğüyle gizleniyor, Saint de bir metre arkamızda şüpheli bir şey var mı diye bakıyor.

Phillip'in önerdiği kafe, film gösterimleri ve konferans salonlarının bulunduğu büyük bir kompleks olan Ulusal Film Tiyatrosu'na bağlı. Etrafta bir sürü insan var ve etrafta nöbet tutan güvenlik görevlilerini görünce rahat bir nefes alıyorum. Kimse böyle bir yerde Wren'in peşine düşecek kadar aptal olamazdı.

Öyle olsa bile, odanın karşısındaki masada yerini alan Saint'i görünce rahatlıyorum. Bir gazetenin arkasına saklanıyor ama her şeyi izlediğini biliyorum.

Bizi koruyor.

"En iyi arkadaşınla tanışmaya hazır mısın?" Wren'e sordum. Bir yanımla rolünü sürdürmeyeceğinden endişeleniyor ama Phillip el sallayıp bir tepsi içkiyle yanıma geldiğinde Wren'in yüzü gülüyor.

"Peki, büyük adam olmak nasıl bir duygu?" diye soruyor, alay ederek.

"Stresli," diye yanıtlıyor oturarak. "Çoğunlukla dağlar kadar evrak işi var."

"En sevdiğin. Tacı takan baş ağrıdır," diye sırtıyor Wren.

"Sunuculara bir göz atabildiniz mi?" Kendimden emin bir şekilde öne doğru eğilerek soruyorum. Phillip'in bize işe yarar bir bilgi vereceğini bir an bile beklemiyorum ama veriyormuş gibi yapıyorum.

Phillip başını sallıyor. "Kontrol ettim. Her şeyi kontrol ettim," der Wren'e. "Hatta iki kez kontrol ettim. En başından itibaren tüm insan deney verilerini. Bana bahsettiğin tutarsızlıkları aradım ama hiçbir şey bulamadım. Hepsisi temiz."

"Oh." Wren hayal kırıklığına uğramış gibi davranır.

"Bu ne anlama geliyor?" Aptal rolü yaparak soruyorum. "Sadece farelerle yapılan ilk denemelerde bir sorun vardı, ama bunlar iyi mi?"

Phillip başını sallıyor. "Daha önce her ne olduysa, Valerie hatalardan ders almış ve ana denemede her şeyin düzgün gittiğinden emin olmuş olmalı. Her şey usulüne uygun."

"Bu harika bir haber," diye bağıyorum, rahatlamış gibi yaparak. "Harika değil mi, Wren?"

"Hı hı." Bakışlarında gerginlikle Phillip'e bakıyor ve onun yalan söylediğini düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Denemelerin tehlikeye girmesinden endişelendiğini biliyorum," diye ekliyor Phillip. "Ama sorun yok. İlaç işe yarıyor."

"Ne kadar rahatladım!" diye haykırıyorum. Wren hâlâ bir şey söylemiyor. *Kahretsin.* Masanın altına tekme atıyorum ve sarsılıyor.

"Büyük bir rahatlama," diye katılıyor. "Sadece bilimin bunu desteklediğinden emin olmak istedim. Gördüğünüz gibi pek çok insan bu araştırmaya güveniyor."

"Doğru." Phillip öksürüyor, telaşlı görünüyor.

Suçlu arıyorum.

"Ama denemelerin hepsi gerçekse, o zaman artık endişelenmemize gerek yok!" Yüksek sesle ekliyorum. "Diğer verileri tamamen unutabilir ve hayatımıza devam edebiliriz."

"Bu iyi bir şey." Phillip çabucak söyledi. "Devam etmek iyidir."

"Öyle değil mi?" Wren ona sıkı bir gülümseme verir. "Seninle çok gurur duyuyorum, biliyorsun. Projenin başına geçmek, tüm ekibi yönetmek. Tıbbın çehresini değiştireceğini bilmek harika bir duygu olmalı."

"Ah, evet. Bu... büyük bir heyecan," diye yanıtlıyor Phillip, zorlukla yutkunarak.

Wren'in gülümsemesi genişler. "İtiraf etmeliyim ki kıskandım. Laboratuvar hayatını özlüyorum," diyor hüzünlü bir ses tonuyla. "Ve yeni Ashford Genel Merkezi! Oxford'daki kazılarımızdan bir adım önde, değil mi? Artık her yeni petri kabına ihtiyacımız olduğunda depo dolabında kaybolmak yok," diye ekliyor sırtarak.

Phillip biraz rahatlamış görünüyor. "Bu çılgınlık," diyor. "Sahip oldukları teknoloji... Yeni bir sıvı kromatografi var ki kalbim küt küt atıyor."

"Hayır!" Wren gülüyor. "Ne zamandır bir tane için yalvarıyorduk?" "Çok uzun zamandır." Gülümsüyor.

Kahvesinden bir yudum alarak masum bir şekilde, "Yani hepiniz bizim gibi bir arada mı sıkıştınız?" diye soruyor. "Burası bodrum katı, değil mi?"

"Doğru. Doğal ışığı özleyeceğimi düşünmüştüm ama bir sürü SAD lambamız var ve dürüst olmak gerekirse steril ortam için daha kolay."

Wren bana "Bazı deneyler ışıktan etkilenir" diye açıklıyor.

"Vay canına," diye genel bir ilgi mırıltısı çıkarıyorum. Wren'in bu gevezelikle nereye varmaya çalıştığından emin değilim ama burada bir gündemi olduğunu biliyorum.

"Kurulum inanılmaz," diye devam ediyor Phillip. "Keşke görebilseydiniz. Mikromanipülatörler ve santrifüjlerle dolu koca bir kat, sonra toplantı odaları... Artık sunucu odasının hemen yanında kendi ofisim bile var," diye gururla ekliyor. "Mini bir buzdolabı da var."

Wren sırtarak, "Yani Mickey öğle yemeğinizi çaldığında artık kedi kavgası yok," diyor.

"Aynen öyle." Phillip de gülümsüyor. "Peki, tüm bunları bıraktığına göre şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor. "Artık bırakıyorsun, değil mi?"

"Elbette," diye gülümsüyor Wren. "Ne de olsa ifşa edilecek bir şey yok. İçimi tamamen rahatlattınız. Yani... Gelecekte ne olacağını bilmiyorum."

Phillip endişeli bir ifadeyle, "Belki de Amerika'ya geri dönmelisin," diyor. "Ailene yakın olmak için yani. Onları çok özlemiş olmalısın."

"Çok tatlısın, bana göz kulak oluyorsun." Wren uzanıp onun elini sıktı. "Yeniden bir araya gelme fırsatı bulduğumuz için çok mutluyum. Bana çok yardımcı oldun," diye ekliyor ve ben onun özel olarak bıçak çektiğini biliyorum. "Sana bu şekilde güvenebilmem benim için dünyalara bedel."

Phillip yutkunur, ciddi şekilde tedirgin görünmektedir. "Elbette," diye kekeliyor. "Bana her zaman güvenebilirsiniz."

Piç kurusu.

Geri çekilir ve büyük, abartılı bir hareketle saatini kontrol eder. "Saate bak!" diye bağıyor, çoktan ayağa fırlamıştı. "Geri dönmem gerek."

"Elbette," diye mırıldandı Wren. "Eminim sen olmadan orada hiçbir şey yapamazlar."

"Seni görmek harikaydı," diyorum ona, aynı neşeyle. "Wren Amerika'ya dönmeden önce tekrar takılmak istersen bize haber ver. Hep birlikte yemek yeriz, rahatlarız. Artık soruşturma ve drama yok," diye ekliyorum, sanki her şey bir oyunmuş gibi biraz gülerek.

Phillip gergin bir şekilde gülüyor. "Kulağa hoş geliyor. Ben, umm, sana haber veririm!"

Aceyle uzaklaşıyor, kalabalığın içinde kayboluyor.

"Yüz dolarına bahse girerim, ondan bir daha haber alamayacağım," diyor Wren, kaşlarını çatarak.

"Arkadaşlık için çok fazla."

Kafede biraz daha oyalandıktan sonra Saint'in evine dönmek için dolambaçlı bir yoldan ilerliyoruz, Wren için daha fazla giysi ve gerekli eşyaları almak ve takip edilmediğimizden emin olmak için birkaç mağazada duruyoruz. Saint'i görmüyorum ama onun dikkatli gözlerini üzerimizde hissedebiliyorum ve yakınlarda olmasının verdiği güveni hissedebiliyorum.

"Gözlerimin içine bakıp böyle yalan söylediğine inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, hepimiz Saint'in evinin güvenliğinde bulduğumuzda hâlâ öfkeliyim. "O bir hain. Sadece sana değil, tüm modern tıbbı!"

Wren, "Eğer yardımı olacaksa, o adamı seni öldürmesi için göndermeleri hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum," diye öneriyor. "Ölmemi istediğine inanamıyorum."

"Biraz teselli." Gözlerimi deviriyorum. "Hâlâ Alzheimer hastalarına ve ailelerine karşı büyük bir sahtekârlık yapmaya istekli, peki ne için?"

"Şöhret, büyük servet, hızlı arabalar," diye konuşuyor Saint, oturma odasında bize katılarak. Yanımdaki kanepeye çöküyor, elimi tutup dudaklarına götürüyor. "İnsanlar çok daha azı için çok daha kötüsünü yaptılar."

"Bunu yanlarına bırakmayacağız," diyorum kararlı bir şekilde. "Öyle mi?"

Bir duraksama oluyor ve Wren'in yüzünde belirsiz bir ifade beliriyor. "Gidebilirim," diyor sessizce.

Başımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu şimdi bırakırsak güvende olabilirsin," diyor bana. "Sadece onunla birlikte tehlikede olduğunu düşündüğüm için geri geldim," diyerek Saint'e başını sallıyor. "Bunun domino taşı gibi bir felaket zincirini başlatacağını bilmiyordum. Ashford gerçeğin ortaya çıkmasına izin vermektense öldürmeyi tercih edeceklerini çoktan kanıtladı. Ama ya Phillip'e söylediğimiz gibi bu işin peşini bırakırsak? Hayatını geri alabilirsin."

"Ama... Eğer bu ilacı serbest bırakmalarına izin verirsek, binlerce insana zarar verecek. Hatta milyonlara!" İtiraz ediyorum. Buna inanamıyorum. "Zarar vermemeye ne oldu?"

"Ben doktor değilim," diye hatırlatıyor Wren. "Ve dün gece olanlar... Bizi öldürmeye çalışacaklarını hiç düşünmemiştim. Bu gerçekten senin hayatına değer mi?"

Sorusu tedirgin bir şekilde oturuyor. Sonra Saint elimi sıktı.

"Korkarım buna karar verme zamanı geldi ve geçti," diye konuşur. "Çekip gitsen bile Wren, senin peşini bırakmazlar. Ya da Tessa'nın. Bu işi sonuna kadar götürmeli ve onları ifşa etmeliyiz, ikinizin de tekrar güvende olmasının tek yolu bu."

Wren iç çekerek başını salladı. "Hepimiz St. Clair değiliz ve vazgeçilmez değiliz," diyerek durumu hafifletmeye çalışıyor.

"Hey, hala varisçilik oynayacak bir kardeş daha var. Yerimi doldurmak o kadar da zor değil," diye cevap veriyor Saint sırtarak.

"Evet, öylesin" diyorum, gülümsüyor ve eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Wren yüksek sesle boğazını temizliyor. "Atıştırmalık isteyen var mı?"

Mutfağa gidiyor ve Saint'i beni daha derinden öpmesi için yalnız bırakıyor. Ona karşı eriyorum, dağınık ve kaotik dünyada başka neler olup bittiğine aldırmadan aramızda alevlenen sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Onunla her zaman huzur buluyorum.

Sonunda geri çekiliyor ve şefkatle saçlarımı gözlerimden alıyor. "Nasıl hissediyorsun? Yaran iyi mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Sadece biraz acıyor, hepsi bu. Sıyrık o kadar derin bile değildi."

Wren yara izi bile bırakmayabileceğini söylüyor."

"En azından senin üzerinde değil," diyor Saint, yumuşak bir şekilde bandajımı izleyerek. "Seni öyle kanlar içinde görmek hayatımdan en az on yıl götürdü."

"O zaman elimizde kalanları en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekecek," diye mırıldanıyorum ve Wren yüksek sesle bize katılana kadar onu tekrar öpüyorum. Sonra isteksizce onu bırakıyorum ve kafamı tekrar oyuna vermeye çalışıyorum.

"Phillip bize Ashford'un sahtekârlığının kanıtını sağlamaya yardım etmezse, onu kendimiz bulmak zorunda kalacağız," diye duyuruyorum.

Aziz başını sallar. "Ben de öyle düşünüyorum. İlaç denemelerinin bir sahtekârlık olduğunu doğrulamak için tam olarak neye ihtiyacınız var?"

"Ham veri setleri," diye yanıtlıyor Wren, huzursuzca volta atarak. "Bunun gibi denemeler muazzam miktarda veri üretir. Denekler, ilerlemelerini takip etmek için bazen haftalık olarak yüzlerce farklı şey için kontrol ediliyor. İlaçların sadece bilişsel işlevleri üzerindeki etkisini ölçmüyoruz, aynı zamanda zararlı yan etkiler olmadığından emin olmak için kan, organlar, hücre yapılarını da ölçüyoruz" diye açıklıyor. "Bu ham test verileri analiz ediliyor ve milyonlarca farklı şekilde modelleniyor. İnceleme için hangi mucizevi sonuçları sunmuş olurlarsa olsunlar, bu orijinal veri kümeleri sistemde bir yerlerde olacaktır. Sadece onları bulmamız gerekiyor."

"Sadece," diye hafifçe yankıladım.

Wren gülümser. "Phillip yardımcı oldu," diye sırtarak rapor veriyor. "Bize ofisinin tam olarak nerede olduğunu söyledi: ikinci bodrum katında, sunucu odasının yanında."

"Demek bunun için balık tutuyordun!" Haykırıyorum. "Tüm bu havadan sudan konuşmaları neden önemseydiğini merak ediyordum."

"Yeni havalı ofisiyle övünmeden edemedi," diye başını sallıyor. "Artık verilere *nereden* erişebileceğimizi biliyoruz, sadece oraya girip iş istasyonundan indirmem gerekiyor. Patron o. Tam erişime sahip olacak biri varsa, o da odur."

"Gidecek misin?" Yankılıyorum ve Saint hemen beni destekliyor. "Hayır. Hiç şansım yok. Kesinlikle olmaz." Ayağa kalkıyor.

"Ham verileri nasıl okuyacağını biliyor musun?" Wren karşı çıkıyor.

"Herkesin senin öldüğünü düşündüğü ve düşünmeyenlerin de seni öyle yapmak istediği bir binanın kapısından içeri girmek ister misin, hem de çok yakında?" Aziz karşılık verir.

Karşı karşıya gelirler, ikisi de diğerinde aynı derecede kararludur.

"Aziz haklı." Ayağa kalkıp aralarına girdim. "Wren, hadi. Ashford Pharma'nın yakınına gidemezsin. Güvenlik kameralarında bir an görünmen bile acil bir duruma neden olur ama o kimsenin iki kere düşünmesine gerek kalmadan içeri girebilir. Kapının üstünde onun adı yazıyor!"

Saint, "Her şeyi bir sabit diske kopyalayacağım ve analiz etmeniz için hemen geri getireceğim," diye söz veriyor.

Wren sinirli görünüyor ama karşı çıkamayacağını da biliyor. Saint'in normal çalışanların bile ötesinde bir erişimi var ve elbette onu laboratuvarlarda dolaşırken gördüklerinde şaşırabilirler ama eminim bunu halledebilir.

Saint'in telefonu çalar. Mesajı kontrol eder. Wren'e başını sallayarak, "Vakit geldi," der.

"Ne zamanı?" Wren çantasını ve bugün aldığımız şeyleri alırken kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Paniğim belli oluyor olmalı, çünkü Saint güven verici bir elini koluma koyuyor. "Sebastian ve Avery'nin evinde kalacak."

"Ne? Neden?" Talep ediyorum.

"Sırtımda bir hedef var," diye konuşuyor Wren. "Seninle aynı çatı altında bir gece daha geçirmeyeceğim, Tessa. Seni bir daha böyle tehlikeye atmayacağım."

"Zor. Bu senin seçimin değil," diyorum öfkeyle, engellemek için hareket ederek

Onu.

"Hey." Saint **ö n ü m e** dikildi. Beni kolumdan tutup güven verici bir şekilde bana baktı. "Bu Wren'i korumak için. İkinizi de korumak için."

"Burası güvenli," diye ısrar ediyorum.

"Ama Seb'in yeri daha güvenli. Orası bir kale," diye açıklıyor Saint. "Kurşun geçirmez pencereler, kapılı garaj yolu, 7/24 korumalar. İnsanların ona silah doğrultmasına alışkın. Kötü adamları dışarıda tutmak için inşa edilmiş."

"Sorun yok, Tessie." Wren başını sallar. "Bu şekilde ayrılmak daha akıllıca. Beni nerede bulacaklarını bilemezler."

"Ve bunu yapsalar bile, Seb'in yüksek teknoloji sistemini geçme şansları çok az," diye katılıyor Saint. "Sadece bu gecelik. Yarın tekrar buluşuruz."

Nefes veriyorum. Başka seçeneğim yok gibi görünüyor, bu yüzden Wren'den ayrılma fikrinden nefret etsem de yavaşça başımı sallıyorum.

Az sonra kapı çalınır. Gelen Wren'i almak için gönderilmiş iri yarı bir güvenlik görevlisiydi. "Gördün mü?" diye şaka yapıyor ve bana sarılıyor. "Adamın alınmasın ama ben kurşunla aramda böyle birinin durmasını istiyorum."

Gülümsüyorum. "Her saat başı mesaj at."

"Yapacağım... Eğer lüks içinde değilsem," diye şaka yapıyor Wren. "Görünüşe göre bu Sebastian denen adam Aziz'den bile zengin. Arkadaşlarını nasıl seçeceğini biliyorsun," diye göz kırparak ekliyor ve dışarıda bekleyen SUV'ye yöneliyor.

Onlar ayrılırken, gardiyanın omuz kılıfına bir göz attım. Silahı var.

Güzel.

Arabayla uzaklaşırlarken Saint, "Ondan bir daha ayrı kalmak istemediğini biliyorum," diyor. "Ama şimdi akıllıca davranmalıyız. Ashford korkmuş durumda ve korkmuş hayvanlar en tehlikeli olanlardır. Her şeyi yapabilirler."

İşte yine orada: *Ashford*.

"Bütün bunları babanın planladığını mı düşünüyorsun?" Sormadan edemiyorum.

Aziz'in ifadesi gerginleşir. "Bilmiyorum. Ama her halükarda uzun sürmeyecek. Yeniden toparlanmalarına ya da tekrar peşinize düşmelerine fırsat vermeden bu işi bir an önce bitirmeliyiz."

İçeride, Sebastian'ın evine sağ salım vardığını göstermek için FaceTimes yapmadan önce Wren'in yolculuğunu telefonumun uygulamasından takip ediyorum. "Seb ve Avery şehir dışında ama *çalışanları* var," diye fısıldıyor Wren, saray gibi görünen modern yatak odası süitinden. "Adamın biri bifteğimi ve sabah kahvemi nasıl pişirmek istediğimi sordu. Başka bir kadın da kıyafetlerimi yıkamak ve ütölemek için tüm çantalarımı alıp götürdü."

"Bunu duydun mu?" Üst katta dolaşırken Saint'e sesleniyorum. "Oyununu geliştirmen gerekecek."

Yatak odasına giriyorum ve duruyorum. Kıyafetlerini değiştiriyor, şık düğmeli bir gömlek ve özel dikim bir takım elbise giyiyor. Ofiste giydiği türden bir kıyafet.

Ashford Pharma'nın etrafında şüphe uyandırmadan dolaşacaksa seçeceği türden bir kıyafet.

"İyi uykular," diyorum Wren'e çabucak. "Seninle sabah konuşuruz."

"Seni seviyorum!"

Telefonu kapattım ve Saint'in gömleğini iliklemesini izledim. "Dışarı mı çıkıyorsun?" Yavaşça soruyorum. Bana baktı. "Sana söyledim, zamanımız tükeniyor. Gitmem gerek."

Bu gece Ashford'a gidin ve onlar izlerini kaybettirmeye karar vermeden önce verileri indirin."

"Tamam o zaman." Başıımı sallıyorum ve dolaba doğru ilerliyorum. Yepyeni kıyafetlerin bulunduğu raflara göz gezdirdikten sonra kırmızı bir elbise ve askılı topuklu ayakkabılar seçiyorum. "Sence bu işe yarar mı?"

Aziz duraksıyor, kaşlarını çatıyor. "Ne için çalışıyorsun?" "Hırsızlığımız için. Çünkü ben de geliyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

OceanofPDF.com

ficssa

"O ..bu sorunun dışında."

Saint bunu düşünmedi bile, sadece soyunma odasından çıktı ve beni gösterişli kıyafetimi giymek için çabalamaya bıraktı.

Elbise. Gerçekten de Ashford Pharma muhafızlarının önünden geçerken onunkine uygun bir kostüm çünkü bu gece evde kalmamın imkanı yok.

Sıkı kırmızı ipeğin içine sıkışıyorum ve fermuarı arkadan çekmek için mücadele ediyorum. Uzanamıyorum. "Şuna bakabilir misin lütfen?" Yatak odasına girip çıplak sırtımı Aziz'e göstererek soruyorum.

"Çıkar şunu."

Sesi sert ve yüzünü ona döndüğümde yakışıklı yüzünün kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. "Kaybedecek zaman olmadığını söylediğini sanıyordum," diye sırtarak cevap veriyorum. "Ama gitmeden önce hızlı bir antrenman yapmak istersen..."

"Şirin olma. Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye uyarıyor Saint beni, ceketini çekiştirerek.

"Korkarım şirinlik benim için doğal bir durum," diye cevap veriyorum, hâlâ alay ederek. "Peki. Fermuarını kendim çekerim."

Uzanıyorum, kıvranıyorum, sonunda yukarı çekmeyi başarana kadar. "İşte. Sence müstakbel bir dükün ödül kız arkadaşına benziyor muyum?" Saçımı kabartarak soruyorum.

"Tessa..." Saint'in sesi çelik gibi. "Gelmiyorsun." Kaşımı kaldırıyorum. "Bu senin için bir ilk olacak." "Tessa!" diye haykırıyor, sinirli bir şekilde. "Bu bir oyun değil!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve ters baktım. "Dün gece ormanda takip edilen, vurulan ve

canımı zor kurtardım."

"İşte bu yüzden Ashford'un yakınına bile gelmiyorsun!" Saint bağılıyor, sesi hayal kırıklığıyla çınlıyor. "Seni bir daha tehlikeye atmayacağım!"

Duraklıyorum. Belli ki farklı bir taktiğe ihtiyacım olacak.

"Beni burada yalnız mı bırakmak istiyorsun?" diye sordum. "Az önce Wren'in kalması için yeterince güvenli olmadığını söyledin."

Aziz'in kaşları daha da çatılır. "Kastettiğim bu değildi."

"Ama bu doğru," diye yaklaşıyorum ve ellerimi yakalarında gezdiriyorum. "Benim için dünyadaki en güvenli yer senin yanın."

Boynunu öpüyorum, dudaklarımı usulca teninde gezdiriyorum; vücudunun gerildiğini, aletin bana karşı sertleştiğini hissediyorum.

"Koyduğun o kural neydi?" Saint iç geçiriyor ama çoktan ellerini belime dolamış ve beni kendine yaklaştırmış. "Seksi bir silah olarak kullanmamakla ilgili..."

Gülümsüyorum. "Eğer doğru hatırlıyorsam, bu kuralı hep çiğniyordun."

Saint şehvetli bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor. Beni dizlerimi titretecek ve başımı döndürecek kadar sert öpüyor, sonra geri çekiliyor. "Eğer bunu yaparsak, benim yöntemimle yapacağız," diye beni uyarıyor. "Tam olarak ne dersem onu yapacaksın, o binaya girdikten sonra hataya ya da tartışmaya yer yok. Anladın mı?"

Hevesle başımı salladım. "Anlaşıldı."

"Ciddiyim, Tessa." Saint beni tutmaya devam ediyor. "Valerie'ye ne yaptıklarını biliyorsun. Dün gece sana ve Wren'e neredeyse yapacakları şey. Eğer yanlış bir hareket yaparsak..."

"Anlıyorum Aziz," diye söz veriyorum. "İçeri gireceğiz, sürücüyü kopyalayacağız ve dışarı çıkacağız."

"Ve eğer sana uzaklaşmanı söylersem, oradan defolup gideceksin," diye ekliyor. "Olabildiğince hızlı."

"Ki bu ayakkabılarla..." Ona sırtıyorum ve o da gözlerini gökyüzüne çevirip hüzünlü bir yakarıшта bulunuyor.

"Bunun hayatımdan on yıl götüreceğini söylemiş miydim? Şunu on beş yap."

Saint'in ofislerin hemen hemen boş olacağını söylediği akşam saat 10'a kadar bekledikten sonra taksiyle Ashford'daki merkeze gidiyoruz. Her kilometrede sınırlarım daha da geriliyor. Eve döndüğümde bunu hafife aldığımı biliyorum ama önümüzdeki birkaç saatin ne kadar önemli olduğunu biliyorum: Onlar her şeydir. olmadan

Ashford'un suiistimal ve dolandırıcılığının kanıtı, ilacın piyasaya sürülmesini ve vereceği tüm zararı durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Ve eğer onları ifşa etmezsek... Ashford Wren'i susturmak için peşinden gelmeye devam edecek. Dün gece kulübede tamamen şans eseri kurtulduk ama bu şans daha ne kadar sürecek?

Öğrenmek istemiyorum. Bu da demek oluyor ki bu gece laboratuarlara girip orijinal veri setlerini indirmeliyiz.

Binanın önüne yanaştık ve arabadan indik. Derin bir nefes alıyorum. Büyük mermer lobi sessiz, şehrin ışıkları geniş cam cephenin dışında parlıyor.

"Hazır mısın?" Saint kararlı görünerek soruyor.

"Hazırım." Başımı sallıyorum.

Kolunu omzuma doluyor ve ana kapıya doğru ilerliyoruz. "İyi akşamlar, Sayeed," diye sesleniyor Saint, biz içeri girerken nöbetçi gardiyana. I T o p u k l a r ı m ı n üzerinde sallanarak, daracık elbisemin içinde gözleri fal taşı gibi açılmış bir kız gibi Aziz'in koluna yapışarak gösteri yapıyordum.

"Bay St. Clair," gardiyan onu bu saatte burada gördüğüne şaşırılmış görünüyor. "Gece yarısı yağı mı yakıyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey. Buna CEO'nun ofisini gezdireceğime söz vermiştim." Saint bana anlamlı bir bakış atıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Pencerenizden Buckingham Sarayı'nı gerçekten görebiliyor musunuz?" Ötüyorum.

"Çok daha fazlasını göreceksin, sevgilim." Saint kıkırmı sıkıyor, tam bir bekâr playboy.

Saint güvenlik kartını okutup beni içeri sokuyor; tam o sırada bir pizza teslimatçısı içeri dalıyor, yarı yarıya bir yığın kutunun arkasına saklanmış. "Moussad için sipariş?"

Gardiyan kaşlarını çatar. "Benim, ama ben pizza istemedim." "Moussad, Ashford Pharma, bir düzine pepperoni, burada yazıyor." Bekçi Pizzacı bunları lobideki masaya bırakıyor. "Bu yüz kırk dört sterlin, artı bahşiş."

"Ama ben bir şey sipariş etmedim." "Adın siparişte yazıyor." "Ben lanet bir veganım!"

Saint ve ben asansörlere yaklaşırken, gizemli sipariş üzerine tartışmaya başladılar. Güvenlik görevlisinin küçük pizza teslimatı oyunumuzla dikkatinin dağıldığından emin olduğumuzda, onun yerine merdiven boşluğuna dalarak uzaklaşıyoruz.

Kapı arkamızdan kapandı.

Merdivenleri hızla iniyorum, ama Saint elimi tutuyor. "Yavaş ol," diyor ve beni ilk sahanlıkta bir öpücüğün içine çekiyor. "Romantik bir turdayız, unuttun mu?"

Kendimi nefes almaya zorluyorum, bir çift genç aşık gibi fısıldaşıyoruz. Her yerde kameralar var ve onlardan kaçmanın ya da onları kapatmanın bir yolu olmadığından, bu işi güvenlik ekibinin gözü önünde yapmak zorundayız.

"Herkes toparlanıp gece için gittiğinde, gardiyanlar sadece takılıyor, video oyunları oynuyor ve yerinde olmayan birini izliyorlar," diye mırıldanıyor Saint, hala bana sokularak. "Mesai sonrası küçük bir tur attığı için CEO'nun peşine düşecek değiller."

"TAMAM..." Kendimi zorlayarak başımı sallıyorum. Sonra Saint'e cilveli bir işaret yaparak geri çekiliyorum. "Neden bana ekipmanlarını göstermiyorsun, seksi şey?"

Sırıttırıyor. "Laboratuvarlarım seni ateşliyor mu?"

"Çok sıcak." El ele bir kat daha iniyoruz ve sonra kapıya doğru başımı sallıyorum. "Burası. Phillip ofisinin ikinci katta olduğunu söyledi."

Merdiven boşluğunun kapısını iterek açıyoruz ve uzun, steril görünümlü bir koridora giriyoruz. Floresan ışıklar tepemizde parlıyor ve kapılar her iki tarafa açılıyor. "Sunucu odasının yanında," diye hatırlıyorum.

"Bu taraftan, sanırım." Saint beni iş istasyonları ve bilimsel görünümlü ekipmanlarla dolu açık bir alana götürüyor. Odanın yarısına gelmiştik ki birden yakınlardan sesler duyuldu.

Sikeyim.

Saint ve ben birbirimize panikle baktık. Sonra Saint en yakın masanın arkasına dalıyor ve beni de peşinden sürüklüyor. Laboratuvar kapısı açılıp beyaz önlüklü iki kadın çıkarken kalbim küt küt atarak birlikte çömeliyoruz.

"... Hayır, herkes şarkının Joe hakkında olduğunu düşünüyor, ama aslında Karlie hakkında, Big Sur'a yaptıkları yolculuktan sonra..."

Tekrar çalışma masalarına yerleştiler, hâlâ sohbet ediyorlar ve yakınlarda saklanan ikimizden habersizler.

Şimdilik.

"Buna inanmıyorum. Birlikte fotoğraflarını görmemiş miydik?" "Umm, merhaba? Şu *Vogue* çekiminde, kalplerini yazıyorlardı. isimler var! Christian Siriano da yıllar önce Pride'a katılması için ona bir gökkuşağı elbisesi dikmişti ama sonra o da ertelendi ve-"

Saint elimi tutuyor. Göz ucuyla bakıyorum; arkamızda, yaklaşık yirmi adım ötedeki bir kapıya başıyla işaret ediyor. Yanıtımı beklemeden kapıya doğru sürünmeye başladı, gözden uzak durmak için iki büklüm oldu.

Başka seçeneğim yok, ses çıkarmamak için elimden geleni yaparak takip ediyorum. Neyse ki iki kadın yüksek sesle konuşuyor ve başlarını çevirip bakmıyorlar. Saint kapıyı hafifçe açıyor ve ikimiz de içeri giriyoruz.

Karanlık ve sıkışık bir yer, bir çeşit depo. Saint sessizce kapıyı arkamızdan kapatıyor ve biz de sessiz kalmaya çalışarak birbirimize sokuluyoruz.

"Sence ne kadar kalacaklar?" Fısıldıyorum, kalp atışlarım neredeyse ıskaladığım için çarpıyor.

"Umarım bütün gece olmaz." Dolabın kapısındaki aralıktan bakıyor. Kadınlar hâlâ sohbet ediyor, sesleri alçak bir uğultu halinde taşınıyor. "Onlar gidene kadar burada beklememiz gerekecek."

Etrafıma bakıyorum, gözlerim loş ışığa biraz alışıyor. Dolap dar raflarla sıralanmış, kutular ve temizlik malzemeleriyle dolu. Yer değiştirip arka duvarı buluyorum ve Saint de peşimden geliyor, kollarını bana doluyor; hiçbir şeyi devirmemeye çalışıyor.

Göğsünün sert düzlemlerine bastırarak nefesimi tutuyorum ve ikimizin de kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum.

"Ee, çekici bir suçlu olarak hayatın nasıl gidiyor?" Saint'e fısıldıyorum, dikkatimi dağıtmak için şaka yapıyorum. "Thomas Crown gibi davranıp vahşi soygunlar planlamaya mı başladın?"

Kısık bir sesle kıkırdıyor. "Büyük kariyer planları yapmadan önce bunun nasıl sonuçlanacağını görelim."

"Bilmiyorum, belki de Ashford sadece bir başlangıçtır," diye düşünüyorum, kollarında rahatlamak için kıvranırken. "Dünyayı dolaşabilir, şirket suçlarını ortaya çıkarabilir, yanlışları düzeltebiliriz..."

"Ya da bunun gördüğün son tehlike olmasına ve bu iş bittikten sonra tansiyonumu tavan yaptıracak hiçbir şey yapmamamıza ne dersin?" Saint mırıldanıyor, dudakları alnımı okşuyor.

"Hiçbir şey mi?" Takılıyorum. "Ama tansiyonunu yükseltmek çok eğlenceli olabilir..."

Vücutlarımız birbirine yapışana kadar daha da yaklaşıyorum. Saint bir nefes tıslayarak ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor. Nabzım tekliyor ve bunun durumun tehlikesiyle hiçbir ilgisi yok.

Üzerimde böyle bir etkisi var.

Nefesime odaklanıyorum, Saint'in yaptığı her değişimin veya hareketin acı verici bir şekilde farkında olsam bile sakın kalmaya çalışıyorum.

"Yapma..." diye mırıldanıyor kulağıma

usulca. "Ne yapmayayım?"

"Beni kışkırtma."

Titriyorum. Avuçları elbisemin ipeği üzerinde sıcak, parmakları usulca okşuyor. "Baştan çıkaran sensin," diye fısıldıyorum ve onun kumaşı bedenimden sıyrıp yere düşürdüğünü hayal etmekten kendimi alamıyorum-

"... Bu gecelik bu kadar yeter." Kapıdan yine boğuk kadın sesleri geliyor.

Saint ve ben şehvet dolu hayallerimizden irkildik. Duymak için daha yakına eğildim. "Ben de," diyor diğer kadın. "Bir dakika bekle, seni geçireyim."

İtilen sandalyelerin ve uzaklaşan ayak seslerinin gürültüsü duyuluyor, sonra bir kapı kapanıyor.

Sessizlik.

Bir süre daha bekliyoruz, kalbim yine çarpıyor. Sonra Saint dolabın kapısını hafifçe aralayıp dışarı bakıyor. "Her şey yolunda."

Sürünerek laboratuvara giriyoruz. Şimdi ürkütücü, tüm ışıklar hala açık, ama etrafta kimse yok. Her yüzey beyaz ve krom, steril. "Kaç tane SAD lambası olduğu umurumda değil, burası beni ürpertiyor," diyorum ürpererek.

Saint kararlı bir ifadeyle, "Öyleyse şu bilgileri indirelim ve defolup gidelim," diye kabul ediyor.

Ana laboratuvardan çıkan kapıları ve dolapları metodik bir şekilde aramaya başladık. Yüksek teknoloji ürünü ekipmanlarla dolu sunucu odasını buluyorum, sonra da yandaki büyük ofisi. Her zamanki masa ve bilgisayarın yanı sıra bir rafa dizilmiş bir dizi aksiyon figürü ve birkaç çerçeveli diploma da var.

Phillip McAlister.

Bingo.

"Buraya," diye fısıldayarak Saint'e sesleniyorum. Doğruca bilgisayara gidiyor. Ekranda oturum açması isteniyor. "Wren, Phillip'in şifreler konusunda berbat olduğunu söylüyor, her zaman çok karmaşık bir şey seçiyor ve unutuyor."

"Ve yeni Ashford protokolü herkesin şifresini haftalık olarak güncellemesini gerektirdiğinden..."

"Muhtemelen bir yerlere yazmıştır," diye bitiriyorum.

Odayı aramaya başladık. Saint sırayla masanın çekmecelerini kontrol ederken ben de rafları ve dosya dolaplarını tarıyorum. Sonra köşede Phillip'in değerli mini buzdolabını görüyorum ve aklıma bir fikir geliyor.

İçeride, bir sıra La Croix gazoz buldum... ve birine yapıştırılmış bir Post-it'te '1gerçekYüzük1Sauron!_Baggins' yazıyordu.

"Anladım!"

Kâğıdı kaptığım gibi bilgisayara koşuyorum, Saint de kâğıdı alıp özenle yazıyor.

Erişim izni verildi.

"Biz varız."

Saint tıklamaya başlamadan önce heyecanlı bir bakış paylaşıyoruz. "Wren orijinal veri setlerinin nerede saklanacağından emin değil, bu yüzden projeye ilgili görünen her şeyi kopyalamamız gerektiğini söyledi."

Phillip'in dosya dizinini açar ve başlığında ARCHEMEDES kelimesi geçen her şeye odaklanır. Projenin Ashford şifresi. Sonra Saint ince bir taşınabilir sabit disk çıkarır ve fişe takar. Dosyaları vurguluyor ve harici sürücü simgesinin üzerine sürüklüyor.

Kopyalama... 1...2...3%

Arkasına yaslanıp nefes veriyor. Benim de kalbim hızla atıyor. Bunu yaptığınıza inanmıyorum.

"Eğer gerçekten ihtiyacımız olan kanıt buysa, bu bilgiyle ne yapacaksınız?" Veriler kopyalanırken ve tamamlanma yüzdesi yükselirken Saint'e soruyorum.

Duraksıyor, sıkıntılı görünüyor. "Başka seçeneğim yok. Denemelerde sahtecilik yaptılarsa, onları ifşa etmek zorundayız. İşe yaramadığını bile bile ilacı piyasaya sürmelerine izin veremem."

Böyle bir skandalın sonuçlarını hayal bile edemiyorum. Medyada bir çılgınlık olacağı kesin. Suçlamalar, büyük soruşturmalar, hatta belki de hapis cezası ve cinayete teşebbüs meselesini saymıyorum bile.

Ama yine de bu düşünce bana hiç zevk vermiyor. Saint'in ödeyeceği bedeli bildiğim halde.

"Bahsettiğimiz senin ailen," diyorum usulca. "Ashford ismi."

Bana acıyla başını sallıyor. "Biliyorum."

Bir an sessiz kalıp ilerleme çubuğunun ilerleyişini izliyoruz. Rakamlar yavaşça yükseliyor ve yüzde 80'i geçmek üzere -neredeyse eve varmak üzereyken- dışarıdaki laboratuvardan bir ses duyuyorum.

"O da neydi?" Donup kaldım, nabzım hızla atıyordu.

"Ben bir şey duymadım," diye cevap veriyor Saint, ama sonra ses tekrar geliyor, onun da durmasına neden olacak kadar yüksek.

Ayak sesleri.

Yaklaşıyoruz.

Kahretsin.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

OceanofPDF.com

ficssa

I Panik. "Kopyalama henüz bitmedi!"

Saint ve ben dehşet içinde birbirimize baktık. VIP tur hikayesi için çok fazla; eğer birisi içeri girer ve bizi burada bir sabit diskle bulursa ve indirme işlemi devam ederken bizi suçüstü yakalayacaklar.

Güle güle, dolandırıcılık ve yolsuzluk kanıtı. Merhaba, izinsiz giriş ve hırsızlık suçlamaları - eğer şanslıysak.

Ve eğer biz değilsek.

Ben kapıya doğru sürünürken Saint nefesinin altından küfrediyor. "Tessa," diye fısıldıyor sertçe. "Çekil oradan!"

Ama kapıyı bir santim aralıyorum ve kimin geldiğini görmek için dışarı bakıyorum. Belki de şansımız yaver gider ve daha önceki laboratuvar çalışanlarından biri masasından bir şeyler alıp tekrar dışarı çıkar. Belki-

Ayak sesleri yaklaşıyor ve umutlarım yarıda kesiliyor.

Bir güvenlik görevlisi. Sert bir ihtiyar, bir elinde telsizi, diğer eli kılıfında. Etrafına bakıyor, her kapıya ve köşeye göz atıyor.

"... Burada olduğuna emin misin?" diye soruyor telsizinden. "Evet, tam bir tarama yapacağım. Her kapıyı."

Sikeyim.

Nöbetçinin en yakın ofisi kontrol edip içeri girmesini ve ışıkları açmasını izliyorum. Saint bana katılıyor ve durumu hızla değerlendiriyor. "Ne yapacağız?" Fısıldıyorum. "Başka çıkış yolu yok ve dosyaları almak zorundayız. Onlar olmadan elimizde hiçbir şey yok. Hiçbir kanıtımız yok."

Başını salladı, acımasız görünüyordu. "Burada kal," diye emretti. "Ne?" Göz kırpyorum. "Nereye gidiyorsun? Saint-"

Ben onu durduramadan Phillip'in ofisinden çıktı ve beni orada bıraktı, kapının arkasına saklanıp kalbim boğazımda o laboratuvara doğru ilerlerken izledim.

Muhafız başka bir ofisten çıkıyor ve onu görünce irkilerek duruyor. "İyi akşamlar," diye selamlıyor Saint onu ve neredeyse nefesim kesiliyor.

Ne halt ediyor bu?

"Kimsin sen?" diye soruyor muhafız, bir elini kılıfına koyarak. "Burası yasak bölge. Güvenlik kartınızı görmem gerekiyor."

"Geçiş kartım mı?" Saint yankılanıyor, sesi eğleniyor. "Şey, sanırım, eğer mecbur kalırsam..." elini ceketinin içine sokup cüzdanını çıkarıyor ve sayfaları çeviriyor. "Hangisini tercih edersin? Yüzyıl Kulübü üyeliğimi mi? Ailemin Savoy'daki özel süitinin anahtar kartını mı? Oniks Amex, o çok güzel, değil mi? Tüm ülkede sadece on tane var, en azından yaptırımlar başladığından ve Ruslar daha yeşil çayırlara kaçtığından beri," diye ekliyor zengin bir ahmağın zengin, alaycı tonuyla.

Bir nefes alıyorum. Blöf yapıyor, Ashford'un varisi rolünü oynuyor. Parmaklarımı çapraz yapıyorum ve rolün işe yaraması için dua ediyorum.

Güvenlik görevlisi etkilenmemiş bir şekilde ona bakar. "Bu laboratuvar için geçiş izniniz kastetmiştim. Eğer izinsiz giriyorsanız..."

"İyi adamım," diye kahkaha attı Saint, "Ailem bu lanet binanın sahibiyken nasıl izinsiz girebilirim ki? Şimdi, adın neydi?"

"Uh, Richards, efendim," diyor adam, şimdi telaşlı görünüyor.

"Richards. Güzel isim. Mesele şu ki, buraya resmi bir iş için geldim. Çok gizli, senin maaş derecenin üstünde." Aziz onun omzunu sıvazladı ve geldiği yöne geri çevirdi. "Şimdi geldiğin yoldan devam etsen ve beni gördüğünü bile unutsan iyi olur."

Onu birkaç adım daha kapıya doğru yönlendirir ve Richards da neredeyse kapıya doğru gider... Ama son anda durur ve kollarını kavuşturur. "Özür dilerim, efendim, ama bana tüm katı taramam söylendi. Beklemenizin bir sakıncası yoksa ana ofisi arayıp şu projenizle ilgili bilgi alacağım."

"Buna gerek kalmayacak," diyor Saint çabucak, rahat tavrı değişiyor.

"Güvenli tarafta olmak en iyisi, değil mi Bay St. Clair? Bütün bunları düzeldi-"

Sikeyim.

Etrafa çılgınca bakıyorum. Dosyalar hala indiriliyor. 92%. Çok yaklaştık!

Hızlı düşünerek elbisemi hızla bir omzumdan aşağı itiyorum ve siyah dantelli sütyenim ortaya çıkıyor. Saçlarımı karıştırarak Phillip'in ofisinden çıkıyorum ve "Bebeğim? Nereye gittin?" diye sesleniyorum ve Saint ile güvenlik görevlisini ilk kez görüyormuş gibi yaparak ısıldıyorum. "Merhaba Bay Güvenlik Görevlisi," diye cıvıldıyorum. "Başımız belada mı? Yaramazlık mı yaptın?" Saint'e doğru ilerleyerek ve elimi kolundan yukarı kaydırarak ekliyorum.

Hemen benimle oynamaya başladı. "Ben her zaman yaramazım," diye sırtarak kıcımlı avuçluyor. "Uslu durmak için iyi bir şaplak yemem gerekecek."

"Miow!" Ona sürtünerek kahkahalar atıyorum. "Çok kötüsün!" "Ama sen seviyorsun, değil mi bebeğim?" Saint bana uzun, buharlı bir Öpücük. Kollarımı ona doluyorum, sürtük rolünü gerçekten satmak için neredeyse bir ağaç gibi ona tırmanıyorum. Ve işe yaradı: Sonunda hava almaya çıktığımızda, güvenlik görevlisi artık şüpheli görünmüyordu, sadece PDA'mızdan ciddi şekilde rahatsız olmuştu.

"Üzgünüm Bay St. Clair, ama bu bölge gerçekten yasak bölge."

"Kahretsin." Saint iç çeker gibi yaptı. "Sanırım bilim adamı ve seksi laboratuvar asistanını başka bir zaman oynamamız gerekecek."

"Boo..." Surat astım. "O şirin beyaz önlüklerden birini giymeyi dört gözle bekliyordum. Başka da bir şey giymeyeceğim," diye ekliyorum gardiyana göz kırparak.

Öksürüyor, telaşlı. "Beni yukarı kadar takip edersen..."

Kahretsin. Sürücü.

"Sadece çantamı almam gerekiyor!" diye bağıriyorum ve Phillip'in ofisine doğru hızla yürürken, Saint onun dikkatini dağıtmaya çalışıyor.

"Birkaç petri kabı görmenin bir kadını tahrik edeceğini hiç düşünmezdim ama ne diyebilirim ki? Görünüşe göre bilim aptallarına karşı bir ilgisi var."

Ofise girip sürücüyü kontrol ettim. *İndirme tamamlandı.*

Evet!

Onu saklıyorum ve ofisten tekrar çıkmadan önce küçük gece çantamı topluyorum. "Şimdi bana şu üniformanızdan bahsedin..." Muhafızı flörtöz bir bakışla düzeltiyorum. "Kelepçelerle birlikte mi geliyor?"

Yüzü kızarıyor. "Korkarım çantanızı kontrol etmek zorundayım hanımefendi."

"Hanımefendi?" Büyük bir nefes verdim. "Ne zamandan beri 'Bayan' olmayı bıraktım? Bir kızı nasıl yaralayacağını iyi biliyorsun," diye ekliyorum gülümseyerek, kolumu Saint'in kolunun arasından geçirip kapıya yöneliyorum.

Ama Richards sağlam duruyor. "Çantan," diyor, elini uzatarak.

Saint'in yanımda gerildiğini hissediyorum ama elini sıkıyorum. "Bu eski şey mi? Devam et."

Onu uzatıyorum ve küçük keseyi karıştırmasını izliyorum. Dudak kremi, aspirin, bir saç kravatı... Saint neredeyse tasarımcı takımının içinde titriyor, yakalanmamızı bekliyor. Ona orada sıra dışı bir şey olmadığını söyleyemiyorum...

Çünkü sürücü sütyenimin içinde.

Richards kapattı ve bana geri verdi. "Özür dilerim," dedi.

"Umarım öyledir," diye somurtuyorum. "Sen tüm eğlenceyi mahvetmeden önce bir şeylerin ortasındaydık." Derin bir iç çekiyorum ve Saint'in elini çekiştiriyorum. "Bebeğim, ben *acıktım*."

"O zaman gidip sana yiyecek bir şeyler alalım."

"Ama glütensiz ve organik olması gerekiyor," diye devam ediyorum, laboratuvara doğru geri yürürken, güvenlik görevlisinin gözleri her adımda üzerimizdeydi. "Ve midemin işlenmiş tahılın *değdiği hiçbir* şeyi sevmediğini biliyorsun!"

BİR ŞEKİLDE, lobiye dönene kadar rahat -ve azgın- davranmayı başarıyoruz, dışarıda bir taksiye binmeden önce resepsiyondaki Sayeed'e sıradan bir el sallıyoruz. Saint'in evine güvenli bir şekilde geri dönene kadar, yalnız, nihayet bütün gece sıkıca düğümlemiş olan vahşi gerginliği serbest bırakabiliyorum.

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum, vücudumda adrenalin dolaşiyor. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Ve işe yaradı!"

Saint kapıyı arkamızdan çarptı ve sertçe nefes alarak kapıya yaslandı. "Tanrım... O ofisten çıktığında, az önce seni anlamsızca sikmişim gibi görünüyordun... Seni öldürsem mi yoksa öpsem mi bilemedim."

"İşe yaradı, değil mi?" Işıldıyorum. "Etrafta sinsin sinsi dolaşma numarasını yuttu."

Aziz kıkırdıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sonra da çantayı aradı, neredeyse kaybediyordum. Belleği nereye sakladın?"

Sırıtiyorum. "Sence nerede?" Kollarımı uzatıyorum ve yavaşça bir daire çiziyorum. "Tahminin var mı?"

Saint'in yüz ifadesi kurtlaşıyor. "Görünüşe göre çıplak aramaya ihtiyacınız var." "Evet, memur bey," diye sırtıtiyorum. "Çok kötü bir kız oldum."

"Şimdi şaplağa ihtiyacı olan kim?" Saint gülüyor, beni daha yakına çekiyor ve vücudumda geziniyor.

"Isınıyor... Isınıyor..." Sonunda göğüslerimi okşayana ve sürücüyü yuvalandığı yerden, dekoltemin hemen altına gizlenene kadar alay ediyorum. "Bingo."

Saint sırtarak, "Göğüslerini sevdiğimi hep biliyordum," diyor.

Gülüyorum. Elimde değil. Kıl payı kurtuluşumuzun heyecanıyla başım dönüyor. "Oldukça iyi bir takım olduk," diyorum ona, gülümseyerek.

"En iyisi," diye kabul ediyor, o da aynı şekilde heyecanlı görünüyor. Bir ritim var, gözlerimiz koridorda kilitleniyor...

... Sonra birbirimize uzanıyoruz ve lanet olsun, başlıyoruz.

Kendimi ona doğru attım ve Saint beni sertçe yakaladı, ağızlarımız sıcak, vahşi bir öpücükle birbirine çarptı. Tökezleyerek geri çekiliyoruz, raflara ve konsollara çarpıyoruz, elbisemi yırtarken Tanrı bilir yere ne düşürüyoruz ve gömleğini yırtıp açıyorum, ellerimi aç bir şekilde çıplak göğsünde gezdiriyorum.

Onu istiyorum, kahretsin, onu bütün bir şehri yakabilecek ateşli bir tutkuyla istiyorum, kalçalarımı kavrarken ona yapışıyorum, bacaklarımı beline sarıyorum. Saint beni duvara çarpıyor ve ben zevkle inliyorum, sütyenimi aşağı çekip göğüslerimi yutarken, çılgınca yalayıp emerken sikinin kalçalarımın arasına sertçe bastırdığını hissediyorum. "Evet," diye hevesle soluyorum, şimdiden onun sert sırtına doğru itiyorum, giysilerimizin katmanları arasından bile sürtünmenin tatlı törpüsünü seviyorum. "Aziz!"

Ellerim kemerine gidiyor, sabırsızca fermuarını çekip açıyor ve sikini serbest bırakıyor. Şimdiden beni zorluyor ve onu sıkıca kavrayıp pompalarken içimde bir sıcaklık hissediyorum.

Saint çiğ, hayvani bir inilti çıkarıyor. Bir eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üzerinde sabitliyor, bir yandan da bana karşı daha sert sallanıyor ve beni sikiyle duvara sürtüyor. "Aynen öyle, sevgilim," diye sırtıyor, ben ona karşı çırpınıp solurken, şişmiş sikinin başının külotuma sürtünmesini hissetmek için çıldırıyorum. "Ne olacağını biliyorsun, değil mi? Bu sikin seni tamamen doldurması için sabırsızlanıyorsun."

Zevkle inliyorum, klitorisime yapılan baskıyı seviyorum ama nemli kumaştan nefret ediyorum, şimdi onu derinlere itmekten alıkoyan tek şey. "Lütfen," diye soluk soluğa kaldım, demir pençesine karşı mücadele ediyordum. "Çıkar şunları!"

Saint boynumun kenarını yalıyor ve kulak mememi ısırıyor. Tıpkı benim hissettiğim gibi. "Benim için iyi bir kız olacak mısın, bebeğim?"

talep ediyor, nefes nefese. "Her santimini alacak mısın?"

Onun iğrenç sevecenliği karşısında ürperiyorum.

"Siktir. *Evet.*" "*Al o zaman.*"

Elbisemi yukarı kaldırıyor, külotumu kenara yırtıyor ve acımasız bir hamleyle içime giriyor.

Uluyorum.

Saint daha derine itiyor, beni duvara sabitliyor, ben onun horozunun lezzetli gerginliği üzerinde çıldırırken, *çok kalın* ve oh, inanılmaz sürtünme. "Evet!" Bağırıyorum, sesim zevkle yankılanıyor, etrafında sıkıca kenetleniyorum. "Siktir, evet!"

"Tanrım, çok ıslaksın," diye inliyor Saint, derinlere batarak. Bileklerimi serbest bırakıyor, kalçalarımı kavrayıp itmeye başladığında boynuna sıkıca sarılmama izin veriyor, kalçalarım yıldızları görmeme neden olan çılgın bir ritimle şaklıyor.

Tanrım, bu çok iyi. Nasıl bu kadar iyi hissedebilirim, aklımı kaçırmak üzereymişim gibi?

"Durma!" Nefesim kesiliyor, gerginlik artmaya başladığında onunla buluşmak için eğiliyorum. Tanrım, şimdiden hissedebiliyorum, omurgamın derinliklerinde kıvılcımlanan elektrik, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. "Durma!"

"Asla," diye yemin ediyor Saint, derinlere inerek. Bana tekrar tekrar çarpıyor, bir an bile hızını kesmiyor, titrediğimde, miyavladığımda ve aletin üzerinde kıvrılırken bile; gerilim yükseldikçe adını sayıklıyorum. Yaklaştım, çok yaklaştım....

"Oh Tanrım," diye bağırıyorum, kollarında titrerken tekrar içime giriyor, siki derinlere inerken klitorisime baskı uyguluyor. "Tam orada, durma!"

"İşte benim pis kızım," diye homurdanıyor, gözleri çılgınca parlıyor ve beni yerimde sabitliyor. "Bu amcığın titremesini hissetme zamanı."

Kıçıma keskin bir tokat indiriyor, tekrar derine itiyor ve Tanrım, parçalanıyorum, gece boyunca yankılanan tiz bir zevk çılgılığıyla paramparça oluyorum.

"Daha yüksek sesle, bebeğim," Saint beni duvardan çekip çıkarıyor; serbest bırakılma dalgaları hâlâ beni tüketiyor. "Henüz işimiz bitmedi."

Beni oturma odasına taşıyor. Bir lambayı daha yere düşürüyoruz ama umurumda değil. İçimdeki sikiğin sıcak dürtüsü, ellerinin kavrayışı ve bir öpücük daha talep eden ağzı dışında hiçbir şey umurumda değil, dillerimiz vahşi, şehvetli bir dansa savaşıyor. Kanepeye geri düşüyoruz, Saint beni kanepeye sabitliyor.

Son boşalmamdan sonra hâlâ titriyor olsam da minderlere uzanıyor ve içime giriyor. "Dizlerini kaldır sevgilim," diye homurdanarak emrediyor, kalçalarını kavıyor ve göğsüme doğru bastırıyor. "Sana söyledim; bu gece her santimini alacaksın."

Tekrar içime batıyor ve yeni açılı, *lanet olsun*, her zamankinden daha derin. "Oh Tanrım..." Titriyorum, horozunu kabzasına kadar gömerken gözlerim neredeyse mutluluk içinde geri yuvarlanıyor.

Ben esnerken Saint zevkle inliyor. "Tanrım, bebeğim..." diye küfrediyor, siyah saçları darmadağın ve yakışıklı yüzü vahşi bir zevk tablosu gibi üstümde duruyor. "Bu amcık beni mahvedecek," diye yemin ediyor, nefes nefese. "Her gün, her gece, dünyada ihtiyacım olan tek şey tam buraya gömülmek."

"Güzel."

Arkama yaslanıp vahşi bir inilti çıkarıyorum, o beni yere yapıştırıp anlamsızca sikerken, o kadar derin ki nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı unutuyorum; sıcaklık, sürtünme ve sikişten başka bir şey yok, onun inanılmaz ağırlığı beni kanepeye bastırıyor, vücudumu titretiyor. Bu işte birlikteyiz, bedenlerimiz mükemmel bir iletişim içinde. Her itiş, her nefes alış, kelimelere bile ihtiyacımız yok, artık onları aştık, serbest kalmanın sınırına doğru ilerliyoruz. Saint omzumu ısıtıyor ve ben tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, bedeni beni daha da yukarı çekerken talep ediyorum ve dünya eriyip gidiyor.

Bizden başka hiçbir şeyin önemi yok, tam burada. *Birlikte*. Ve doruk noktam beni vurduğunda, onu da uçurumun kenarına götürüyor, serbest bırakma bir süpernova gibi, dünyanın sonu ve başlangıcı gibi, hepsi bir arada çarparken ikimizin de sesleri zevkle yankılanıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Tanrım, kadın," diye yorgun bir kıkırdama sesi çıkaran Saint başını yerden kaldırdı. "Kan basıncımı düşük tutma konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

"Bunun pek eğlenceli olmayacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Yorgun ama kulaktan kulağa sırtarak karşılık veriyorum. Nasıl olduysa antika halının üzerine yayılmışız. Etrafımızdaki oda darmadağın.

Ve inanılmaz hissediyorum.

"Haneye tecavüz, şirket hırsızlığı, beynimi sikmek..." Saint beni kollarına çekiyor ve birlikte uzanıp nefes nefese kalıyoruz. "İlk önce hangisinin beni öldüreceğini bilmiyorum."

"Kesinlikle sikiş." Onu öpmek için dönüyorum, terliyorum ve zevkten parlıyorum. "Çünkü diğer şeyler tek seferlikti, ama gerisini biz hallederiz."

birbirimizi seksle öldürmek için hayatımızı harcıyoruz."

"Öyle mi?" Saint şakacı bir tavırla kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve ben de acaba çok mu şey söyledim diye düşünüyorum. Daha yeni taşınmışken gelecek hakkında böyle konuşmak?

Hâlâ büyük bir komplonun ortasındayken ve tehlike her an kapımızdayken...

Ama bana gülümsüyor ve tekrar yere yığılmadan önce dudaklarıma şefkatli bir öpücük bırakıyor. "Beş dakika," diyor uzanarak. "Hayır, on dakika olsun. On dakika ve biraz atıştırma, sonra senin teorini test edebiliriz."

"Or...." Duraksıyorum. Wren'le tekrar bir araya gelene kadar çalınan Ashford bilgilerine bakmayacağımıza söz vermiştik ama içimi bir merak duygusunun kaşmasına engel olamıyorum. Bulmak için her şeyi riske attığımız şey neydi? "Ya da... Sürücüyü kontrol edebiliriz."

Bir an duraksıyor ve sonra Saint ayağa kalkıyor. "Sen dizüstü bilgisayarımı getir, ben de konektörleri alayım," diyor ve koridorda kaybolmadan önce külotunu çekmeye bile ara vermiyor.

Gülüyorum, bedenim hâlâ zafer ve zevkle uğulduyor. Başardık. Soygunu gerçekleştirdik ve her şeyi değiştirecek olan kanıtı ele geçirdik.

Çabucak ayağa kalkıyorum, sonunda elbisemi bir battaniye lehine atıyorum ve yan tarafta büyük bir yırtık keşfediyorum. Gülümsüyorum, Saint'le oturma odasında buluşmadan önce sürücüyü ve bir şişe suyu topluyorum.

"Bana bir elbise daha borçlusun," diye takılıyorum ona, sürücüyü bağlayıp erişmek için birkaç düğmeye dokunurken. "Bunu mahvettin."

"Beni diğer tüm kadınlar için mahvettin," diye sırtarak cevap veriyor Saint, beni yanına çekerek. "Yani ödeştik."

İndirdiği klasörleri açmasını izlerken kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Sence hangisi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyor Saint, heyecanlı gülümsememi paylaşarak. "Hepsini kontrol etmeliyiz."

İlk dosyaya tıklar ve onu açar. Ancak ekran normal bir hesap tablosu yerine anlamsız şeylerle kaplıdır: ne kadar kaydırırsa kaydırsın sadece rastgele harfler ve semboller.

"O da ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Dosyadan çıkıyor ve bir başkasını deniyor. Ve bir başkasını. Ama hangi dosyayı açmaya çalışırsak çalışalım, sonuç aynı saçmalık akışı oluyor.

Aziz küfrediyor ve ben bir hayal kırıklığı dalgası hissediyorum. "Yanlış şeyi mi kopyaladık?" Kalbim sıkışarak soruyorum. Ashford'a gizlice girerek neredeyse keşfedilme riskini göze almıştık ve şimdi hâlâ elimiz boş mu?

Aziz başını sallar, suratı asıktır. "Dosyaları aldık ama okuyamıyoruz. Tüm sürücü şifrelenmiş. Ve anahtar da bizde değil."

OceanofPDF.com

Bölüm 14

OceanofPDF.com

ficssa

"W ell... Görünüşe göre büyük bir gece geçirmişsin," diyor Wren, ertesi sabah Sebastian'ın evinde buluştuğumuzda.
"Ne? Neden?" Kızarak ağızımdan kaçırdım. Saint'e bir bakış attım.

eve giriyoruz.

Büyük hata. Sanki çılgın seks maratonumuzu tüm ayrıntılarıyla yeniden oynatıyormuş gibi sırtıyor.

"Ben sadece hırsızlık olayının stresini kastetmiştim. Pek uyumamış gibi görünüyorsun," diyor Wren, kafası karışmış bir ifadeyle.

"Doğru. Bu!" Kendi sırtışıma gizleyerek ağızımdan kaçırdım. "Evet, adrenalin çılgıncaydı. Bütün gece etkisindeydim. Neredeyse gözümü bile kırpmadım."

Saint bana bir çift güvenlik kelepçesinin gerçekte neler yapabileceğini gösterirken sesim kısılmıştı...

"Özür dilerim," diye kaşlarını çatıyor Wren ve bana sarılıyor. Üzerinde rahat kaşmir bir eşofman var ama yine de benim hoşuma gitmeyecek kadar yorgun ve narin görünüyor. "Ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ama her şey yolunda gitti, değil mi?"

"Sürücüye giremediğimiz gerçeği bir yana," diyorum, hâlâ sinirli bir şekilde.

"Umarım Avery'nin gizemli arkadaşı bu konuda yardımcı olabilir," diyor Wren. "Daha yeni geldi."

Wren bize evin arka tarafında portakal ağaçları ve çarpıcı sanat eserleriyle dolu güneşli bir kış bahçesini gösteriyor. Köşedeki kahvaltı masasına tünemiş bir kadın, iri yarı uşak bakarken yüksek bir krep yığınının mideye indiriyor.

"Aman Tanrım, bunlar harika!" diye bizi selamlıyor, nefes almak için zar zor duraklıyor. "Ve şurup..."

"Sıcak bir akçaağaç yaban mersini kompostosu," diye anons ediyor kahya kalın bir Cockney aksanıyla. "Şefin bugün kendini aştığını söylemeliyim."

"Cidden öyle. Biraz daha pastırma alabilir miyim lütfen?" "Elbette, hanımefendi."

Onu merakla içeri aldım. Bize yardım etmesi için gönderilen dahi hacker *bu mu*? Kare çerçeveli gözlükleri ve düzgün örgülü kahverengi saçlarıyla, turuncu örgü bir hırka giymiş, üzerinde... Bunlar orman hayvanları mı? baskılı bir elbise giymiş, güler yüzlü bir kütüphaneciye benziyor.

"Ben Charlie," diye tanıtıyor kendini, masada ona katıldığımızda. "Avery küçük bir şifreleme sorununuz olduğunu söylemişti?"

"Ah, evet." Saint sürücüyü uzatıyor, benim hissettiğim kadar şüpheli görünüyor.

Charlie sırtıyor, bir ileri bir geri bakıyor. "Merak etmeyin, bu benim her zamanki kıyafetim değil," diyor çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkararak. "Şu anda gizli bir iş yapıyorum, bu yüzden dost canlısı dadı havam var."

"Oh, tamam." Rahatladım ve meraklandım. "Senin bir hacker olduğunu sanıyordum?" "Diğer şeylerin yanı sıra..." Charlie konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor, tıklıyor

uzakta. Sessizleşiyor, bizi görmezden geliyor.

"Peki... Bu ne kadar sürecek?" Saint soruyor.

Kız başını kaldırmıyor. "Ne kadar sürerse."

TAMAM.

Leon elinde taze bir krep destesiyle döndüğünde onunla omuz silkiyorum. "Kahvenizi nasıl istersiniz hanımefendi?" diye soruyor. "Greyfurt mu yoksa portakal suyu mu tercih edersiniz? Taze sıkılmış tabii ki."

Midem gurulduyor. Eğer beklemek zorunda kalacaksak, bu inanılmaz ikramı görmezden gelmek kabalık olurdu. "Sade kahve lütfen, bir de meyve suyu," diyorum tabağımı doldurmak için uzanırken. Aziz de beni takip ediyor.

Wren ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim Leon," der ve o da başını sallayarak geri çekilir. "Korkunç görünüyor ama gerçekten çok tatlı biri," diye itiraf ediyor. "Gecenin ikisinde çılgık atarak uyandığımda bana sıcak kakao yaptı."

"Kabuslar mı görüyorsun?" Endişeyle sordum.

"Sorun yok!" diye çabucak ısrar ediyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Wren..."

"Gerçekten," diye beni rahatlatıyor. "Kokmuş peynirleri geç saatlere kadar tıka basa yediğim için başıma bunlar geliyor."

Konuyu kapatıyorum ama yine de hoşuma gitmiyor. Wren hâlâ eski halinin bir gölgesi ve Sebastian Wolfe'un saray gibi evinin kurşun geçirmez duvarları ardında güvende olduğumuz için artık eskisi kadar ürkmüyor olsa da sonsuza kadar burada kalamayacağını biliyorum.

Ablamı geri istiyorum, hani şu beni de çileden çıkaracak kadar yüksek sesle kahkahalar atan, internetteki aptalca bir şaka ya da meme yüzünden histerik bir şekilde kıkırdayan kızı.

Ama tüm bunları bu yüzden yaptığımızı kendime hatırlatıyorum. Böylece Wren güvende olabilir ve bir daha asla omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmaz.

Charlie sonunda ekranından başını kaldırarak, "Hem iyi hem de kötü haberlerim var," dedi.

"Önce kötü haber," diye karar verdim.

Charlie özür dileyen bir bakış atarak, "Bu şifreleme ciddi bir iş," diyor. "Bunu kıramam. En azından birkaç hafta ve çok daha fazla ekipman olmadan."

Kalbim sıkışıyor. "Haftalarımız yok ve yola çıkmamız gerekiyor!"

"Biliyorum ve iyi haber de burada ortaya çıkıyor. Buradaki düzeni tanıyorum," diye açıklıyor. "Verilerin kilidini açmak için 14 haneli bir anahtar gerekiyor ama sürücüdeki tek koruma bu gibi görünüyor. Anahtarı bulunca her şey açık susam olacak."

"İyi haber bu mu?" Moralim bozuk bir şekilde mırıldandım.

Ama Saint elimi tuttu. "Hayır, öyle. Hatırlayın, Phillip şifrelerini düzgün tutamazdı, bu yüzden onları yazdırdı. Babam da aynı şekilde. Böyle bir anahtarı asla hatırlamaz, bir yere yazmıştır. Ona yakın bir yere."

Göz kırpıyorum. Sonunda dava dolandırıcılığını babasının yürüttüğünü yüksek sesle kabul ediyor. Endişeyle yüzüne bakıyorum ama orada sadece kararlılık görüyorum.

"O zaman buradaki işim bitti." Charlie ekranını kapatır ve ayağa kalkar.

"Bize yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyorum minnetle.

Gülümsüyor. "Gerçekten ne kadar yardımcı olduğumu bilmiyorum ama krepler için buna değdi." Duraksıyor. "Sence şef bana o şurubun tarifini verir mi?"

"Elbette," diye konuşuyor Saint. "Çıkarken seni mutfağa götüreceğim."

Charlie'ye odadan çıkarken rehberlik ediyor, beni ve Wren'i yalnız bırakıyor.

"Bir engel daha," diye iç geçirdi Wren, üzgün görünüyordu. "Ve şimdi ben burada otururken siz bu anahtarı aramak için risk almak zorundasınız. İşe yaramaz."

"İşe yaramaz değilsin!" Kaşlarımı çatarak itiraz ediyorum. "Hepimizin burada olmasının sebebi sensin!"

"Aynen öyle." Wren bana dik dik bakıyor. "Her zaman tehlikede olman benim suçum."

"Hayır, bu Ashford'un suçu," diye sertçe düzeltiyorum onu. "Suçlarını örtbas etmeye çalışanlar onlar. Her şey için suçlanması gereken onlar!"

"Ama yine de, eğer geri dönmeseydim..." yere bakıyor, kazağıyla oynuyor. "Eğer saklansaydım, ölü kalsaydım..."

"Wren, hayır!"

Ayağa kalkıyorum ve masanın etrafında dönerek ona yaklaşıyorum. Ellerini sıkıca tutarak, "Geri dönmen benim için her şey demek," diye ısrar ediyorum. "Biz burada doğru olanı yapıyoruz. Sana yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin veremeyiz..."

Wren bana bakıyor, perişan bir halde, "Ama her şey dönüyor," diyor. "Önce sadece ben risk altındaydım, şimdi sen vuruluyorsun, Ashford'a giriyorsun ve Saint kendi babasının ipuçlarını arıyor... Ben dönmeden önce mutluydun, hayatını birlikte kuruyordunuz."

"Ve bu iş bittiğinde yine yapacağız," diye söz veriyorum ona. "Ama bunu bataklık üzerine inşa ediyorduk Wren, gerçekte neler olup bittiğini bilmiyorduk. Ashford Pharma yozlaşmış ve şeytani bir şirket. Gerçeği bilmek her zaman daha iyidir."

"Bazen bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum," diyor Wren usulca, gözlerinde gölgeler. "Geriye dönebilseydim ve o orijinal deneme verilerini görmezden gelebilseydim... Hesap tablosunu kapatıp mürettebatın geri kalanıyla öğle yemeğine çıksaydım, bunların hiçbirisi olmazdı." Sesi hüzünlü ve yanlış zamanda yanlış şeye takılmasaydı sahip olabileceği hayat için yas tuttuğunu görebiliyorum. "Bursumu bitirir ve harika bir iş bulurdum; belki seyahat ederdim. Aşık olurdum. Normal biri olurdum, Tessa," diyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bu beni çok fazla kederden kurtarırdı."

Ona cevap veremem. Doğru, o herkesten daha fazla acı çekti. Saldırı, sonrası, hayatı için kaçması, herkesi geride bırakması... Onun için ağlamak ve Alexander St. Clair ile yandaşlarını parçalamak istiyorum. Başarılarının her türlü bedele değeceğine karar verdiler.

Bedelini ödeyen zavallı kız kardeşim oldu. Ama artık değil.

"Bunu düzelteceğiz, Wren." Elini sıkıyorum, yemin ediyorum. "Sana söz veriyorum, her şeyi ortaya çıkaracağız ve yaptıklarının bedelini ödeteceğiz."

Başını sallıyor ama ikna olmuş gibi görünmüyor.

Saint bize katılıyor. "Babamı aradım ve bu akşam için bize bir yemek daveti ayarladım," diye bildirdi. "Hep birlikte oturmayalı çok uzun zaman oldu."

"Şifreleme anahtarının onların evinde olacağını mı düşünüyorsun?" Bir adım sonrasını düşünerek soruyorum.

Saint başını sallar. "Babam kalp krizinden beri evden çalışıyor. Toplantılar ve işleri kontrol etmek için Ashford Pharma genel merkezine uğruyor ama günlük işlerinin çoğunu hâlâ Hampstead'deki evde yapıyor. Eğer bu anahtar herhangi bir yerdeyse, orada olacaktır."

"Aile yemeği geces... Kulağa eğlenceli geliyor." Yollarımızın kesiştiği her seferinde annesinin buz gibi karşılmasını düşünerek irkiliyorum. "Yaptığı her şeyi bildiğim halde babanın karşısında nasıl oturabileceğimi bilmiyorum."

Dolandırıcılık, yolsuzluk, kız kardeşimi ve beni soğukkanlılıkla öldürmesi için bir adam göndermek... Bu pek de mutlu bir aile sohbeti sayılmaz.

"O zaman gelmemelisin," diyor Saint hemen, ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır," diyorum. "Sen şifreleme anahtarını ararken onların dikkatini dağıtacak birine ihtiyacın olacak."

Wren'e dönüyorum. Orada tek kelime etmeden oturuyordu. "Her şey yolunda giderse anahtarı bu gece alacağız," diyorum parlak bir sesle.

"Burada olacağım," diyor solgun bir gülümsemeyle. "Başka nerede olabilirim ki?"

Evden çıktığımızda Saint'e "WREN İÇİN ENDİŞELENYİYORUM" diyorum. O Ashford Genel Merkezi'ndeki işine gidiyor, Annabelle de telefonuma gelin partisiyle ilgili bir brunch mesajı gönderiyor, biz de Londra'nın kalabalık caddelerinde el ele dolaşıyoruz. "Kendini suçlu hissediyor, ilaç denemeleriyle ilgili sorunları hiç bulmamış olmayı dilediğini söylüyor."

Günü birlikte geçirmeyi önerdim ama Wren biraz kestirmesi gerektiğini söyledi.

"Çok şey yaşadı," diyor Saint, sepmatik bir ifadeyle. "Tüm bunlar sona erdiğinde, ona ihtiyacı olan tüm yardımı sağlayacağız. En iyi danışmanlar, tedavi... Normale dönmek için neye ihtiyacı varsa. Yalnız olmayacak."

Başımı salladım ama şimdi kendimi suçlu gibi hissediyorum. "Tüm bu zamanı onun intikamını almak ve ona saldıran kişiyi yakalamak için harcadım, oysa o dışarıdaydı... Tek başınaydı... Ölümüne korkuyordu. Geçmiş eşleeyerek kimseye yardım etmiyordum. Aksine, hayatı onun için daha da tehlikeli hale getirdim!"

"Hey," Saint durdu ve beni omuzlarımdan tuttu. "Burada suçlanacak çok şey var. Peki ya ben? Bütün bunlar burnumun dibinde olup bitiyor. Babam kararları verirken." Gözleri karardı. "Geceleri rahat uyuduğumu mu sanıyorsun?"

"Aziz, bunu bilmen mümkün değil!" İtiraz ediyorum.

"Ve sen de yapamazdın," diye belirtiyor. "Ya da Wren. Tüm bunlar biz daha bilmeden önce, kendi gündemleri olan ve kendi kurallarına göre hareket eden insanlar tarafından başlatıldı."

Başımı salladım. "Bu hiç adil görünmüyor," diyorum iç çekerek. "Bir şekilde bu pisliği temizlemek zorunda olan biziz."

Saint duraklıyor ve yüzündeki anıları görüyorum. "Kardeşim Edward'ın bir sözü vardı: 'Dünyada önemli olan tek şey, bir seçimle karşı karşıya kaldığınız zamandır: Kolay olanı mı yaparsın, yoksa doğru olanı mı?'"

"Kulağa tam bir oyunbozan gibi geliyor," diye havayı dağıtmak için takılıyorum ve Saint sırtıyor.

"En kötüsü."

Doğru olanı yapmak yerine kolay olanı yapmak...

Kelimeler derinlerde yankılanıyor. Saint'in de onları nasıl benimsediğini görebiliyorum. Başından beri, ne olursa olsun yanımda durdu. Çünkü korkuya, drama ve acıya rağmen burada doğru şeyi yaptığımıza inanmak zorundayım.

Birinin yapması gerek.

"Bu akşam ailenle yemek yiyeceğiz," diyorum, yeni bir kararlılık hissederek. "Yırtık file çorap ve deri kıyafetlerle gelip annene de kalp krizi geçirtebilir miyim?"

Aziz sırtıyor. "Neden olmasın? Ne de olsa onların dikkatini dağıtmayı amaçlıyoruz." Ben de gülümsüyorum. "Bu biraz dikkat dağıtıcı olurdu."

Telefonum cebimde ısrarla çalıyor ve onu çıkarıyorum. "Annabelle. Tekrar."

Olan biten her şey yüzünden düğün aklımdaki en son şeydi, ama artık sadece birkaç gün kaldı. "Şampanyalı brunch'a ve botoksa geç kaldım," diye bildiriyorum, eğlenerek. "Max'in etkinlik programının aynı olmadığını tahmin ediyorum."

"Hayır," diye gülümsüyor Saint. "Aslında Cyrus bekârlığa veda partisinin fişini çekti. Hepimiz Polonya'ya avlanmaya gidecektik ama bunun felakete davetiye çıkaracağını düşündü."

"Ya da parçalanma," diyorum yüzümü buruşturarak.

Ashford Pharma'ya yaklaşıyoruz. Gün ışığında farklı görünüyor, takım elbiseli insanlar kapılardan telaşla geçiyor. "Sence dün gecenin bir etkisi olacak mı?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Asi oğlunun her zamanki skandalcı halinden mi bahsediyorsun?" Aziz sırtıyor. "Daha önce görmedikleri bir şey değil." Ne söylediğinin farkına varmış gibi görünüyor. "Özür dilerim, sadece-"

"Biz tanışmadan önce tam bir erkek düşkünü olman harika bir mazeret oluşturuyor." Gülümsüyorum, endişelenmiyorum. "Bu da iyi bir şey. *Deneyimlerinizin işe yarayacağını hep biliyordum...*"

Bir veda öpücüğü için beni kendine çekiyor. "Tanıştığımızda sana söylemiştim, yaşlı köpeğin henüz birkaç numarası var."

Hileler... Ben buna hediye derdim. Dudaklarının kısa bir dokunuşuyla beni sıvı hale getirmesi gibi-

"Bay St. Clair?" Bir ses sözümüzü kesiyor. Altmışlı yaşlarında, şık giyimli, gözlerinde çaresizlik ifadesi olan yaşlı bir adam. "Sizsiniz! Sen olduğunu sanmıştım."

"Evet," diye kibarca başını sallar Saint.

"Lütfen efendim, bir randevu almaya çalışıyordum," diye yalvarır adam. "Margaret'ımla ilgili. Yeni ilacınız için denemeler yapıldığını duydum. Ona bir yer bulmaya çalışıyorum!"

Aman Tanrım.

Adam, karısının Alzheimer davasının bir parçası olmasına yardım etmesi için Saint'e adeta yalvarırken kalbim sızlıyor.

"İlacın işe yaradığını duydum. Lütfen, sadece bir şansa ihtiyacımız var. Margaret'im, fazla zamanı kalmadı. İyi günleri oluyor ama... Zamanımız tükeniyor. Lütfen!" Yıpranmış yüzü duygusallıktan kırılıyor, şimdi Saint'in koluna yapışmış durumda.

"Üzgünüm ama duruşmalar sona erdi," diyor Saint ona nazıkçe. "Yine de bazı bilgilere ulaşmanıza yardımcı olabilirim. Size yardımcı olabilecek hizmetler

karım."

Adam umutsuzca başını sallar. "Ona hiçbir şey yardım edemez. Bir mucize dışında hiçbir şey. Senin ilacın, tek şey o. Lütfen-"

Güvenlik geldi. "Bay St. Clair?"

"Sorun yok," diyor Aziz çabucak. "Burada sorun yok." Adamın elini sıkar. "Çok üzgünüm ama sizin için yapabileceğim bir şey yok."

"Yalancı!" Güvenlik onu uzaklaştırırken adamın öfkeli çılgılığı yankılanıyor. "Yardım edebilirsin. Lütfen!"

Gidişini izliyorum, midem bulanıyor. Saint'in yüzündeki sarsılmış ifadeye bakılırsa o da aynı şekilde hissediyor.

"Yaptıkları şey bu," diyor alçak sesle ve öfkeyle. "İyi insanlara sahte umutlar veriyorlar. Sırf daha da zengin ve güçlü olmak için onların sefaletini sömürürken, tüm alanı geriye götürüyorlar. Bu iğrenç bir şey."

"Ve biz onları durduracağız." Ona sertçe başımı salladım.

Şimdi ne olursa olsun, zaten geri dönemeyecek kadar derindeyiz. Kardeşi haklıydı. Doğru şeyi yapmaktan vazgeçmek yok.

Umarım bu bize her şeye mal olmaz.

Bölüm 15

OceanofPDF.com

"Y Biliyor musun, düşünüyordum da..." Tessa akşam yemeği için ailemin evine giderken, Londra'nın ışıkları ön camın dışında parlıyor, diyor. "Bir tatile çıkmalıyız."

"Şimdi mi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Hepimiz bu gece şifreleme anahtarını aramaya hazırız ve Ashford'un gerçekte ne kadar yalancı, suçlu piçler olduğunu ortaya çıkarmadan önce bulmacanın önümüzde duran son parçası bu.

"Elbette," diye gülümsüyor yolcu koltuğundan bana doğru. "Yani, başka nelerimiz var ki? Kendimi oldukça sıkılmış hissediyorum," diye ekliyor sırtarak. "Hayat son zamanlarda çok sıkıcı ve olaysızdı."

Gülüyorum, rahatlıyorum. "Haklısın," diyorum ve elini tutmak için uzanıyorum. "Hep aynı şeyler, hep aynı şeyler. Sahilde bir yerlere kaçsak eminim kimse bizi özlemez."

"Ah, evet, senin şu kumsalın..." Tessa özlem dolu bir iç çekiş yapar. "Benimle tatil hakkında konuş bebeğim."

"Söz veriyorum, tüm bunlar bittiğinde istediğin yere uçabiliriz," diyorum ve elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Jamaika, Fiji, Tahiti... İsteddiğini seç. Sadece sen, ben ve o hindistancevizleri," diye ekliyorum kurt gibi sırtarak.

Söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum ve Ashford'un yanlış yaptığına dair kanıt güvence altına almayı başarsak bile önümüzde dağ gibi zorluklar var.

Babamın suçları, diye düzeltiyorum kendimi, bir ürperti hissederek.

Ama yine de, tüm bunların yakında sona ereceği düşüncesi bana umut veriyor. Bir gün hayat gerçekten de Tessa'nın şaka yaptığı kadar basit olacak. Güvende olacak ve

Sahildeki kabinimize ne tür bir kokteyl sipariş edeceğimiz dışında ölüm kalım seçimi yapmadan yine mutluyduk.

Şehrin kuzeyinde, Hampstead'deki ailemin evine vardığımızda bu hayale - ve Tessa'nın ipli bikinili olduğu fikrine- tutunuyorum.

Arabadan iniyor ve ıslık çalarak bahçe duvarlarının arkasında yarısı gizlenmiş geniş eve bakıyor. "Tüm gayrimenkulleriniz karşısında şaşırmayı bırakmam gerektiğini biliyorum ama cidden. Burası muhteşem bir yer."

"Sanırım suç gerçekten de para kazandırıyor," diye mırıldandım karanlık bir sesle. Eskiden ben de servetimizin ziynetlerinin tadını çıkarırdım: evler, birinci sınıf seyahatler ve etraftaki her VIP etkinliğine özel erişim. Ashford mirasının her geçen gün omuzlarıma yüklediği sorumlulukları telafi etmeme yardımcı oluyordu.

Şimdi etrafıma bakıyorum ve atalarımın imparatorluğumuzu kurmak için ne tür yolsuzluklar yaptıklarını merak ediyorum. Bugün Ashford'un dışında çaresizce tedavi bekleyen o zavallı adam gibi kaç kişiye yalan söylediler ve sömürdüler.

Tessa, "Balzac neden bahsettiğini biliyordu," diye takılıyor ve ben de ona dönerek göndermeyi anlıyorum.

"*Her büyük servetin arkasında daha da büyük bir suç vardır,*" diyorum ve o da gülümsüyor.

"Bu suç yanlarına kalmayacak. Hazır mısınız?" diye soruyor, elini bana doğru uzatarak.

"Ah, evet." Kabul ediyorum. "Yalanlar, aile dramı ve biraz da hafif hırsızlık. Daha iyi ne olabilir ki?"

Yoldan ön kapıya doğru ilerliyoruz. Bir hizmetçi kapıyı açıp paltolarımızı aldıktan sonra bizi resmi oturma odasına götürüyor ve orada kardeşim Robert'ı içki doldururken görünce şaşıyorum.

"Seni de mi bu işe soktular?" Onu selamlıyorum, başka bir dost yüzü görmekten memnunum. Ve umarım, ben bu şifreleme anahtarını ararken sohbeti devam ettirecek başka birini.

Robert sarı saçlarını geriye iterek boğazını temizliyor. "Ah, evet. Tessa," diye başını sallıyor ve onu gördüğü için garip bir şekilde gergin görünüyor. Belli ki ailem çoktan partner seçiminden şikâyet etmeye başlamış.

"Seni gördüğüme sevindim," diyerek parlak bir şekilde gülümsüyor ve muhafazakâr lacivert elbisesini düzeltiyor. Sonunda, kıyafet seçimiyle annemi kızdırmamaya karar verdi: Topuz yaptığı saçları ve sade makyajıyla son derece ağırbaşlı görünüyor.

O elbisenin altına günahkâr kırmızı bir iç çamaşırı takımı giydiğini bilen tek kişi benim.

Robert'a, "Dolduracaksan bir viski alayım," diyorum. "Misafirlerini bekletmek annemin yapacağı bir şey değil."

"Yemek için görüşmeye gitti," diye bildirdi.

"Ve bununla şefle didişmeyi kastediyor," diye tercüme ediyorum Tessa'ya. Robert bana bir içki uzatıyor, ben de teşekkür etmek için omzuna vuruyorum.

Acı çekmiş gibi görünüyor.

"Orada iyi misin?" Gömleğinin yakasının altından görünen bir bandajı fark ederek soruyorum.

"İyiyim," diye hızlıca cevap veriyor. "Sadece omzumu incittim, çocuklarla rugby oynarken."

"Zor bir mola," diyorum, sempatik bir şekilde.

"Benim hatam," diyor bir başka gergin kahkahayla. "Böyle etrafta dolanmak. Artık on sekiz yaşında olmadığımı unutuyorum."

"Saçmalık. Bu gençlerden herhangi birini alabilirsin. Robert ailenin atletidir," diyorum Tessa'ya. "Ruby, polo, kros... Hepsini yapar. Beni her seferinde toz içinde bıraktı."

"Gerçekten mi? Belki de daha fazla egzersiz yapmalısın." Tessa bana masum bir gülümseme veriyor. "Dayanıklılığını artırmaya çalış."

"Dayanıklılığımda hiçbir sorun yok," diye sırtıyorum, yüzümü asmamaya çalışarak.

En azından Tessa'nın merhamet için inleyerek sıkimin etrafında kenetlenmesini sağlamak söz konusu olduğunda...

"Anthony, bize katılman çok güzel."

Annem içeri giriyor ve bir anda tüm vahşi tutku düşünceleri aklımdan uçup gidiyor. Her zamanki gibi meşhur soğuk duş.

"Anne." Yanağına nazik bir öpücük konduruyorum. "Tam zamanında geldik. Hatta erkenciyiz."

"Şeref duyduk," diyor kuru bir sesle. "Ne vesileyle?"

Babamın suçlarını araştırıyorum.

"Yeni bir şefiniz olduğunu duydum," diye cevap veriyorum. "Her şeyi çıtır çıtır yakmayan biri. Değişiklik olsun diye burada yenilebilir bir yemek yeme fırsatını kaçıramazdım."

"Seni tekrar görmek çok güzel, Lillian," diye konuşuyor Tessa ve annemin soğukkanlılığına rağmen yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdiğini görebiliyorum.

"Gerçekten." Annemin gözleri onun üzerinde geziniyor. "Seni görmek de çok güzel. Oxford'daki çalışmalarından kopup bu gece bize katılabildiğin için çok şanslıyız."

"Oh, duymadın mı?" Tessa buz gibi karşılamadan hiç etkilenmemiş bir şekilde cevap verir. "Artık orada öğrenci değilim. Saint beni okulu bırakıp yanına taşınmam için davet etti ve o da 'Hayır' cevabını kabul etmedi, değil mi çöreğim?" Yanıma yaklaşıyor, elini kolumun arasından geçiriyor ve kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

Muffin mi?

Gülmemeye çalışıyorum. "Doğru, balkabağım," diye cevap veriyorum, gözlerinde parlayan eğlenceyi görerek. "Ondan uzak kalmaya dayanamıyordum."

"Siz... birlikte mi yaşıyorsunuz?" Annem tekrarlıyor, sesi dehşete düşmüş gibi geliyor.

"Evet!" Tessa ışınlanıyor. "Birlikte yaşıyorlar. Günah içinde yaşamak. Zavallı büyükannem mezarında ters dönmüş olmalı. Hep derdi ki, erkekler sütü bedavaya getirebilecekleri ineği asla satın almazlar!"

"Oh." Annem bayılacak gibi görünüyor. Neyse ki babam içeri giriyor ve ikimizi en azından biraz daha sıcak bir şekilde karşılıyor.

"Tessa, duyduğuma göre Ambrose Vakfı'nda her geçen gün daha da güçleniyormuşsun," diyerek heyecanla elini sıkıyor. "Hugh daha geçen gün senden övgüyle söz ediyordu. Aklımın bir köşesinde seni avlamak, Ashford'daki eve getirmek var. Biliyorsun, gelişmekte olan ülkelerde ilaç araştırmaları ve aşılar erişim için fon sağlayan kendi hayırseverlik departmanımız var. Geçen yıl hayır işlerine yüz milyon harcadık ve yakında bunu ikiye katlamayı umuyoruz."

"Bu... Harika," diye yanıtlıyor Tessa ve coşkusunun gergin olduğunu sadece ben anlayabiliyorum. "Orada ne kadar harika bir iş yapıyorsunuz. Fark yaratıyorsunuz. Örnek teşkil ediyorsunuz."

"Deniyoruz işte!" Babam kıkırdıyor.

Tessa'ya bir içki doldurmasını izliyor ve karşımdaki adamı geçen hafta öğrendiğim her şeyle bağdaştırmaya çalışıyorum. Gerçekten de Dr. DeJonge'un öldürülmesini ve Ashford'un sahtekârlığının şiddetle örtbas edilmesini emretmiş olabilir miydi? Tessa ve kız kardeşini takip edip öldürmesi için bir adam göndermiş ve sonra da bu gece onun karşısında durup kıbarca sohbet ederek hiçbir şey olmamış gibi ona bir cin tonik uzatmış olabilir mi?

Bir ürperti hissediyorum, bunları yapmak için gereken ikiyüzlülüğü aklım almıyor. Bu düpedüz sosyopatlık.

Otururlarken babam Tessa'ya, "Bana şu sosyal medya içinden bahset," diye soruyor. "İtiraf etmeliyim ki, ben de bir türlü bitiremiyorum."

"Çok kaba değil mi?" diye soruyor annem, "İnsanlar bütün gün cep telefonlarıyla dikkat çekmek için anırıyorlar."

"Anne," diye azarlar Robert onu. "Kaba olma."

"Tessa'ya kaba demiyordum," diye itiraz ediyor Lillian, ama bakışları gerçek hislerini ele veriyor. "Sadece bu sürekli spot ışığı ihtiyacını anlamıyorum. Bu çok... Amerikanvari."

Tessa sırtıyor. "Öyle mi? *Big Brother*'ın burada, İngiltere'de icat edildiğini duymuştum. Yani gerçekten, reality televizyonu için hepiniz suçlusunuz."

Sosyal medyanın kötülüklerini tartışmaya başladıklarında, kaçmak için mükemmel bir an olduğunu fark ediyorum.

"Hemen dönerim," diyorum sessizce, kapıya doğru ilerleyerek. "Sadece Harold'la ilgili bazı şeyleri kontrol etmem gerekiyor."

Annem zar zor başını sallıyor, hâlâ Tessa'ya saldırmaya odaklanmış durumda - tabii ki kibarca. Endişelenmiyorum, Tessa kendi başının çaresine bakmaktan fazlasını yapabilir. Ben odadan çıkarken bana özel bir baş selamı veriyor.

Git yakala onları.

Koridorda hızlı adımlarla babamın evin arka tarafındaki çalışma odasına doğru ilerliyorum. Eski kitaplıklarla kaplı ahşap panelli bir oda, babamın antika masası pencerenin önüne yerleştirilmiş, kağıt yığınları ve dizüstü bilgisayarı hemen yanlarında oturuyor.

Bu şifreleme anahtarı herhangi bir yerdeyse, yakında olacaktır.

Odayı düzenli bir şekilde aramaya başlıyorum, masanın çekmecelerinden başlayarak içindekileri sırayla karıştırıyorum. Bir parçam o lanet şeyi bulamamayı umuyor. Sabit diskteki bilgileri açmak için ona ihtiyacımız olduğunu biliyorum ama onu burada bulursam, en kötü şüphelerimi doğrulamış olurum. Hâlâ bir yanımda tüm bunların arkasında şirketten başka birinin olabileceğine inanıyor. Belki başka bir yönetici ya da yönetim kurulu üyesi-

Ve sonra onu gördüm: Tam önümdeki masa lambasına yaslanmış sarı bir not kâğıdı.

14 rastgele harf ve rakam, babamın el yazısıyla karalanmış.

Lanet olsun.

Babamın küstahlığı nefes kesici, her şeyi ortalıkta bırakıyor. Ama neden burada, kendi evinde güvende hissetmesin ki? Wren

Tessa da Phillip'e pes ettiklerini ve bu işin peşini bırakacaklarını söyledi. Babam dosyaları kopyaladığımızı ya da tüm yalanlarını ortaya çıkarmak için kanıtların peşinden gittiğimizi bilmiyor.

Kendi oğlunun hâlâ onun sonunu getirmek için çalıştığını bilmiyor.

Hemen telefonumu çıkarıp şifrenin fotoğrafını çekiyorum ve iyi bir önlem olması için kendime e-posta ile gönderiyorum. Sonra diğerlerine katılmak üzere geri dönmeden önce etrafı toparlıyor ve hiçbir şeyi yerinde bırakmıyorum.

"Ah, işte buradasın," diyor annem yukarı bakarak. Kimse şüphelenmiyor. Ne de olsa gideli birkaç dakika bile olmamıştı. "Akşam yemeği servise hazır."

"Harika," diyorum kayıtsızca, Tessa'ya katılarak. Diğerleri yemek odasına doğru ilerlerken bana beklenti dolu bir bakış fırlatıyor ve ben de ona başımı sallamadan önce önümüze geçmelerini bekliyorum.

"Anladın mı?" diye fısıldıyor

heyecanla. "Sanırım aldım. Evet."

Elimi sıkıyor, memnun, ama akşam yemeği için yerlerimizi alırken midemde bir kurşun ağırlığı varmış gibi hissediyorum ve mükemmel pişmiş bir kaburga rosto görüntüsü bile bana iştah açıcı gelmiyor.

Bunu nasıl yapabildin? Merak ediyorum, masanın karşısındaki babama bakıyorum, etleri oyma gösterisi yapıyor, gülümsüyor ve neşeli kahkahalar atıyor.

Nefret ettiği her şeye dönüşerek Edward'ın anısına nasıl ihanet edebilirsin?

Ckapt'ca 1W

OceanofPDF.com

ficssa

I Göz açıp kapayınca kadar bile uyumuyor ve şafak söktüğünde Wren'le birlikte Sebastian'ın korunan kalesine geri dönmüş, Wren'in Saint'in babasının ofisinde bulunduğu diziye girişini endişeyle izliyoruz.

Bu o olabilir: Aradığımız her şey.
gerçeği. Tüm umutlarım Wren'in yavaşça komut istemine yazdığı o küçük sayı ve sembol dizisine bağlı.

Bir duraklama oluyor ve ben Saint'in elini daha sıkı tutuyorum. Sonra Wren başını salladı. "Anahtar bu. Girdik."

Heyecanla nefes veriyorum ama şimdi Saint için daha da endişeleniyorum. Ailesiyle akşam yemeğinden döndüğümüzden beri sessizdi ve hâlâ babasının bu olaydaki suçluluğunu kabullenmeye çalıştığını biliyorum.

"Veri setlerini görüyor musun?" Daha yakına eğilerek soruyorum.

"Bana bir dakika verin," diye itiraz ediyor. "Burada bir ton bilgi var. Samanlıkta aramak gibi bir şey." "Oh. Tamam."

Saint ileri geri adım atarken endişeyle tırnaklarımı ısırarak bekliyorum. Gergin bir hali var ve keşke ona rahatlamasını söyleyebilsem ama bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Ben onun yerinde olsaydım, babamın büyük ihanetiyle boğuşuyor olsaydım nasıl rahatlardım?

Wren arabanın içinde tıkırdıyor, dakikalar geçtikçe sinirlerim daha da geriliyor. Sonunda acı bir kahkaha atıyor.

"İşte. Biliyordum. Biliyordum amına koyayım." "Anladın mı?" Talep ediyorum.

Wren ekranı bize bakacak şekilde çevirirken Aziz içeri doluyor. "Orişinal sonuçları her kim değiştirdiyse, bunu iyi saklamış. Ama bunlar resmi inceleme için gönderdikleri insan deneyi sonuçları" diyor ve karmaşık sayılar ve denklemlerle dolu bir dizi elektronik tabloyu işaret ediyor. "Ve bu da alt sunucuda saklı olan hayalet dosya. Bilişsel tepkilerdeki bu önemli işaretler dışında birbirinin aynısı."

"Sade İngilizce," diye hatırlatıyorum ona.

"Pek bir şey değiştirmediler," diye tercüme ediyor Wren. "Bunun mucizevi bir tedavi olduğunu söyleyen çılgın iddialar yok. Sadece bir rakamı biraz değiştirdiler, umut verici bir sonuç elde etmek için yeterince küçük iyileştirmeler varmış gibi görünmesini sağladılar. Onay almaya ve genel satış için izin almaya yetecek kadar."

"Ve muazzam küresel kârlar," diye ekliyor Saint, afallamış görünüyor. O ana kadar muhtemelen her şey hakkında yanılmış olacağımıza dair umut beslediğini fark ediyorum.

Şimdi, kanıtlar önümüzde dururken, artık inkar etmek imkansız.

"Başardık," diye göz kırpıyorum, bir zafer dalgası hissediyorum. "Onları açığa çıkarmak için ihtiyacımız olan şeyi aldık!"

İşıl ışıl Wren'e dönüyorum ama o benimle göz göze gelmiyor. "Biliyorsun," diyor sessizce ve dizüstü bilgisayarın başından kalkıyor. Duraksadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onları açığa çıkaracaksın. Sen ve Aziz, birlikte."

İçimde çok kötü bir his oluşmaya başladı. Wren bir spor çantasını çekiştirip ön cebinden bir pasaport çıkardığında daha da fazla.

"Wren...?"

Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Seni burada bırakıyorum. Verileri doğruladım, o dosyadaki suçlayıcı her şeyin altını çizdim. Artık bana ihtiyacın yok."

"Tabii ki sana ihtiyacımız var!" Ağlıyorum. "Söyle ona, Saint," diye ona dönüyorum ama Saint'in bu gelişmeye hiç de şaşırmış görünmediğini fark ediyorum.

Wren, "Burada kapana kısılmış bir şekilde bunun geçmesini bekleyemem," diye açıklıyor. "Kendimi bir hapisanede sıkışmış gibi hissediyorum."

"Özel aşçısı olan bir hapishane!" Haykırıyorum.

"Dayanamıyorum," diyor Wren sessizce. "Uyuyamıyorum, zar zor yemek yiyebiliyorum. Beni tekrar bulmalarını bekliyorum. Ya da daha kötüsü, senin peşinden gelmelerini. Ashford'dan çok ama çok uzakta olmam gerek. Daha önce kaçak olmak kötüydü ama en azından geceleri kimsenin beni aramadığını bilerek uyuyabiliyordum."

Saint elini koluma koydu. "Sadece onu dinle, Tessa. Güvenli bir yerde olacak, her şeyi ayarladım."

"Bunu biliyor muydun?" Öfkeyle geri çekildim. "Bunu arkamdan mı planlıyordun?"

"Tessie, lütfen." Wren sözümü kesti. "Bu benim seçimim. Saint'ten beni buradan çıkarıp tekrar saklanmama yardım etmesini istedim. Eski sahte kimliğimi kullanacağım ve en azından bir süreliğine yine ortalıkta görünmeyeceğim. Ashford'u ortaya çıkarmayı başardığında her şey farklı olacak. Ama şimdilik... En iyisi bu. Kimse nerede olduğumu bilmezse, kendimi güvende hissetmemin tek yolu bu. Sen bile" diye ekliyor.

"Wren..." Ona bakıyorum, gözümün kenarından yaşlar süzölmeye başladı bile.

Onu kaybedemem, bir daha olmaz.

"Onu kaybetmeyeceksin," diyor Saint, tam olarak ne düşündüğümü bilerek. "Kullan-at bir telefon alacak ve sürekli kontrol edecek. Artık elimizde kanıt var, bu işin bitmesi uzun sürmez."

"Ama... Seni özleyeceğim," diyorum gözyaşları içinde.

Wren beni kucakladı. "Ben de seni özleyeceğim. Bu sadece geçici bir durum.

Lütfen anlamaya çalışın."

Ona sıkıca sarıldım. Anlayamıyorum. Uzun süre onun yasını tuttum ve şimdi yine ortadan kaybolmak istediğini mi söylüyor? "Sona çok yaklaştık," diye onu ikna etmeye çalışıyorum. "Bu kanıtı yarın yetkililere götürebiliriz! Ya bir uçağa binersen ve birkaç gün içinde her şey biterse?"

"O zaman başka bir uçağa biner ve hemen geri dönerim," diye beni rahatlatıyor Wren. "Ama bu artık benim savaşım değil. Asla olmaması gerekiyordu ama ben rolümü oynadım. Güçlü olan hep sen oldun Tess, ben değil. Bunu bitirebilirsin. Ben sadece yoluna çıkacağım."

"Bu doğru değil." Burnumu çekiyorum, kalbim sızlıyor.

"Öyle. Ve benim için sorun yok," diyor Wren bana solgun bir gülümsemeyle. "Çünkü onlara cehennemi yaşatacağını biliyorum."

Onu tutabildiğim kadar uzun süre tutuyorum, sonunda beni bırakana kadar. "Nereye gidiyorsun?" Eşyalarını kontrol ederken soruyorum.

Wren başını sallıyor. "Bilmemeniz daha güvenli." "En azından seni havaalanına götürmemize izin verir misin?" diye soruyorum.

Gülümüyor. "Yolculuğa güveniyorum. Ve atıştırmalıklarımı seçmeme yardım et. Buradaki buzdolabı büfeden daha iyi!"

Wren'in eşyalarını toplamasına YARDIM EDİYORUZ ve sonra Saint bizi havaalanına götürüyor; Wren hala endişeyle arkasından gelen biri olup olmadığını gözetliyor. Yol boyunca fikrini değiştireceğini umarak elini sıkıca tutuyorum, ama Giden Yolcu bölümünün önüne geldiğimizde, Wren'in zaten iki adım sonrasını düşündüğünü görebiliyorum. Birden daha sakin, daha odaklanmış görünüyor. Saklanarak ve yalnız geçirdiği onca zamandan sonra, kendini en rahat hissettiği zamanın bu olduğu açık.

Ashford'un saldırmasını bekleyerek eve kapanmak onu sadece şeytanlarına hapsetti. Şimdi, umarım tekrar nefes alabileceği bir alan bulabilir.

"Arayacağına söz veriyor musun?" Onunla birlikte kaldırımda durarak talep ediyorum. Beyzbol şapkasını gözlerine kadar indirmiş, yeşil parkası ve botlarıyla sınıksız sarınmış.

"Yerleşir yerleşmez ve bunu güvenli bir şekilde yapmanın bir yolunu bulduğumda," diye başını sallıyor ve sonra bana şefkatli bir gülümseme veriyor. "Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun. Bu adamların peşinden gitmen, doğru olanı yapmak için savaşman... Kız kardeşim olduğun için şanslıyım."

"Şimdi beni yine ağlatacaksın," diye burnumu çekiyorum ve onu bir kez daha kucaklamak için kendime çekiyorum. "Tamam, seni bagaja atıp Sebastian'a kendim götürmeden önce git. İyi yolculuklar."

"Yapacağım. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Kalabalığın içinde kayboluşunu, check-in salonuna yönelişini izliyorum. Sonra tekrar Saint'le arabaya binmek için kendimi zorluyorum, gözlerimi siliyorum. "Gidelim," diyorum ona çabucak, Wren'in gitmesini beklemek istemiyorum.

Trafiğin akışına karışıyor ve beyaz bir minibüs önümüzü kesip kaldırıma yanaşınca frene basıyor. Saint kornaya basıyor, iri yarı birkaç adam bizi görmezden gelerek minibüsten dışarı fırlıyor.

"Sanırım birileri uçağını kaçırmak üzere," diyerek etraflarından dolanıyor ve tekrar yola koyuluyor.

Saint'in evine dönüş yolunun geri kalanında yolcu koltuğunda sessizce oturuyorum, Wren'i şimdiden özleyorum.

"Sürekli konuşacaksın," diye hatırlatıyor bana, eve vardığımızda. "Ve o haklı. Tüm bunlardan ne kadar uzakta olursa o kadar güvende olur. Ashford onu bulursa..."

"Biliyorum." Yutkunuyorum. "Bu, bundan mutlu olmam gerektiği anlamına gelmiyor." Gülümsüyor. "Günün geri kalanında somurtmak ister misin?"

"Evet." Her şeyin farklı olmasını dileyerek kollarımı kavuşturuyorum. Ama saf gibi davranamam. Biliyorum ki bu durumdan kurtulmanın tek yolu

doğrudan

Alevler.

Ve şimdi elimizde kanıt var, ateşi yakacak kıvılcım var.

Saint'i içeri kadar takip ediyorum, arkamızdaki alarmı dikkatlice kurmasını izliyorum. Sonra mutfığa yerleşip taze bir demlik çay ve İngilizlerin her derde deva bisküvilerini yiyoruz.

Bu hariç.

Sabit diski masanın üzerine koyuyorum ve ikimiz de ona bakıyoruz. Bu kadar basit ve küçük görünen bir şey, tüm İngiltere'nin en prestijli ailelerinden birini çökertme potansiyeline sahip. Ve bunun yanında çok daha fazla insanı.

"Peki... Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Yetkililere teslim edebiliriz ya da basına sızdırabiliriz. Böyle bir hikaye anında patlar."

Aziz yavaşça başını sallıyor, düşünceli görünüyor.

"Beklemek istiyorum." Kafamı kaldırdım. "Ne? Neden?"

"Uzun sürmeyecek," diyor. "Ama önce babamla konuşmamız gerektiğini düşünüyorum." Şaşırarak göz kırpyorum. "Aziz... Şimdiye kadar onun suçlu olduğunu anlamışsındır."

"Biliyorum," diye başını sallıyor. "Ama sadece o değil. Suç ortaklarıyla birlikte çalışıyor olmalıydı. Belki onu buna zorladılar ya da o boyundan büyük işlere kalkıştı ama her iki durumda da bu işin içinde başka insanlar var, bunu biliyorum. Valerie'den kurtulmak mı?" diye hatırlatıyor bana. "Wren'in saldırıya uğraması mı? İkinizi de öldürmeye gelen adam mı? O benim babam değil. Deneme verilerini düzeltmiş ve her şeyi örtbas etmiş olabilir ama ben o adamı hayatım boyunca tanıdım. Onun cinayet işleyebileceğine inanmıyorum."

Duraksıyorum, bundan pek emin değilim. "Eğer onu uyarırsak, her şeyi tekrar saklama şansları olur," diye belirtiyorum.

"Onu uyarmak istemiyorum," diye beni rahatlatıyor Saint. "Diğerlerini ele vermesini istiyorum. İtiraf etsin ve tüm gerçeği anlatsın. *Bunu* yapanların hepsini yakalamak istiyoruz. Eğer babam geri kalanları ihbar ederse, ihtiyacımız olan tüm bilgiye sahip oluruz. Ve onu ilacı geri çekmeye zorlayabilir ve Ashford Pharma'da işleri yoluna koyabiliriz."

İyice düşündüm. "Babanın bizim tarafımızda olması bizi daha inandırıcı kılar," diye kabul ediyorum. "Olan biteni inkâr edemezler."

Saint ayağa kalkarak, "Ve Wren'in adını bu işlerden uzak tutuyor," diye ekliyor. "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Ona bir isim verilmesi gerekecek," diyor ve dondurucudan dondurma alıp iki kaşıkla birlikte önüme koyuyor. Kahve aromalı.

En sevdiğim. "Wren ihbarcı," diye devam ediyor. "Yetkililere ifade vermesi, soruları yanıtlaması gerekecek. Ve eğer medya onun adını ele geçirirse... Bu çok ses getirecek bir hikaye olur. Ölümünü taklit etmek, bu şekilde ortadan kaybolmak... Manşetlerin ve gerçek suç belgesellerinin malzemesi."

Kahretsin. Adam haklı.

Ve Wren'in spot ışıklarını istemediğini zaten biliyorum. Olan bitenin stresiyle zar zor ayakta duruyor. Fotoğrafının tüm gazetelere dağıtıldığını, muhabirlerin her hareketini takip ettiğini hayal ediyorum. Ya ailem...?

Çekiniyorum. "Babanı temize çıkarabilirsek onu rahat bırakacaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

Aziz başını sallar. "Ondan bahsetmemize bile gerek yok."

"Planın bu kısmı hoşuma gitti." İçimi çekip dondurmaya yumuluyorum. "Ama Aziz... Gerçekten babanın bu kadar kolay itiraf edeceğini düşünüyor musun? Bu olayı örtbas etmek için o kadar uğraştı ki. Şiddetin arkasında başkalarının olduğuna inansan bile," diye ekliyorum. "Hâlâ her şeyi bu lansmana bağlı. Hisse senedi fiyatı, tüm Ashford ismi!"

Aziz uzun bir süre duraksıyor. "Ona bir şans vermeliyim," diyor sonunda. "Doğru şeyi yapma şansı."

"Ve kolay bir şey değil," diyorum usulca. Başını sallıyor. "Ama inkar ederse ya da taştan duvar örerse-"

"O zaman doğruca basına gider ve her şeyi ifşa ederiz." Saint hemen kabul eder. "Bak, yarın Max ve Annabelle'in büyük düğünü var. Ailem dahil herkes orada olacak ve etraftaki tüm gazeteciler de. Onunla yüzleşmek için bir an bulacağım ve işe yaramazsa, birini kenara çekip sabit diskin bir kopyasını ona verebiliriz. Doğruca Met'in merkezine gider ve onlara her şeyi anlatırız."

"Yarın," diye tekrarlıyorum yavaşça, içimde bir ürperti ve heyecan hissediyorum. Her şeyden sonra, her şeyin açığa çıkması için sabırsızlanıyorum. Artık gizlilik ve sır yok. Sadece gerçek, herkesin görmesi için.

"Bu ve Annabelle'in bana ihtiyaç duyduğu beş milyon gelin etkinliği arasında, büyük bir gün olacak." Kaşığımdaki dondurmayı yalayarak iç geçiriyorum. "Bu şeye gerçekten gitmek zorunda mıyız?" Şakacı bir şekilde soruyorum. "Yani, Max'i hayatının sadece yarısında tanıyorsun. Seni özlemeyecektir, değil mi?"

Aziz kıkırdar. "Elbette, kaçabiliriz. Annabelle'in nedimelerinden biri koridorda yürümek zorunda kalacak ama eminim kimse fark etmeyecektir."

"Doğru. Bu sadece küçük bir olay. Son dakikada bir araya getirilmiş," diye sırtıyorum. "Neredeyse bir kaçış," diye sırtıyor Saint bana. Belli ki o da bitiş çizgisini gördüğüm için rahatladım.

Bir kaşık daha dondurma yiyorum ve Saint'in bakışları ağzımda kalıyor. "Ne?" diye soruyorum. Gülümseyerek soruyorum.

"Beni... Her şeyden uzaklaştırma yeteneğin beni her zaman şaşırtıyor," diyor, eğilip dudağımın kenarından bir damla yalıyor. Dili tenime sürtünüyor, şehvetli.

Sıcaklık beni boğuyor.

"Ve beni tahrik etme yeteneğin beni her zaman şaşırtıyor," diye mırıldanıyorum, kucağına kayıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Öyle mi?" Saint beni düzgünce öpüyor, uzun, yavaş ve için için yanarak, tüm bedenim arzuyla keskin ve sıcak hissedene kadar.

"Çok öyle," diye mırıldanıyorum, ona doğru kıvrılarak. "Biliyorsun, bu bizim son gecemiz," diye ekliyorum, kulağına usulca nefes alarak. "İşler çığırından çıkmadan önce..."

"Haklısın." Saint'in kalçalarındaki tutuşu sıklaşıyor. "Bu olayı bir şekilde kutlamalıyız gibi geliyor..."

"Böyle mi hissettiriyor?" Fısıldıyorum, tekrar kucağında kayıyorum, ona sürtünüyorum.

Saint nefes veriyor. Sonra bana yavaşça, hınzırca bir sırtış attı.

"Ooh, bu gülümsemeyi sevdim," diyorum, yumuşakça izini sürerek. "Böyle gülümsediğinde genellikle çok çok iyi şeyler olur."

"O zaman bu gecenin hakkını versek iyi olur."

Saint postaları sakladığı büroyu başıyla işaret ediyor. "İkinci çekmece aşağıda," diyor. "Git getir."

Emir üzerine kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, profesör," diye sırtıyorum ve hızlı adımlarla ilerliyorum. Çekmecenin içinde krem rengi zarf var. Onu kaldırıyorum. "Bu mu?"

Başıyla onaylıyor. Geri getiriyorum ve Aziz zarfı açıp altın varaklı kalın bir davetiye çıkarırken tekrar kucağına tünüyorum.

İçtenlikle davetlisiniz...

Maskeler gerekli. Tedbirli olunması gerekiyor. Gece yarısı.

Bir tanıma kıvılcımı hissediyorum. "İlk partinin davetiyesi gibi," diye haykırıyorum. "Hani şu bizim..."

"... İlk kez tanıştık," diye bitiriyor Saint kurt gibi sırtarak.

Beklentiyle ürperiyorum, gösterişli etkinliği hatırlıyorum: maskeli kalabalık, sanatçılar, şehvetli, vahşî maceralar.

Aziz başka bir kadın tarafından emilirken, ben ikisini izliyor, çılgınca kendime dokunuyordum.

"Bu gece mi?" Bu fikir karşısında şimdiden nefesim kesilmişken soruyorum.

Aziz gülümsüyor. "Tüm bu olup bitenlerden sonra katılmamız için doğru zaman olmadığını düşündüm. Ama belki de tam da ihtiyacımız olan şey budur."

OceanofPDF.com

Bölüm 17

OceanofPDF.com

ficssa

T Davetiyede bu geceki kıyafet kuralının *Göz Alıcı Oyunlar* olduğu yazıyor, ben de yeni kıyafetlerimden en rüküş olanını seçiyorum: Vücudumun etrafında gevşekçe hareket eden, etek ucu en uçta flört eden ultra kısa ipek bir salıncak elbise

Kalçalarımın üst kısımları. Sıcak pembe iç çamaşırları, ısıltılı siyah bantlı sandaletlerle eşleştiriyorum ve saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz haline getiriyorum. "Sizi bir maskenin ardına saklamak utanç verici görünüyor..." Saint diyor ki, onun

Şoförümüz bizi toplarken gözleri beni onaylayarak yutuyor. Yine de benim için ipek bandana tarzı bir maske çıkarıyor ve kendi yüzünü gizlemek için de bir tane takıyor. Mükemmel oturan tasarımcı takım elbisesi ve siyah gömleğiyle, maskenin üzerine dökülen siyah saçlarıyla, bu gece birkaç kalp çalmaya çıkmış modern bir haydut gibi görünüyor.

Ya da sadece nefesimi kesmek için.

Onu arabanın arkasında öpüyorum, beklenti şimdiden damarlarımda parıldıyor. O haklı: Bir macera tam da ihtiyacım olan şey. Son birkaç günün tüm dramını ve endişesini unutmanın ve kendimi keşfetmenin heyecanında kaybetmenin bir yolu; kendimi zevke ve onun tüm oyunlarına teslim etmek.

Bu gece hangi sınırları keşfedecek merak ediyorum.

Yaklaşık yarım saatlik bir yolculuktan sonra araba kenara çekilir. "Burası mı?" Şaşkınlıkla etrafıma bakınarak soruyorum. Diğer parti, her santimi yemyeşil çiçekler ve atmosferik mumlarla süslenmiş büyük bir kır malikanesindeydi: romantik ve abartılı.

Ama arabadan indiğimde, su kenarındaki ıssız bir depo bölgesinde olduğumuzu görüyorum; etrafta boş depolar ve endüstriyel ekipmanlar var.

Saint sırtıyor. "Her Gece Yarısı Partisi farklıdır," diye açıklıyor elimi tutarak ve beni gecenin içinde yankılanan alçak müzik sesine doğru götürüyor. "Hiçbir etkinlik aynı temaya ya da atmosfere sahip değildir. Her zaman keşfedilecek yeni bir şey vardır. Kimse kimin ev sahipliği yaptığını da bilmiyor" diye ekliyor. "Bir sonraki etkinliğin nerede ve ne zaman olacağı da bir o kadar gizemli."

"Eğlenceli bir işe benziyor," diyorum, birisinin 'vahşi seks partisi planlayıcısı' olarak nasıl bir pozisyon alabileceğini merak ederek.

Aziz kıkırdar. "Eğlenceli ve kârlı. Sadece bir bilete sahip olmak için yüz bin dolar ödemeye hazır insanlar tanıyorum. Ama konuk listesi her zaman bir sürprizdir. Bir davetiye alıp almayacağınızı asla bilemezsiniz."

"Listeye girmekle ilgili bir sorunuz yok gibi görünüyor," diye not düşüyorum. "Belli ki iyi vakit geçirme konusundaki ününüzü biliyorlar."

Sıradan bir depoya yaklaşırken nabzım hızlanıyor. Tıpkı diğerleri gibi terk edilmiş ve kasvetli görünüyor - içeriden gelen dans müziği sesi ve ön tarafta konuşlanmış, hepsi maskeli, ürkütücü güvenlik görevlileri dışında.

Saint davetiyemizi sunuyor ve telefonunu küçük bir kimlik simgesiyle takas ediyor. Sonra güvenlik görevlisi bizim için kapıyı açıyor, kenara çekiliyor ve bizi karanlığın içine sokuyor.

Karanlığın içine doğru ilerlerken kalbim daha hızlı atıyor. Uzun bir koridor var, ürkütücü neon ışıklarla aydınlatılmış ve sonra partinin ortasında ortaya çıkıyoruz ve çenem düşüyor.

Cazibe ve oyunlar hakkında konuşun...

Depo, göz kamaştırıcı spot ışıklarıyla aydınlatılarak endüstriyel bir ortamın nabzını tutuyor. Çelik kirişler ve tuğlalar, sirk göstericileri, akrobatlar ve hatta ateş soluyuculardan oluşan, hepsi de ışıltılı neonlar giymiş, karanlıkta renk cümbüşü yaratan cümbüşlü bir gösterinin arka planını oluşturuyor. Müziğin ritmiyle dans eden yüzlerce insan var, son derece şık giyinmişler, maskeleri UV şeritlerle kaplı ve dans pistinde sallanıp süzülüyorlar.

Muhteşem.

Partinin derinliklerine doğru ilerlerken Saint'in elini tutuşum heyecanla sıklaşıyor. Şimdi gözlerim sahneye alıştığından, arka duvar boyunca kurulmuş neon ışıklı bir bar görebiliyorum, şişeler tavana o kadar yüksek istiflenmiş ki barmenler onları almak için merdivenlere tırmanıyor ve akrobatlar gibi sallanıyor. Ana partiden çıkan loş koridorlar var, UV şeritli

Beton zeminde daha özel odalara giden yolu gösteren iniş işaretleri gibi ve her köşede bakılacak yeni bir şey var: akrobatlar, dansçılar veya neon ipekten uzun kılıflar içinde asılı duran havacılar; hepsi maskeli ve gizemli.

Şimdilik herhangi bir abartılı parti gibi görünüyor, ancak tüm bunların değişmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"Saat kaç?" Aziz'e hevesle sordum.

Partinin üzerinde asılı duran ve geri sayım yapan devasa bir dijital ekranı işaret ediyor. Gece yarısına sadece birkaç dakika kalmış. "Çok kalmadı," diyor maskenin altından baştan çıkarıcı bir sırıtışla. "Bir içki ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, kalabalığın arasından bara kadar onu takip ediyorum. Kendisine bir viski, bana da bir martini ısmarlıyor ve orada bir süre durup yudumlayarak manzarayı seyrediyoruz.

Havada bir heyecan nabızı var, herkes saate bakıyor. Geri sayım.

Ve sonra ekran sıfırlanıyor. On saniye. Dokuz... Sekiz... Yedi... Saint yaklaşıyor, elleri elbisemin ipeği üzerinde gezinirken beni kollarına çekti.

Kalabalık durur. Bir sessizlik çöküyor. Saat gece yarısını vururken müzik kesilir.

Ve sonra *gerçek* parti başlıyor.

Sanatçılar hep birlikte geniş dans pistinin ortasına doğru ilerliyor, nabız gibi atan müzik eşliğinde hipnotik bir düzende hareket ediyor ve dokuma yapıyorlar. Giysilerini çıkarıp birbirlerini çıplak soyarak, ışıkların altında hayvan işaretleri gibi parlayan daha fazla neon ve UV boyayla boyanmış vücutlarını ortaya çıkarıyorlar ve kalabalığın içine dağılarak konukları baştan çıkarıcı danslarına dahil ediyorlar.

Etrafımızda insanlar yeni, şehvetli bir terk edilmişlikle hareket etmeye başlıyor; sanki gece yarısı bir tür büyü yapmış ve insanları günlük yaşamlarının kibar sınırlarından kurtarmış gibi, çiftler ve gruplar halinde hareket ediyor, kıyafetlerini ve çekingenliklerini atıyorlar.

Sarhoş edici.

Spot ışıklarının her fırsatta sefahatin parıltılarını aydınlatmasını nefesim kesilerek izliyorum. Dans pistinin ortasında ateşli bir tango yapan, birbirlerinin giysilerini yavaşça sıyıran bir çift... Bir köşede diz çökmüş, üzerinde öpüşen iki çıplak kadının kalçaları arasında dikkatini toplayan adam... Barın üzerine yayılmış kadın;

Çıplak yatana kadar istekli ellerin elbisesinin düğmelerini açması, yabancı ağızların tenini yalaması için çıplak göğüslerine likör dökülmesi...

Arzuyla titriyorum, kanım her pis, baştan çıkarıcı görüntüde daha da ısınıyor. Başka tarafa bakamıyorum. Tekilaya bulanmış kadın bizden sadece birkaç adım ötede ve ben onun göğüslerini tatmalarını ve onlarla oynamalarını izlerken, başka bir adam barın üzerine tırmanıyor ve kalçalarının arasına giriyor. Külotunu sıyrıyor ve yüzünü amına gömüyor, açlıkla yalıyor, inletiyor ve zevkle eğiliyor, tam önümüzde.

Aman Tanrım.

Şehvetin ürperdiğini hissediyorum, donup kalıyorum. Ağzının ona karşı hareket ettiğini görebiliyorum; ıslaklığının pis sesini ve daha fazlası için inleyişini duyabiliyorum.

"Kıskanıyor musun?" Saint'in kıkırdaması kulağımın dibine kadar geliyor. Kızardım, zaten çok sıcaktı. "Belki...

Bana karşı gülümsüyor. "Onları izleyişini seyretmeye bayılıyorum..." diye mırıldanıyor, elleri ipekli tenimde geziniyor. "Nefes alışının nasıl sığlaştığını görmek... Bu tatlı meme uçlarının sertleşmesi... Bahse girerim çoktan ıslanmışsındır, değil mi sevgilim? Dilini amına sokmuşken onun çözülüşünü izlemek."

O haklı.

Saint yavaşça, alaycı bir şekilde göğüslerimi avuçlayıp usulca sıkarken inleyerek ellerine gömülüyorum. Böyle dokunulmanın nasıl bir his olduğunu hayal ederken kalçalarım sıkıştı. Tüm bu ışıkların altında ilgiye boğulmak...

Saint beni yüzüne çeviriyor, gözleri maskesinin ardında karanlık bir şekilde parlıyor. "Peki, bu gece ne yapmak istiyorsun sevgilim? Söyle ve senin olsun."

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor.

"Hadi keşfedelim," diye karar verdim, elini tuttum. "Eğer *ilham* geldiğini hissedersen sen de bana söyle."

Partide yavaşça dolaşılıyor, her fırsatta sefahatin tadını çıkarıyoruz. Ben de Saint'i şaşırtmak, *onu* memnun etmek istiyorum, bu yüzden bakışlarının nereye yöneldiğini merakla izliyorum. Kıvranan çıplak bedenler yığını... Devam eden alaycı striptiz şovu... Sonra ana partiden uzaklaşıp daha küçük bir odaya giden neon boyalı yollardan birini takip ediyoruz ve onu bulduğumuzu anlıyorum.

Saint'in gözleri parlıyor. Elimi sıkıca kavradı.

Büyük ikramiye.

Bir başka çıplak endüstriyel alan, bu kez odanın ortasında yükseltilmiş bir yatak var. Etrafına dağılmış alçak kanepeler ve masalar var, insanlar uzanmış, öpüşüyor, sergilenen üçlüyü *izliyor*. İki adam ve aralarında bir kadın. Kadın elleri ve dizleri üzerinde, elbisesini yukarı kaldırmış, birini emerken diğeri onu arkadan beceriyor. Ama bir porno sahnesi gibi ucuz ve çılgınca değil; hayır, bu yavaş ve durgun görünüyor. Hatta şehvetli. Adamlar ellerini kadının vücudunda gezdiriyor, kadın ağzındaki siki okşarken zevkten inliyor ve nefes nefese kalıyor. Arkasındaki adam yavaşça sikini kızın içine sokuyor, yavaş bir tempo tuttururken maskeli yüzünde zevk açıkça görülüyor, her hamlenin tadını çıkarıyor.

O da öyle.

Önümüzdeki sahnede en hipnotik olan şey bu; nefesimi sığlaştıran ve bedenimi arzuyla geren şey. Kadının yasadışı, çaresiz sesi -gazlayarak, inleyerek, inleyerek adamın sikine sürtünüyor, onu daha derine götürmeye çalışıyor. Ama adamlar onunla alay ediyor, onu aralarında sabit tutuyor, titreyip daha fazlası için yalvarana kadar sırtını ve göğüslerini usulca okşuyorlar.

"Lütfen..." Zevk iniltileri odanın sessizliğinde yankılanıyor. "*Lütfen...*"

Tanrım.

Sanki yumuşak okşamalarıyla işkence gören benmişim gibi kendi bedenim titriyor. Ve Saint ellerini göğüslerimin ve karnımın üzerinde kaydırduğında, inlemekten kendimi alamıyorum.

Bizi banklardan birine çekiyor, yüzümüz onlara dönük olacak şekilde oturtuyor, ben de kucağına tünüyorum.

"Ona bak..." diye mırıldanıyor, nefesi boynumda sıcak. "Onları ne kadar iyi aldığına bak. İki kalın yarak, bebeğim, bu gece ihtiyacın olan şey bu mu? Seni sonuna kadar doldurmak mı?"

İnliyorum, Saint meme uçlarımı bulup elbisemin içinden çimdiklerken başım omzuna düşüyor. Duygu patlaması nefesimi kesiyor. *Beni daha da ıslatıyor.*

"Ya da belki de arzuladığın şey spot ışığıdır..." diye düşünüyor, önümüzde adamlar hızlarını artırıyor, şimdi daha hızlı hareket ediyorlar. Ağzının ve amının derinliklerine doğru ilerliyorlar. Hepimiz izlerken, her itişte vücudunu titretiyor ve inletiyor. *İzliyorduk.* "Böylece bana ne kadar ihtiyacın olduğunu herkese gösterebilirsin. Sikim için nasıl da güzel yalvarıyorsun."

Saint bir elini titreyen bacaklarımın arasına kaydırırken nefesim kesiliyor. Onları hevesle ayırıyorum ve o da eteğimin kenarını okşuyor, parmak uçları kalçalarımın üst kısımlarına zar zor değiyor. Bana karşı çoktan sertleşmişti, ereksiyonunun kalın hatları kıcıma baskı yapıyordu. "Rüyada bunu mu görüyorsun sevgilim?" diye soruyor elbisemin üzerinden beni okşayarak. "Çıplak olmak. Sergilenmek. Tüm dünya benim için iyi bir kız olmanı, bu aleti istediğim gibi almanı izliyor."

Evet. *Hay sikeyim.*

Sıkışıyorum ve Saint alçak sesle onaylıyor, parmakları ipeğin arasından klitorisimin izini sürüyor. Beni usulca okşuyor, kucağında titrememe neden oluyor. "İşte böyle. Hepsine bu amcığın ne kadar tatlı olduğunu göstereceksin. Ve kim bilir? Belki çok iyi olursan, ben bile paylaşırım."

Önümüzdeki kadın çığlık atarak orgazm oluyor, aldığı zevkin sesi benim inlemelerimi bastırıyor. Adamlar çekilip doruk noktalarını vücudunun her yerinde patlatırken kadın titriyor ve kıvranıyor, zevklerinin şeritleri elbisesini ve tenini kaplarken pompalıyor ve inliyor. Etrafımızdaki coşku mırıltılarını duyabiliyorum, ama adamlar onu yataktan yavaşça karanlık bir köşeye taşıırken her şey kayboluyor ve Saint beni onların yerini almaya götürüyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Beni yatağa geri oturtuyor ve dudaklarımdan usulca öpüyor. "Sadece söyle bebeğim," diye beni rahatlatıyor, elbisemi yukarı, başımın üzerine kaydırıyor ve bir kenara fırlatıyor. Sütyenim olmadan aniden odaya açıldım, göğüslerim çıplaktı ve sıcak pembe külotum hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu.

Kendimden utandığım için zevkten kızardığımı hissediyorum. En son bu şekilde teşhir edildiğimde kulüpteydik ve Saint gözlerimi bağlamıştı. Şimdi, gizli bir şey yok: Odanın etrafına tembelce yayılmış, kendi pis zevklerine dalmış çiftleri ve grupları görebiliyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor. Meraklı. *Cazip.*

"Hangi kelime bu?" İçimde yeni bir cesaretin filizlendiğini hissederek soruyorum. Dirseklerime dayanacak şekilde yaslanıyorum, sonra dizlerimi aralıyorum ve ona flörtöz bir bakış atıyorum. "'Lütfen? Daha sert? *Daha* mı?"

"Yukarıdakilerin hepsi." Saint'in gözleri şehvetle parlıyor ve aniden külotumu yırtıp kalçalarımın arasına dalıyor, beni yerimde tutmak için sıkıca kavıyor.

Aman Tanrım.

Saint'in dili klitorisimin üzerinde kayıyor ve inlemekten kendimi alamıyorum. Kafalar dönüyor.

Sikeyim.

Sanki kan dolaşımda elektrik parlıyor. Beni tekrar yalıyor, dili hassas tomurcuğumun üzerinde dönüyor ve ben ilginin bir zevk battaniyesi gibi üzerime çöktüğünü hissederek geri çekiliyorum.

Bu kadar tahrik olmak yanlış mı? Umurumda bile değil. Önemli olan tek şey vücudumda yükselen ısı, kalçalarımın arasındaki keskin sızı ve Saint'in hınzır, harika ağzının tüm doğru yerlerime baskı yapması, inlemelerimin odanın sessizliğinde daha da yükselmesi ve vahşileşmesi. Bu inanılmaz bir şey. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, Aziz bedenimi rekor bir sürede uçurumun kenarına doğru savururken kendi elleri de dolaşıyor. Daha yakın... *Daha yakın...*

Saint başını kaldırdığında, nefes nefese, doruk noktamın kıyısında duruyorum. "Az kaldı mı bebeğim?" diye soruyor kendini beğenmiş bir sırıtışla.

"Tanrım, evet," diye
inliyorum, kıvraniyorum.
"Güzel."

Amcığım hafif bir tokat atıyor ve şaşkınlıkla irkilmeme neden oluyor. Sonra yanımdaki yatakta diz çöküyor, pantolonunu yırtarak açıyor ve kalın, gergin sikini serbest bırakıyor. "Onlara bu aleti ne kadar iyi aldığını gösterme zamanı," diyerek bacaklarımı daha da açıyor.

"Ve sevgilim? Sesini yükselt."

İçime giriyor, sertçe ve *lanet olsun*, onun hissiyle haykırıyorum - beni geriyor, istila ediyor.

Tanrım.

Saint kendini derinlere gömüyor, kabzasına kadar sürtünüyor. Ona uyum sağlamaya çalışarak hıçkırıyorum, zevk artmaya başladıkça çılgınca kenetleniyorum. "İşte böyle sevgilim," diye onaylarcasına inliyor, kalçalarını geriye atıyor ve beni yatağın içine doğru beceriyor.

Derin. Çok derin. *Sikeyim.*

"Benim için sık, gece ve sıkı. *Kahretsin*, inanılmaz hissediyorsun... Bunu onlar da biliyor," diye ekliyor alçak bir hırıltıyla, sadece benim için. "Bu odadaki her erkek şu anda bu cennetin içinde olmayı diliyor."

Oh.

Bir anda her şey aklıma geldi. Parti. Bu oda. *Bütün o insanlar*. Saint'in sikinin içimde sıkıca sürüklenmesi diğer her şeyi yok etti, ama şimdi farkındalık, heyecan verici bir zevk seliyle tenimi karıncalandırıyor. Nefesim kesiliyor, başımı çevirip bakıyorum, Saint tekrar içime giriyor.

Şimdi hepsi izliyor.

Karanlıkta maskelenmiş gözler. Çıplak bedenler. Sikleri kavrayan eller. Açık kalçalar arasında kayıyordu. Ağızlar ayrılmıştı. Onun beni becerme görüntüsüyle kendilerini tatmin ediyorlardı.

Uluyarak boşalıyorum; elimde değil. Orgazm içime çöküyor, hızlı ve tatlı ve Tanrım, neredeyse yeterli değil.

Saint sırt üstü dönüp beni kucağına çektiğinde zevk hâlâ bedenimde dalgalanıyor. "Hadi hepsine daha iyi bir görüntü verelim," diye sırtıyor, sanki bunun beni ne kadar çılgına çevirdiğini biliyormuş gibi. "Onlar için sikimi sür bebeğim. O güzel göğüslerini zıplat."

Loş odada pis bir şekilde yankılanan bir tokat indiriyor kıcıma. Yanaklarım nefessiz bir kızarıklıkla yanıyor, burada onun üzerinde tamamen açıkta, ama söylediği gibi yapıyorum: kendimi neredeyse kafasına kadar horozundan kaldırıyorum, sonra hızla batıyorum. Onu derinlere çekiyorum.

Başımı arkaya atıyorum ve inliyorum, onun kalın baskısını ve çevresinin iç duvarlarıma sürtünme şeklini seviyorum. Tekrar yapıyorum, yavaş, gıcırdayan bir ritim buluyorum, göğüslerim her vuruşta sallanıyor.

"Kahretsin, sen bir başyapıtsın," diye inliyor Saint, bana bakarak. Göğüslerimi ellerinin arasına alıyor, ben öğütürken meme uçlarımı sıkıyor ve koparıyor, beni zevkle miyavlatıyor. "Bu odadaki herkes seni sikişirken izleme ayrıcalığına sahip olduğu için Tanrı'ya şükretmeli."

Ama ben şanslı olanım.

Gözlerim odanın içinde gezinirken, tamamen terk edilmiş bir şekilde ona biniyordum. Bana sabitlenmiş ateşli bakışları görebiliyorum ve bu beni daha da azdırıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, çılgınca vuruşlarla mastürbasyon yapan bir adamı izliyorum... Kadın bir koltuğun üzerine eğilmiş, bir adam onu arkadan becerirken inliyor. İkisi de beni izliyor. İkisi de daha fazlası için nefes nefese.

"Seni görüyorlar," diye inliyor Saint, doğrulup içimde daha da derinlere doğru ilerliyor, her darbemle eşleşiyor. Saçlarımı kavırıyor, boynumu yalamak için geri çekiliyor ve kulak mememi tutkuyla ısıyor. "Ne kadar sevdiğini görüyorlar. Sikime ne kadar aç olduğunu. Benim muhteşem, pis kızım."

Mutluluktan titriyorum. İğrenç, yasak ve o kadar ateşli ki dayanamıyorum.

Aziz çenemi kavırıyor ve başımı çevirip ona bakmamı sağlıyor. "Şimdi onlara asla hissedemeyecekleri bir şey göster," diyor nefesi kesilerek. O da çok yakın, bunu hissedebiliyorum, muhteşem vücudu gergin ve gergin, ben aşağı inip kalçalarımı döndürürken, ihtiyaçla lanetlemesine neden oluyorum. "Onlara bir erkeğin zevkten ölmesinin nasıl bir şey olduğunu göster."

"Nazikçe sor."

Ben durduramadan emir dudaklarımdan dökülüyor ve Saint'in yüz ifadesi şaşkınlıkla ve yeni bir karanlık heyecanla alevleniyor. Kan dolaşımda güç uğulduyor ve yavaşça kalçalarımı tekrar döndürüyorum.

"Boşalmak istiyorsan... Güzelce sor," diye takılıyorum, onun üzerinde nefes nefese kalarak. Saint çaresiz bir inilti çıkarıyor. "Bebeğim... *Lütfen.*"

Yanıyorum. Bana bakışı sanki karanlık bir tundradaki tek alev, bulutlu bir gökyüzündeki tek yıldız olduğumu gösteriyor.

Hepsinin bana bakışı.

Bekliyorum. İznimi. Serbest bırakma hediyemi.

"Daha yüksek sesle," diye emrediyorum ona, yükseliyor, sonra orada duraklıyor, şişmiş horoz kafasını zar zor tutuyorum.

Ben sıkıyorum, o da ihtiyaçla küfrediyor.

"Becer beni bebeğim," diye yalvarıyor Saint, saf bir ihtiyaç kükremesiyle. "Sikimi kullan. Al onu, her şeyi al. Ben seninim!"

Her santimini alarak ve derinlemesine, tekrar tekrar öğüterek sertçe çarptım.

Saint bir ulumayla patlıyor, parçalanıyor ve lanet olsun, onun kontrolünü kaybetmesini izlemek, kenardan fırlamak için ihtiyacım olan tek şey. Orgazmım beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor, her şeyi tüketiyor. Zevk beni ele geçirirken başımı arkaya atıyor ve çığlık atıyorum, beni kollarında soluk soluğa bırakan saf zevk dalgalarıyla vücudumda şişiyor.

Fırtınada birlikte akıntıya kapılmış bir halde göz göze geliyoruz.

Etrafımda düzinelerce insan olmasına rağmen gördüğüm tek kişi o.

İhtiyacım olan tek şey.

Benimkini.

Bölüm 18

OceanofPDF.com

ficssa

T üyük düğün günü parlak ve mavi kayakla doğar, sanki sıkıcı Londra havası bile Annabelle'in planlarıyla boy ölçüşemezmiş gibi.

"Devekuşuna benzemediğime emin misin?" Saint'e soruyorum, biz Arka koltuğun yarısı devasa, tüylü eteğimle doluydu. Annabelle bu hafta bana allık pembesi ve altın tonlarında geniş püsküllü bir elbise gönderdi ve resmi bir nedime olmasam da kendimi ona eşlik etmek zorundaymışım gibi hissediyorum.

"Hayır..." Saint cevap veriyor, ama ağzının dolgunluğunun seğirmesinden gülmemeye çalıştığını anlayabiliyorum.

"Biliyordum!" Küçük gece çantamla omzuna vurarak feryat ediyorum. Ayrıca tüylü. Ayrıca pembe. "Sen resmi kıyafetler içinde şık ve gösterişli görünüyorsun ama ben gelin partisindeki Koca Kuş gibi paytak paytak yürüyorum!"

"Yardıma olacaksa, gördüğüm en seksi devekuşu sensin," diye sırtıyor Saint, göğsümdeki tüylerden birine hafifçe vurarak ve gülmek zorunda kalıyorum.

Araba yavaşlayıp durduğunda, "Eğer konukların giydiği buysa, elbisesini görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum. "Unutulmaz olacağına eminim."

Bugün de öyle olacak ama çok daha sinir bozucu nedenlerle. Saint ve ben, düğün şenlikleri sırasında babasına yaklaşıp Alexander St. Clair'in suç ortaklarını ele vermesini sağlayıp sağlayamayacağını görmeye karar verdik. Onun itirafıyla Ashford Pharma'daki dolandırıcılık ve tehdit karmaşasını çözmek kolay olacak, bu yüzden sadece Saint'in içgüdülerinin doğru olmasını ve babasının doğru şeyi yapmaya ikna edilebilmesini umabilirim.

Aziz benim için kapıyı açtı ve ben -ve tüylerim- dışarı tırmandım. Sonra çenem düştü.

"Burada mı evleniyorlar?"

Paul Katedrali'nin geniş beyaz merdivenlerinde duruyoruz, özenle işlenmiş sütunlar ve taş işçiliği tepemizde yükselen kubbeye kadar yükseliyor. Muhteşem ve heybetli, özellikle de merdivenlerden yukarı çıkan kraliyet mavisini özel bir halı ve yürüyüş yolunu kaplayan üniformalı personel ile.

"Annabelle'i bilirsin," diyor Saint sırtarak. "O yetersizliğin kraliçesidir."

Gülüyorum, elini sıkıca kavıyorum ve binaya doğru ilerleyen misafir alayına katılıyoruz. İçeride, dini frizler ve özenli sanat eserleriyle kaplı, zarif bir şekilde boyanmış tavanlar tepemizde yükseliyor; mekan bir futbol sahası kadar büyük, katedral sıraları en uçtaki büyük, heybetli alterin karşısına dizilmiş. Her sütundan ve sıralardan zevkle sarkan kurdelelerden, her fırsatta dalgalanan yemyeşil sera gülleri ve şakayıklardan oluşan devasa buketlere kadar her şey altın ve uçuk pembeyle süslenmiş, bir peri masalı hayata geçirilmiş.

Gözlerimi kırıştırıyorum, bu savurganlık karşısında afallıyorum. "Şey... Sanırım evlenmenin bir yolu da bu."

"Tarzınız değil mi?" Bir teşrifatçı bize yaldızlı çerçeveli, üstlerinde gül yaprakları yüzen köpüklü mocktail bardakları sunarken Saint soruyor.

"Um, hayır!" Gülüyorum.

"Peki düğümü nasıl atmayı tercih edersin?" diye soruyor, dudaklarında sorgulayıcı bir gülümseme beliriyor.

"Kalabalıklar ve özel kokteyller olmadan," diye cevap veriyorum, bir yudum alarak. "Bilmiyorum... Hep özel bir şey hayal etmişimdir," diye itiraf ediyorum, kendimi mahcup hissederek. "Eşimle yeminlerimizi ederken, belki doğada bir yerde, sadece ikimiz. Parti daha sonra olabilir ama düğünün sadece bizim için olacağını düşünmek istiyorum. Birbirimize söz vermek, gerçekten önemli olan tek şey bu."

Duraklıyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi fark ediyorum ki, sahnede benimle birlikte hayal ettiğim kişi Aziz. Parmağıma bir yüzük takıyor, beni sonuna kadar seveceğine söz veriyor.

Yüzüm kızarıyor, ona bakıyorum. "Sevimsiz görünüyor, biliyorum," diye geveliyorum, utanmış hissederek.

"Hiç de değil." Aziz gözlerinde yeni bir niyetle bana bakıyor. "Hadi yapalım şu işi."

Gülüyorum. "Tabii, neden olmasın?"

"Ciddiyim."

İki kez baktım, ama eminim ki gülümsüyor olsa da yüz ifadesinde hiçbir şaka yoktu. "Aziz..." Protesto ediyorum, ancak neyi protesto ettiğimden tam olarak emin değilim.

"Tessa, sensin," diyor Saint yumuşak bir sesle, mavi gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişi sensin. Başka hiçbir şey seninle kıyaslanamaz."

Nefesimi tutuyorum, çok bunalmış durumdayım. Kalbim daha hızlı atıyor, dilimin ucuna gelen cevabı şimdiden söyleyiveriyorum.

Evet. Evet. Binlerce kez, evet.

"Şimdi olmaz," diye geveledim, telaşla.

Aziz sırtıyor. "Şey, evet. Max ya da Annabelle'in onların büyük gününü kaçırmamızı onaylayacaklarından emin değilim."

Gülüyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Her şey olup biterken doğru düzgün düşünemiyorum. Ama... Bunu konuşacağız."

"Bu bir söz mü?" Aziz kaşlarını kaldırarak sorar.

Daha da kızarıyorum. "Evet. Konuş," diye ekliyorum, ama sanki az önce 'evet' demişim gibi gülümsüyor. Belki de kendimce öyle dedim.

Saint beni öpmek için yaklaşıyor, ben de mutlu bir şekilde iç çekerek elimi sırtından aşağı kaydırıyorum.

Duruyorum, resmi frakının altında bir şeyin sert hatlarını hissediyorum. Ve bu kirli bir şey değil. "Aziz mi?" Yumuşakça mırıldanıyorum. Bel kemerinin arkasındaki şişkinliği tekrar hissediyorum ve nefesim kesiliyor.

Silahını getirdi.

"Sakin ol," diyor Saint bana, nefesinin altında.

"Sen silahlıyken nasıl rahatlayabilirim ki!"

Tıslıyorum. "Bu sadece bir önlem."

"Ama Saint-"

"Hayır." Sözümü sert bir şekilde kesti. "Bu insanların kim olduğunu ya da neler yapabileceklerini bilmiyoruz. Ya da ne zaman saldıracaklarını. O yüzden, evet, hazırlıklıyım. Kimsenin seni tekrar incitmesine izin vermeyeceğim."

Yüzünde kararlılık var. *Korumacı*. Ve kahretsin, yardım edemem ama eriyorum, sadece biraz. Vahşi Aziz bunu bana her zaman yapabilir.

"Gelin mi damat mı?" diye araya giriyor yer göstericilerden biri, Toskana'da rahibeler tarafından elde dikildiğini bildiğim işlemeli saten bir yelek giymiş.

"İkisiyle de birlikteyiz. St. Clair," Saint adını söyler ve yer gösterici tabletini kontrol eder.

"Ah, evet. Gelin partisi Chapter House'da toplanıyor," diye bizi bilgilendiriyor. "Damat da Darlington Süitimizi kullanacak." Parmaklarını şıklattı ve iki personel daha bize göstermek için cisimlendi.

"Sorun değil, onlara yolu gösterebilirim." Hugh bize katılıyor, ceketi ve frakıyla şık görünüyor, her zaman dağınık olan sarı saçları düzgünce geriye doğru taranmış. "Şimdiden iki kez kayboldum," diye ekliyor sırtarak. "İnanır mısınız, dua eden iki rahibenin arasına daldım."

Saint, "İşte bu senin müstehcen şakalarından birinin başlangıcına benziyor," diye şaka yapıyor ve Hugh gülüyor.

"Keşke!" Beni selamlamak için yanağımdan öpüyor ve Saint'in omzuna bir tokat atıyor. "İkiniz de çok şık görünüyorsunuz. Çocuklarla bu tüylü canavarların içinde kimsenin iyi görünemeyeceğine dair iddiaya girdik ama sen hepimizi yanıltabilirsin, Tessa."

"Çok nazıksınız," diyorum kuru bir ifadeyle.

"Karar vermeye çalışıyorduk, devekuşu mu yoksa emu mu daha iyi?" Saint bir kolunu omuzlarıma dolayarak soruyor. Hugh'yu yine taze çiçekler ve muhteşem kumaşlarla bezenmiş bir yan koridorda takip ediyoruz.

"Yorum yok," diye sırtıyor Hugh. "Ve eğer gelin kendisi sorarsa, olayın güzelliği karşısında sessizliğe gömülürüm."

"Akıllı adam." Saint kıkırdıyor. "Max nasıl?"

"Oh, her zamanki korkaklık. Pencereden tırmanıp at arabalarından birine binerek kaçmakla tehdit ediyor."

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi?"

"Endişelenecek bir şey yok," diye beni rahatlatıyor Hugh. "Birkaç sert içki içtikten sonra kendine gelecektir. Ona sürekli bir bekâr olarak yaşamamanın çok abartıldığını söylersen ben de mantığın sesi olurum, Saint."

"Öyle," diyor Saint ve bana memnun bir gülümseme veriyor.

Hugh inliyor. "Sakın bana senin de kulaklarında evlilik çanlarının çaldığını söyleme. Yakında bara destek veren tek üzgün, yalnız adam ben olacağım."

Bekârlığa veda partisini düşünerek, "Teselli olacaksa, sanırım birkaç bekâr nedime kaynaşmak istiyor," diyorum.

"Bunun yardımı olur, teşekkürler." Hugh merdivenlerden aşağısını işaret ediyor. "Kızlar şu tarafta. Belle'e selam söyle!"

"Yakında görüşürüz," diyor Saint ve dudaklarıma bir öpücük bırakıyor.

"Ve baban..." Hugh'nun telefonunu kontrol ettiği yere bakarak sessizce girişimde bulunuyorum.

Aziz başını sallar. "Ailem birazdan gelecek. Onunla konuşmak için bir an bulacağım. Merak etmeyin," diye ekliyor gülümseyerek. "Her şey yoluna girecek."

Hugh yukarı bakar. "Chop chop. Max katedralin penceresinden yuvarlanmadan önce."

Saint'i uzaklaştırıyor ve ben de gelin partisini aramaya çıkıyorum. Merdivenin dibinde beni karşılayan kahkaha sesleri doğru yerde olduğumu söylüyor.

"Tessa!" Annabelle beni bir çılgılık atarak karşıladı, üzerinde mücevherli bir korse, saç tokası ve lüks krem rengi ipek iç çamaşırının üzerine giydiği çemberli bir kombinezondan başka bir şey yoktu. "İşte buradasın!"

"Buradayım," diye kabul ediyorum, gülümseyerek. Lüks süit çiçeklerle, nedimelerle ve partiyi düzenleyen telaşlı bir glam ekibiyle dolu. "Yukarıda her şey muhteşem görünüyor."

"Öyle değil mi?" diye gülümsüyor. "Bir peri masalı gibi. Ve hepsi Imogen sayesinde!"

Zarif sarışının bir şezlonga tünemiş, kendi tüylü elbisesine sarılmış, Bluetooth kulaklıktan emirler yağdırdığı yere dönüyorum. "Hayır, Met ile anlaştık. Sadece yaklaşırken tek yönlü trafik var, kamyonları arka taraftan getirmeleri gerekecek."

Telefonu kapattığında, "Bu işe karışmayacağına yemin ettiğini sanıyordum," diyorum.

Imogen gözlerini gökyüzüne çeviriyor. "Yaptım ama planlayıcısı aptalın tekiydi ve Annabelle son dakikada bana yalvardı."

Büyük alkışlar arasında bir şişe şampanya patlatılırken Annabelle neşeyle, "Gözlerim doldu," diyor. "Kabul etmesi için utanmazca gözyaşı döktüm. Ama buna değdi. Sen bir dahisin." Imogen'in yanağına bir öpücük konduruyor, sonra da baskıya kıkırdıyor. "Tüh, Maurice!" diye sesleniyor makyöze. "Rötuş buraya!"

Nedimeler süslenip püslenirken ben de Imogen'in yanına yerleşip köpüklü bir içki yudumluyorum.

Imogen yakındaki tepsiden bir kadeh şampanya alarak, "İyi plan," diyor. "Uzun bir gün olacak."

"Bence çok hoş," diyorum Annabelle'in heyecanla odanın içinde uçuşmasını izlerken. Annesi ve kız kardeşleri makyajı ve takılarıyla uğraşırken tüm endişeleri unutulmuş gibi görünüyor.

yardımcıları gelinliğini başının üzerine kaldırdı; büyük etekler bir beze gibi dalgalanıyordu.

Son derece sevimli, pembe yanaklı bir beze.

Neredeyse dikkatimi Saint'in görevinden, babasını ilaç deneyi sahtekârlığını itiraf etmeye ikna etmekten uzaklaştırmaya yetiyor. Sinirlerimin gerildiğini hissediyorum. Bu işteki ortakları her kimse, tehlikeli insanlar, herhangi bir muhbiri susturmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlar.

Saint, Alexander'ı bu karanlık güçlere ihanet etmeye ve doğru şeyi yapmaya ikna edebilecek mi?

Sadece umut edebilirim.

Çünkü Ashford'da olanlarla ilgili gerçeği söylemeye yanaşmazsa... O zaman onu da diğerleriyle birlikte alaşağı etmek zorunda kalacağız. Tüylü gece çantamı daha sıkı kavıyorum, içindeki küçük USB belleği düşünüyorum. Tüm önemli dosyaları sabit diskten kopyaladık ve Sebastian'ın evinde kilit altında tuttuk. Ama çantamda sakladığım bilgiler Ashford imparatorluğunu çökertmek ve ülkenin en büyük şirketlerinden birini yok etmek için fazlasıyla yeterli.

Ve tüm dünyanın da bunu öğrenmesi an meselesi. "*Çok* cesur bir yüz ifadesi takınıyor." Nedimelerden biri, Fiona, yanımıza uzandı. Bekârlığa veda partisindeki sürtük olduğunu hatırlıyorum, sürekli kötü yorumlar yapıyordu. Odanın öbür ucundaki Annabelle'e bakıp sahte bir sempatiyle mırıldanırken hâlâ devam ediyor gibi görünüyor. "Bugün Max'i kiliseye *sürüklemek* zorunda kaldıklarını herkes biliyor. Görünüşe göre, bekarlığa veda partisinden dolayı hala sarhoş."

"Babasının iptal ettiğini sanıyordum," diye cevap veriyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Yaptı ama yaramaz Max dün gece Amsterdam'a kaçtı. Hugh bu sabah jetiyle gelip onu bir genelevin zemininden kazımak zorunda kaldı," diye ekliyor Fiona kendini beğenmiş bir sırtıışla. "Daha bir saat önce Farnborough'a indiler. Bırakın 'evet' demeyi, Max'in nikah masasına oturup oturamayacağı bile belirsiz."

"Yine de, bu durumda bile burada olması çok şey anlatıyor," diye konuşuyor Imogen, şurup gibi tatlı bir sesle. "Bazı erkekler evliliği düşünmeye dayanamaz, ayıkken bile. Dickie nasıl bu arada?"

Fiona bir oflama sesi çıkarır ve fırlar gider.

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldanıyor Imogen, ama ben sadece yarım yamalak dinliyorum.

"Hugh'un özel jeti mi var?" Omurgamda buz gibi bir ürperti hissederek yavaşça soruyorum.

"Ne? Oh, evet. Teknik olarak babasının ama herkes bunu gizli tutuyor. Bilirsiniz, 'halk adamı' politik imajı için iyi bir görünüm değil," diye ekliyor Imogen sırtarak. "Hugh ve diğerleri bunu her zaman kullanıyor," diye ekliyor, telefonundaki bir şey dikkatini dağıtıyor. "Sürekli Avrupa'da uçuyorlar. Ticari uçakla uçmaktan çok daha iyi" diye ekliyor. "Havaalanında beklemek ya da güvenliyle uğraşmak yok. Birkaç ay önce hepimiz bir miting için Fas'a uçtuk, hemen gidip döndük. Neden?" diye soruyor başını kaldırarak.

Yutkunuyorum. "Hiçbir şey," diye hızlıca geveledim. Ayağa kalkmak için yalpaladım. "Biraz hava almam lazım."

Kimse fark etmeden partiden sıvışıyor, kalbim küt küt atarak merdivenleri hızla çıkıyorum.

Özel bir jet.

Neden bunu daha önce düşünmedim?

Hugh'un Wren'in saldırıya uğradığı hafta sonu için tüm mazereti İsveç'te bir TED konuşması yapacak olmasıydı. Yolculuk nedeniyle oraya zamanında gidip gelemeyeceğini düşündük. Ama eğer özel bir havaalanına gidip boş vaktinde uçmak zorundaysa...

Stockholm'e uçup geri dönmeden önce onu partiden kaçırıp özel bir yere saklamak için fazlasıyla zamanı olacaktı.

Yutkundum. Yüzlerce mil ötede sahnede konuşmak mükemmel bir kapak hikayesiydi. Ama telefonumda hızlı bir internet araması yapmam uçuş süresinin sadece iki buçuk saat olduğunu görmemi sağladı.

Midem bulanıyor. Ashford'un dolandırıcılığının ortaya çıkması dikkatimi Wren'in saldırısından uzaklaştırdı ama kendisi de söyledi, ikisi bağlantılıydı. Onu susturmak ve Amerika'ya geri göndermek için bir tehdit.

Şimdi, parçalar nihayet yerine oturuyor. Hugh'da yılan tacı dövmesi var, o benim ilk şüphelilerimden biriydi ve giderek artan bir dehşetle fark ettim ki, sahte duruşmalar halka açıklanırsa babasının kaybedeceği herkesten çok şey var.

Mesele sadece para değil. Lionel Ambrose siyasi kariyerini Ashford'un başarısı üzerine kurmuştur ve ülkedeki en güçlü pozisyon olan başbakanlık seçimlerini kazanmasına sadece haftalar kalmıştır.

Uğruna öldürmeye değer bir güç.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Titreyen ellerimle telefonumu kavriyorum ve Aziz'e 911 mesajı gönderiyorum. *'Neredesin? En kısa zamanda benimle buluş.*

Konuşmamız lazım!'

Yankılanan koridorda aceleyle ilerlerken zihnim yarışıyor.

Hugh Ambrose... Tanrım. Saint'in tüm arkadaşları arasında ona en çok güvenen bendim. Ciddi tavırları, sıra dışı cazibesi ve Vakfın dünya çapındaki hayır projelerinde ayrıcalığını iyilik için kullanması hoşuma gidiyordu.

Ve şimdi.

Şimdi hepsinin yalan olduğunu biliyorum.

Saint'i uyarmalıyım ve hemen. Yer göstericinin sağdıçların nerede toplandığını söylediğini hatırlamaya çalışıyorum. Decker Süiti'nde miydi, yoksa Darlington Salonu'nda mı? Ayak sesleri geldiğinde koridorda duraksadım, kayboldum. Döndüm, yön sormak üzereydim-

"Hugh!" İrkilerek nefes nefese kaldım. Bu o, neşeli bir gülümsemeyle yaklaşıyor. "Duramam, bir görevdeyim. Club soda," diyor dostça bir gülümsemeyle.

"Max'in kuzeni üzerine bordo şarap dökmeyi başardı, zavallı herif."

"Oh, çok kötü." Normal davranmaya çalışarak bir kahkaha patlatıyorum. Kalbim göğsümde çarparken ve vücudumdaki her sinir bana kaçmamı söylerken bu kolay değil.

Wren'e zarar verdi. Onu kilitledi ve Tanrı bilir ona neler yaptı...

"Saint'i mi arıyorsun?" Hugh tam önümde durarak sordu.

"Evet, aslında." Yutkunuyorum, gözlerimi kaçırıyorum.

"Sanırım ailesini aramaya gitti," diyor Hugh. "Yine de, nedenini hayal edemiyorum. Genellikle ters yöne doğru kaçır." "

"Sanırım işle ilgili bir şeydi. Ashford," diye bir mazeret uydurdum.

"Öyle mi?"

Başımı kaldırıyorum ve Hugh gözlerimden yayılan gerçek duygularımı görüyor olmalı, çünkü ifadesi değişiyor.

"Yani... İşte böyle."

O nazik gülümseme kaybolur ve yerini çok daha tehlikeli bir şey alır. Alaycı. Kendini beğenmiş. "Kötü zamanlama, canım," diyor sessizce. "Ama sen de o orospu çeneni ne zaman kapalı tutacağını hiç bilemedin."

Bir panik atağı hissediyorum. Koridorda yalnızız ve birden Hugh bana bir yabancı gibi geliyor, tanıdığım o ciddi adamdan bir dünya uzakta.

Koş.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyorum parlak bir sesle, ondan bir adım geri çekilerek. "Ama gelin odasına geri dönmeliyim. Beni özleyecekler!"

"Nerede olduğu umurlarında bile değil," diyor Hugh, yaklaşarak. Gözleri içimi yakıyor, soğuk ve küçümseme dolu. "şampanya ve kokainle kafayı buluyorlar. Sen gidersen kimse fark etmez."

Titriyorum, etrafta kurtarılabak birilerini arıyorum. Ama bu bölge konuklara kapalı ve katedral o kadar büyük ki yakınlarda biri olup olmadığını anlayamıyorum.

"Gerçekten gitmem gerek," diyorum tekrar ve o da kaba bir şekilde gülüyor.

"Sen ve kız kardeşin gerçekten birbirinize benziyorsunuz. Kaçmanız gerekirken kalıyorsunuz. Çok geç olduğunu bildiğin halde güvenmek."

Wren.

Donup kaldım. "O sendin," diye dehşet içinde nefes alıyorum.

Hugh sırtıyor. "Bunu anlamam yeterince uzun sürdü. Sanırım zeka aileden gelmiyor."

Öfke beni tüketiyor. Öfkeyle bir çığlık atarak ona doğru hamle yapıyorum ama beni duvara fırlatıp karnıma öyle sert bir yumruk atıyor ki yere yuvarlanıyorum.

Sikeyim.

Acı çiçek açıyor ve nefes nefese kalıyorum. "Dediğim gibi, kötü zamanlama," diyor Hugh üstümden, ben mermer zeminde acı içinde yatarken. "Bunu gerçekten bırakacağını umuyordum ama görünüşe göre herkes için sorun yaratmaya kararlısın."

Arkamda ayak sesleri duyuyorum. *Biri geliyor!*

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve ellerim ve dizlerim üzerinde debelenerek dönmeye çalışıyorum. "Yardım edin bana-" diye ağlamaya başlıyorum.

Hugh karnıma keskin bir tekme atıyor ve ben acı içinde uluyarak tekrar yere yığılıyorum.

"Malı sen mi getirdin?" diye soruyor üstümden, ben orada sersemlemiş yatarken. Her kimse, suç ortağı olduğunu fark ediyorum, acıdan sersemlemiş bir halde. Burada bana yardım edecek kimse yok.

Sonra güçlü bir çift kol beni arkamdan sürüklüyor ve boynumun yan tarafında keskin bir diken hissediyorum.

Bir iğne.

"Hayır... Dur..."

Sesim zayıf ve geveleyerek çıkıyor. Başım dönüyor. Mücadele etmeye çalışıyorum ama o şıngadaki ilaçlar her neyse, çok güçlüler.

Hugh diğer kişiye "Onu arka çıkıştan çıkarmama yardım et," diyor. "Buradan sonrasını ben temizlerim."

"Aziz..." Fısıldıyorum. Uzuvarım ağırlaşıyor, bacaklarım tutmuyor ama umutsuzca karşı koymaya çalışıyorum. *Saint'i uyarmalıyım...*

Ama artık çok geç. Vücudum sarkıyor. Hugh yakınımaya eğiliyor, soğuk soğuk sırtıyor. "Merak etme, onunla ilgileneceğiz."

Panik içimde dönüyor, çaresiz bir korku.

Sonra siyahtan başka bir şey yok.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 17

OceanofPDF.com

1/2ai "İ

"A bir tur daha!"

"Yavaş ol," diye uyarıyorum Max'i, eğlenerek. Sağdıçlar için viski dolduruyor, ancak bu durumda nasıl içebiliyor? Akşamdan kalmayım, emin değilim. "Onunla birlikte koridorda yürüyebilmen gerekiyor, biliyorsun."

"Çocuk oyuncağı," diyerek endişemi geçiştiriyor Max. "Ben daha sert şeylerden yapıldım, biliyorsun. Ayrıca, bir erkek düğün gününe ne sıklıkla kadeh kaldırabilir ki?"

Diğer adamlardan biri, "Babana bakılırsa en az iki ya da üç," diye geveler ve herkes güler.

"Max ve Annabelle'in şerefine," diyor bir diğeri içkisini kaldırarak. "Mükemmel bir başlangıç eşi!"

"Duyduk duymadık demeyin!"

İçimi çekiyorum ve bir yudum alıyorum. Belli ki günü atlatmak için buna ihtiyacım olacak. Sağdıçlar şu ana kadar kaba, iğrenç şakalar yapmaktan ve Max'in en kötü içgüdülerini yumurtlamaktan başka bir şey yapmadılar. Şimdi de iki numaralı eşe ne zaman geçeceklerini tartışıyorlar:

"Bırak önce birkaç çocuk doğursun. O varise ihtiyacın var."

"Bebeklerle çok meşgul olacak, işte o zaman metresi ayarlarsın."

"Ama onunla evlenmezsin, ona fikir verirsin. Boşanmanın sonuçlanmasını bekle, böylece ikisinden de kurtulup daha yeşil çayırlara çıkabilirsin."

"Ve bununla, daha sıkı bir am demek istiyor!"

Bir kahkaha korosu var ve ben bir içki daha alıyorum.

Hay sikeyim. Bu adamlar ne zaman bu kadar... acımasız oldu? Bu odadaki her erkeği hayatımın en az yarısından beri tanıyorum, belki daha fazla: yatılı okul, üniversite kulüpleri ve hep aynı partiler. Ailelerimiz arkadaştı ve işte hepimiz buradayız. Ama nedense artık onları zar zor tanıyorum. Saç çizgileri geriliyor, gövdeleri orta yaş yayılmasıyla şişiyor ve şakalarında artık tanımadığım bir acımasızlık var, eşlerinden ve çocuklarından şikayet ediyorlar, sanki birisinin onları almaya zorladığı bir hapis cezası gibi.

Tessa'nın benimle evlenmeyi kabul etme, bana *kocas* olma şansını verme olasılığını düşündüğümde...

Nefesimi kesiyor. Dünyada yüzüğümü onun parmağında görmekten ve *Tanrım*, bir gün karnının çocuğumla şiştiğini görmekten daha büyük bir onur düşünemiyorum...

Max'in kuzeni kadehini bana doğru kaldırarak, "Gördün mü, Saint bu işi doğru şekilde yapıyor," diyor. "Ashford Koleji'nde her dönem taze et. Eğitim almak isteyen güzel genç kısraklar."

"Şanslı piç."

"Şu Amerikalı kız rotasyonda, değil mi?" Kuzen sırtıyor. "Yankilere bayılıyorum, her zaman bunun için can atıyorlar. Pis sürtükler."

İçimin kalanını bitiriyorum ve yavaşça ayağa kalkıyorum. "Bunu tekrar söylemek ister misin?" Sessizce soruyorum.

Onu kolayca lime lime edebileceğimi anlayınca adamın gülümsemesi dağılıyor. Ve ben de bunu yapabilirim.

"Vay canına. Sadece küçük bir şakalaşma, hepsi bu." Soğuk bir bakışla bekliyorum.

"Özür dilerim," diye teklif ediyor, gergin görünüyor. "Aferin sana. Hoş bir kıza benziyor."

İç çektim. Sağdıcın burnunu kanatmak düğünün sorunsuz geçmesine pek yardımcı olmazdı ve Tanrı biliyor ki Annabelle'in damatla yeterince derdi var, bu yüzden onun kendini beğenmiş suratına yumruk atma isteğimi dizginliyorum.

"Kahve geliyor mu?" Onun yerine Max'e bakarak soruyorum. Ayılma vakti geldi. Adam kimsenin içemediği kadar içebiliyor ama koridorda tökezleyerek yürümese daha iyi olurdu.

Birisi, "Tam teşekkürlü bir garson kadrosu olması gerekiyor," diye öneriyor. "Gidip bakacağım."

"Güzel olanı gönder, şu sarışını!"

Onları kendinden memnun kahkahalarıyla baş başa bırakıyorum. Huzursuz hissediyorum, bu lanet olası resmi kıyafet çok daraltıcı ve biliyorum ki sadece bir şey beni rahatlatılabilir

tekrar kendim gibi hissediyorum.

Bir kişi.

Tessa.

Gölümseyerek gelin partisinin toplandığı yere doğru ilerliyorum. Tüm bu kaosu ortasında bile onu düşünmek temiz bir nefes gibi geliyor. O benim için her şeyi değıştirdi, farkındayım. Gözlerimi ayrıcalıklı toplumunun dokusuna işlemiş yozlaşmaya ve çirkin yalanlara açtı.

Ona sırtımı dönmenin ve hayatta kendi yolunu çizmenin yeterli olduğunu, zamanımı partiler ve kadınlarla boşa harcamanın daha iyi olduğunu düşündüm. Ta ki benden daha fazlasını talep edene kadar.

Adalet. Onur.

Kolay yolu seçmek yerine doğru olanı yapmak.

şimdi, o adam olmak istediğimi biliyorum. Gururla benim diyebileceğı bir adam.

"Kayboldun," diye Imogen'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor, eğlenerek. "Burası gelin merkezi. Erkeklerle izin yok."

"Biliyorum, biliyorum," kapı aralığında durup ellerimi kaldırıyorum, "Tessa'yı görmek için uğramıştım. Nerede o?" Süitin etrafına bakarak soruyorum. Her yerde ipek ve tüylü elbiseler var; Annabelle ailesiyle selfie çekerken nedimelerin hepsi saçlarına ya da makyajlarına rötuş yaptırıyor.

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyor Imogen. "Seni bulmaya gittiğini sanıyordum."

Başımı sallıyorum, içimi garip bir huzursuzluk kaplıyor. "Birbirimizi kaçırmış olmalıyız. Burası tam bir labirent. Onu gördüğünde bana mesaj at, tamam mı?" Nerede olduğunu merak ederek soruyorum. Unutamam, hala dışarıda düşmanlarımız var. Belki de tam bu katedralde.

Imogen sırtarak, "Elbette. Onsuz bir saat bile geçiremeyeceğini ona söylerim," diye cevap veriyor.

Gözlerimi, resepsiyon için tepsiler getiren üniformalı garsonların arasında Tessa'yı ararken, oradan uzaklaşıyorum. Bodrum katını kontrol ediyorum ama ana katedral katının altındaki büyük mahzen alanında bile ondan bir iz yok. "Sağıdırlara kahve gönderebilir misiniz lütfen?" diye soruyorum, görevimi hatırlayarak.

-male-servers aside. "Ve yemek de. Teşekkürler."

"Dur tahmin edeyim, oğlumun tüm o içkiyi emmesi için bir şeye ihtiyacı var."

Döndüm. Max'in babası Cyrus Lancaster, silindir şapkası ve frakıyla tam bir beyaz kravat giymiş. "Tanrım, burası tam bir tımarhane," diyor gözlerini devirerek. "Burası bir telefon görüşmesi yapabileceğim tek yer.

her beş saniyede bir kesiliyor. Başkan Yardımcısı burada... Wills ve Kate... ve şu Lider Yardımcısı umutsuzluğa kapılıyor," diye ekliyor sırtarak. "Elbette onu da davet etmek zorundaydım. Bugün sadece Lionel'ın burada olması optik açıdan kötü olur. Ama herkes başbakanlık koltuğunun garanti olduğunu biliyor. Ambros'lar ay sonuna kadar On Numara'ya yerleşmiş olacaklar."

"Babam anketlerin güçlü olduğunu söylüyor," diye katılıyorum yukarı çıkarken. "Herkes bu ülkeyi doğru yola sokmanın zamanının geldiğini biliyor."

Cyrus memnun bir şekilde başını sallar. "Gemiye doğru insanlar yönetiyor. Geçmiş, geleceğimize giden yolu gösterir," diye ekliyor ve Blackthorn Topluluğu irfanından bir alıntı yapıyor. "Miraslarımızın başka bir nesil için dimdik ayakta kalmasını sağlamak. Max, DeWessops kızıyla birlikte görevini yapacaktır" diye ekliyor. "Bir süredir çok istekliydi ama kendisinden ne beklendiğini biliyor. Hepiniz biliyorsunuz," diyor Cyrus omzuma bir tokat atarak. "*Dikkatini dağıtan* her ne olursa olsun bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Nihayetinde önemli olan ailedir."

Bir huzursuzluk daha hissediyorum. Cyrus'un buz mavisi gözleri bana sabitlenmiş, sanki bir cevap bekliyormuş gibi.

"Elbette," diye belli belirsiz cevap veriyorum. "Aslında gidip benimkini bulmalıyım."

"Şurada," diye başıyla annemle babamın ana katedralde diğer konuklarla sohbet ettiği yeri işaret ediyor. Kalabalık yeni gelenlerle dolup taşıyor. Bugün İngiliz seçkinlerinden herkes ve uluslararası güç oyuncularının yarısı da geldi. "Şimdi Fransız Başbakanı ile şu yeni çevrimiçi gizlilik politikaları hakkında biraz sohbet etmem gerekiyor..." Beni bir kez daha okşuyor, sonra kalabalığa karışıyor - kalabalık onun için Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor.

Tedirginliğim artıyor.

Babamın suç ortağı olarak birini seçecek olsaydım, bu Cyrus olurdu. Medya patronluğuna yükselişi çok hızlı oldu ve sahip olduğu her şeyi iş dünyasındaki düşmanlarını acımadan ezerek elde etti. Ashford Pharma'da büyük bir yatırımcı ve birkaç sinir bozucu muhbirden kurtulmak onun için hiçbir şey ifade etmez, tabii servetini ve gücünü artırmanın önünde bir engel teşkil etmiyorsa.

Ve sadakat hakkında konuşması... Aile... Görev...

Hepsini ortaya çıkarmak için çalıştığımı biliyor mu?

Her iki durumda da kaybedecek zaman yok. Kalabalığı yarıyorum ve ailemin yolunu kesiyorum.

"Anthony, hayatım," annem beni parlak bir gülümsemeyle selamlıyor. "Çok şık görünüyorsun, değil mi? Ne kadar güzel bir etkinlik, değil mi?" Kravatımı düzeltiyor ve ben

Ellerini sopayla uzaklaştırdı.

"Seninle konuşmam gerek baba," diyorum acilen. O gün için giyinmiş ama gözlerinin altında koyu gölgeler var ve dikkati dağılmış görünüyor.

Suçluluk duygusu şimdiden onu ele geçirmeye mi başladı?

"Şimdi sırası değil Anthony," diye cevap veriyor annem onun yerine, odanın karşısındaki birine el sallayarak. "Louise! Sonra görüşürüz!"

"Evet, şimdi tam zamanı," diyorum kararlılıkla, babamın koluna girerek. "Bekleyemez."

"Ama oğlum-"

"Bunu senin de duyman gerek anne," diye ekliyorum. "Ve senin de, Robert."

Elinde düğün programıyla gelen kardeşim şaşkın bakışlarla durdu. "Neler oluyor?"

"Ağabeyinin kafasında bir şeyler var," diye iç geçiriyor annem. "Ama eminim tören sonrasına kadar bekleyebilir-Anthony!" diye itiraz ediyor, ben de onun koluna girip onları kalabalıktan uzaklaştırıp boş bir antreye yönlendiriyorum. Küçük oda bir koridorun dışında, ana kalabalıktan uzakta ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Üç şaşkın yüz bana bakıyor. "Cidden Anthony, sana ne oldu böyle?" Annem şikayet ediyor.

İtirazlarını görmezden geliyorum. Bunu bilmesi gerekiyor. Hepsinin ihtiyacı var.

"Biliyorum baba," diyorum ona, çıkışlarını engelleyerek. "Her şeyi biliyorum. Alzheimer ilacı için deneme verilerinde sahtecilik yaptın. Valerie bunu öğrendi ya da belki de en başta sen yaptırdın ama sana şantaj yapıyordu, değil mi? Ödeme bunun içindi."

Babamın çenesi düşüyor. "Bu çok saçma," diye kabadayılık taslamaya çalışıyor ama gözlerinden anlayabiliyorum. Suçluluk. Utanç. *Korku*. "Beni suçlamana izin vermeyeceğim."

"Bitti baba!" Sinirlenerek araya giriyorum. Her dakika Tessa'yı tehlikeye atarken, onun yalanlarına daha fazla ayıracak vaktim yok. "Her şeyi biliyoruz. İtiraf etmenin ve temize çıkmanın zamanı geldi. Doğru şeyi yapmak için çok geç değil," diye ekliyorum, ısrarla. "İşin bu noktaya gelmesine asla izin vermek istemediğini biliyorum. Ama bunlar birlikte çalıştığın tehlikeli insanlar. Valerie'ye ne yaptıklarını biliyorsun. Gerçekten sana da düşman olmayacaklarını mı düşünüyorsun?"

Babam şaşkın bir ifadeyle başını sallıyor. "Ama Valerie... O bir kazaydı."

"Bu bir cinayetti!" Hayal kırıklığıyla haykırıyorum. "Sahtekârlığı ortaya çıkarmasını engellemek için onu öldürdüler. Anlamıyor musunuz? Bu sırrı saklamak için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklar."

"Hayır!" diye tekrar itiraz ediyor babam, solgun bir yüzle. "Belki ilk test sonuçlarının biraz... *masaja* ihtiyacı vardı, ama geri kalanı? Sarhoş araba kullanıyordu. Yollar ıslaktı-"

"Gerçekten, Alexander. Aptal olma." Annemin sesi onun bahanelerini buz gibi bir sakinlikle kesiyor. "O sürtük hak ettiğini buldu."

Ne oluyor lan?!

Şok olmuş bir halde anneme döndüm. Gözlerime meydan okurcasına bakıyor. "Her şeyi kendi başına açtı, açgözlülük yaptı, her şeyi ihbar etmekle tehdit etti. Sanki ahlak onun için önemliymiş gibi. Başta parayı alıp verileri tahrif edecek kadar mutluydu. En başta ilacın işe yaramaması onun suçuydu." Annem dudaklarını tiksintiyle büzüyor. "Eğer işinde daha iyi olsaydı, bunların hiçbiri olmazdı."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum," diye ters ters bakıyor bana. "Babanın pisliğini kim temizlemek zorunda kaldı sanıyorsun? Şirketin her şeyi bu yeni ilaca bağlı. Her şey," diye yemin ediyor. "Servetimiz. İtibarımız. Öylece oturup başarısız olmamıza izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ashford ismi bir şakaya dönüşür. Her şeyi kaybederiz," diye ekliyor sessiz bir öfkeyle. "Beş yüz yıllık tarih. Ailemizin mirası boşa gider. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Buna inanamıyorum. Bunca zaman babamın boyundan büyük işlere kalkıştığını, başka birinin şeytani planlarına kapıldığını düşündüm.

Öyleydi.

Sadece kararları verenin annem olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Hayır," diyorum ona, ihanet damarlarımda çelik gibi bir kararlılığa dönüşüyor. "Bu iş bitecek. *Şimdi bitecek*. Buna izin vermeyeceğim. Senin bu lanet mirasını istemiyoruz. Değil mi Robert?" Kardeşime bakarak ekliyorum. Tüm bunlar olurken sessizce orada duruyordu ve biliyorum ki o da bu ifşaatlardan dolayı sarsılmış olmalı. "Doğru olanı yapacağız."

Ama Robert ellerini kaldırıp beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Bir dakika bekle," diyor. "Bunun hakkında konuşalım."

"Konuşacak ne var ki?" Patladım. "Az önce ne dediğimi duymadın mı? Bu büyük bir sahtekârlık. Komplo. Cinayet!"

Robert gergin görünerek, "Bu da aceleci olmamamız gerektiği anlamına geliyor," diyor. "Haber yayılırsa ne olacağını bir düşün. Bunun sonuçları olacaktır."

"Yani piyasaya sürülen hatalı bir ilacın, mucize için son umutları olduğunu düşünen milyonlarca masum insanı kandırması gibi mi?" Geçen gün Ashford HQ'nun dışındaki o zavallı adamı hatırlayarak karşılık verdim. Karısı için çaresizce bir tedavi arıyordu ve ailem bir fark yaratmayacağını bile bile ona bir ilaç satıyordu.

Robert, "Ekip hâlâ ilaç üzerinde çalışıyor," diyor. "Yeni formülasyonları test ediyoruz, yakında doğru ilacı bulacağız, ama öylece kapatılırsak olmaz."

"Ciddi olamazsın." Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Bunun yanlış olduğunu biliyorsun. İnsanlar zarar görüyor!"

"Peki bu kimin suçu?" Robert aniden patlar. Yüzü kıpkırmızı, utanç dolu ve sinirli. "Eğer kız arkadaşın etrafı araştırmaya başlamasaydı, eğer o kız kardeşi ölü kalsaydı, bunların hiçbirisi sorun olmazdı!"

Sesindeki öfkeyle sendeleyerek geri çekildim. İşte o zaman anladım.

Wren'in hayatta olduğunu biliyor.

İçgüdüsel olarak silahımı çıkardım ve kardeşime doğrulttum. Evimde namluya susturucu takmıştım ve şimdi katedralin ışıkları altında donuk bir gri renkte parlıyor.

Annemin nefesi kesildi. "Anthony, ne yapıyorsun sen!"

"Kaldır şu şeyi!" Babam öfkeyle ekliyor.

Onları görmezden geliyorum. "Omuzundaki sakatlık nasıl oldu Robert?" Sessizce soruyorum.

"Ben... Ben sana söyledim. Bu bir squash maçıydı," diye ağzından kaçırdı.

"Hayır, rugby dedin." Emniyeti kapattım, tutuşum sabitti. Parçalar yerine oturdu. Kahretsin, başından beri burnumun dibindeymiş.

Phillip Wren'in yerini söyledi. Ashford'daki üstlerine taşradaki kulübeden bahsetti ve onlar da Wren ve Tessa'yı öldürmesi için oraya bir adam gönderdiler. Karanlık ormanda onları takip etmek, korkutmak ve incitmek için.

Silahlı adam güvendikleri biriydi. Atletik biri. Kaybedecek çok şeyi olan biri.

"O sendin. Ormanda onların peşinden geldin. Ona *ateş* ettin!"

Öfkeden titriyorum. Öz kardeşim. Tessa'yı öldürmeye çalıştı, kalbine sadece birkaç santim kala ona doğru bir kurşun sıktı. "Bunu nasıl yaparsın?" Talep ediyorum. "Bu aileye neler oluyor böyle?"

"Bizi korumak için ne gerekiyorsa yaptı," diye konuşuyor annem, her şeye rağmen hâlâ meydan okuyarak. "Mirasımızı ilk sıraya koydu ve bu aileye karşı sorumluluklarını kabul etti. Sen hâlâ kendi rolünü oynamayı reddettiğin için."

"Yapman gereken hiçbir şeyi yapmıyorsun!" Robert tükürüyor, aniden öfkeli görünüyor. "Sen en büyük oğulsun, hepimiz senin geleceğini korumak için savaşıyoruz, ama yine de, bedelini ödemek zorunda olan benken, sen çekip gidiyorsun, parti yapıyorsun, canın ne isterse onu yapıyorsun! Yaptığım şeyleri bilmiyorsun," diyerek öfkeli bir parmakla beni işaret ediyor. "Bu aile için neleri feda etmek zorunda kaldım..."

Gözlerindeki perili bakış kanımı donduruyor.

"Her şey bitti," diye tekrarlıyorum, kararlıyım. "Kanıtımız var, her şeyi açığa çıkarıyoruz. Ve sen de onlarla birlikte batacaksın."

"Kimse bir yere gitmiyor." Annemin sesi son derece sakın geliyor. "Konuştuğumuz gibi hallediliyor."

"Nasıl halledildi?"

Sonra Robert'ın bakışlarındaki titreşimi gördüm.

Tessa.

"Nerede o?" Silahı hâlâ ona doğrultarak soruyorum. İçimden bir ses onun dışarıdaki katedralde öylece dolaşmadığını söylüyor. Onu aldılar. Bu işe başka kim karıştıysa o kız ellerinde ve ne olursa olsun onu geri almalıyım. "Tessa nerede?" Kükrüyorum, sesim yükseliyor.

"Onunla ilgileniliyor." Annem kollarını kavuşturdu.

Kırmızı görüyorum. "Bu da ne demek oluyor?" Talep ediyorum. "Yaralandı mı? Kimin elinde? Söyle bana, yoksa yemin ederim-"

"Ne yapacaksın?" Robert sözümü kesti. "Beni vuracak mısın? Bu senin de ailen!"

Onlara acımasızca bakıyorum. "Anlamıyorsunuz. Onun için yapamayacağım *hiçbir şey yok.*"

Bir an bile tereddüt etmeden silahın namlusunu Robert'ın bacağına doğrulttum ve tetiği çektim.

Silah, susturucu tarafından boğuklaştırılmış alçak bir vınlama sesi çıkarır. Robert uluyor, yere düşüyor ve dizini tutuyor. "Beni vurdun!" diye haykırır inanamayarak. "Beni gerçekten vurdun!"

"Ve bunu bir kalp atışında tekrar yapacağım," diye yemin ederek ilerliyorum. Silahı kaldırdım, bu sefer kafasına doğrulttum. Öfke ve panik göğsümde çılğınca çarpıyor, kulaklarımı donuk bir kükremeye dolduruyor. "Şimdi söyle bana, hangi *cehennemde o?!*"

"Evde!" Robert ağzından kaçırır, gözleri korkudan kocaman olmuştur.

"Sussex'te."

Silahın namlusu tam gözlerinin arasına girene kadar ilerlemeye devam ediyorum. "Yemin ederim!" Robert önümde yere yığılmış bir halde hıçkırıyor. "Onu Hugh aldı. Yarım saat önce! Şuradaki mahzende!"

Parmağım tetikte titriyor. Tessa'nın kız kardeşine yaptıklarını hatırladıkça içim öfkeyle doluyor. Ona ne yapmayı planladıklarını.

Ve o yardım etti.

"Anthony, lütfen!" diye ağlıyor annem.

Son anda kendimi silahı indirmeye zorladım. Zaman yok. Tessa kilit altındayken olmaz - korkmuş, yaralanmış ya da daha kötüsü...

Geri çekilip hepsine saf bir tiksinti dolu bakış fırlatıyorum. "Artık benim için ölünüz," diyorum onlara, sesimdeki kesinlik ile. "Ashford ismi, korumak için her şeyi yapacağınız isim... O sizin. Sende kalsın."

Ve sonra dönüp hızla uzaklaşıyorum. Şu anda benim için önemli olan tek kişi Tessa. O benim ailem, geleceğim, her şeyim. Eğer ona zamanında ulaşabilirsem.

Umarım çok geç kalmamışımdır.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

OceanofPDF.com

ficssa

I Uyandım, sersemlemiştim. Başım beni öldürüyor ve kafatasımın arkasında yoğun bir çarpıntı var. Daha gözlerimi açmadan inlemeye başladım.

Neden acıyor?

Komidinden bir bardak su almak için yatağında dönmeye çalışıyorum. Sonra yerde yattığımı, altımda soğuk sert taştan başka bir şey olmadığını fark ediyorum.

Hangi cehennemdeyim ben?

Gözlerimi zorlayarak açıyorum, başım daha da çok ağrıyor. Loş ışık içeri süzülüyor ve gözlerimi kısarak etrafıma bakıyorum, dehşet içinde çıplak, boş bir odada olduğumu fark ediyorum.

Hayır, tozlu tuğladan bir hücre, daha çok zindana benziyor.

Aman Tanrım.

Doğrulduğumda paniğe kapılıyorum. Kapıda demir parmaklıklar, taş bir zemin ve tavanda, yerden yaklaşık on beş metre yükseklikte küçük bir açıklıktan başka bir şey yok. Parmaklıklar kapıyı kapatıyor ama çimenleri ve gün ışığını görebiliyorum.

Yeraltında bir yerdeyim. Hücrenin bir köşesinde bir şilte, bir şişe su ve bir kova duruyor.

Kanım buza dönüştü.

Burası Wren'i tuttukları yer.

Tam olarak bana tarif ettiği gibi, hafıza parçalarından bir araya getirilmiş. En kötü kâbuslarının mekânı.

Ve şimdi içeride kilitli olan benim.

Ne zamandır buradayım?

Çılgınca ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Düşündeydim, gelin partisiyle birlikte. Imogen özel jetler hakkında bir şeyler söylüyordu.

Bir anda her şey aklıma geldi. *Hugh*. Wren'e saldırdı. Tüm bunların içinde ve yalnız değil. Suç ortağı bana bir şey enjekte etti ve kimse görmeden cesedimi binadan çıkarmasına yardım etti.

Hugh'un gözlerindeki bakışı hatırlayarak korkudan titriyorum. Dehşet vericiydi. Sadece anısı bile beni ürpertiyor, çok soğuk ve tanınmaz halde.

Benim için ne planlıyor?

Peki ya Saint? Bu düşünce beni yeni bir paniğe sürüklüyor. Arkadaşının ona ihanet ettiğini bilmiyor. Onu uyarma şansım olmadı ve şimdi...

Şimdi o da tehlikede.

Çabucak ayağa kalkıyorum. Hâlâ mücevherli bir sandalete bağlıyım ve onu tekmeleyip atıyorum, küçük hücreyi tekrar tararken çıplak ayaklarımla duruyorum, bir kaçış için çaresizim. Sonra köşede, tavana monte edilmiş bir şey görüyorum.

Bir kamera.

Soğuk buza dönüşüyor. Ne oluyor be? Hugh şu anda beni mi izliyor?

Yoksa bu daha sonra olacakları kaydetmek için mi?

Boğazımda yükselen mide bulantısı dalgasını tutmaya çalışıyorum. Şu anda panik yapamam, eğer buradan çıkmak istiyorsam olmaz.

Nefes al. *Düşün*.

Hugh benim için geri gelmeden önce bir çıkış yolu bulmalıyım.

Hücreyi tekrar arıyorum, bu sefer dikkatlice, parmak uçlarımı her duvarda gezdiriyorum, gevşek taşlar ya da silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey arıyorum.

Şansımız yok.

Onun yerine dikkatimi kapıya veriyorum. Parmaklıkları kavrayıp sertçe sallıyorum. Belli ki eskiler, metalleri paslanmış ama ahşaba sıkıca gömülmüşler ve bir milim bile kıpırdamıyorlar.

"Alo?" Dışarıdaki gölgelere doğru sesleniyorum. "Orada mısın, Hugh? Bunu izliyor musun? Tanrı'ya dua et de seni elime geçirmeyeyim. Seni kendim öldüreceğim! Piç kurusu!"

Sesim işe yaramaz bir şekilde yankılanıyor. Her neredeysem, Hugh beni herkesin duyabileceği bir yere saklayacak kadar aptal olamaz. Londra'da bir bodrumda ya da saatler uzakta olabilirim. Ne kadar baygın kaldığımı bile bilmiyorum.

Saint gittiğimi biliyor mu?

Öyle olmalı. Şimdiye kadar beni arıyordur, biliyorum. Ama beni zamanında bulacak mı?

"... Orada...?"

Donup kaldım. Zindanın derinliklerinde bir yerlerden gelen cılız bir kadın sesi var. Tekrar sesleniyor, soluk, çaresiz bir çığlık sesi.

Parmaklıklara yaklaşıp karanlığa doğru bağıyorum. "Orada kimse var mı?"

Bir duraklama oluyor ve sonra ses tekrar geliyor, şimdi daha güçlü. "Alo?"

"Buradayım!" Ben de bağıyorum. "Ben de burada kapana kısıldım. Sen neredesin?"

"Tessa?"

Nefesim kesildi. Ses zayıftı, ama açıktı.

"Wren?" Çığlık atıyorum. "Wren, sorun yok, buradan çıkacağız!"

Parmaklıkları daha sert takırdatıyorum, artık çaresizim. Onu havaalanında kaçırmış ya da ayrılırken bir şekilde takip etmiş olmalılar. Bunca zamandır burada mıydı?

Tüm tanıkları ortadan kaldırıyorlar.

Parmaklıkların arasından, kapının dışından sarkan ağır, paslı bir asma kilidin kapıyı sürgülediğini görüyorum. Kapıyı her sallayışında, kilit protesto edercesine gıcırdayan bir ses çıkarıyor.

Hızlı düşünerek etrafımda dönüyorum. Hücrede kullanabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden kendimi yokluyorum. Elbise ipek ve tüyden başka bir şey değil, ama ayakkabım... Onu hevesle elime alıyorum, ellerimde evirip çeviriyorum.

İnce topuk metalik bir uca sahiptir.

Aceleyle kapıya geri dönüyorum ve elimi parmaklıkların arasından geçirip ayakkabıyı tutuyorum. Hemen hemen uyuyor ve rahatsız edici bir açıyla uzanırsam, metal topuğu eski asma kilide çarpabilirim.

THWACK.

Yanlış vurdum ve topuk kilitten fırladı. Güç değişimiyle neredeyse ayakkabıyı düşürüyordum ama kayışı tam zamanında kavradım. Lanet olsun.

Dikkatli ol, diyorum kendime, kalbim korkuyla çarpıyor. Bu bizim tek umudumuz.

Ayakkabıyı tekrar yerleştiriyorum ve kilide indiriyorum. Sertçe. Asma kilit inliyor. Bunu tekrar yapıyorum ve tekrar, kolum ağrıyana kadar zorlukla kontrol altına alınmış bir panikle çekiçe vuruyorum ve asla-

ÇATLAK.

Asma kilitteki metal bağlantı yerinden çıktı. Kendimi tüm gücümle kapıya doğru fırlatıyorum ve kapı bir iniltiyle açılıyor.

"Wren?" Bağırıyorum, etrafa bakıyorum. "Wren, neredesin?" Cevap yok.

Karanlık koridorda yalınayak koşuyor, çılgınca etrafı kontrol ediyorum. Tıpkı benim tutulduğum hücre gibi birkaç tane daha tozlu hücre var ama onlar da eski kutular ve şarap raflarıyla dolu. "Wren?" Panikle çığlık atıyorum.

Hafif bir hıçkırık sesi geliyor. Sese doğru koşuyorum ve koridorun sonunda başka bir hücre buluyorum. Kapısı tıpkı benimki gibi parmaklıklı ve kız kardeşimi içeride, loş bir köşede büzülmüş halde görebiliyorum. Dün onu havaalanına bıraktığımızda giydiği kıyafetleri giymiş, şimdi lekeli ve kirli bir şekilde oturuyor, bir topun içine kıvrılmış, titriyor ve histerik bir şekilde hıçkırıyor.

Kalbim kırıldı.

"Wren, sorun yok, ben buradayım!" Parmaklıkların arasından sesleniyorum. Ama başını bile kaldırmıyor. Yine burada kapana kısılmış olmanın verdiği dehşetle bir tür panik atak geçiriyor. "Seni buradan çıkaracağım!"

Kapıyı kontrol ettim ama kilit yepyeni ve parlaktı. Kırmamın imkanı yok.

"Buralarda bir yerde anahtarlar olmalı," diye sesleniyorum ona. "Gidip onları bulacağım. Hemen geri geleceğim. Söz veriyorum!"

Onu bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum ama zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyorum.

Hugh nereye gitmiş olursa olsun, bizi burada uzun süre bırakma riskini almayacaktır.

Arkamdaki odaları çoktan kontrol ettim, bu yüzden dar taş koridorlar ve loş, tozlu hücrelerden oluşan labirentin derinliklerine doğru ilerlemeye devam ediyorum. Burası karanlık, sadece ara sıra tavanda titreyen çıplak bir ampul var ve bir sonraki kapının beni tekrar Hugh ile yüz yüze getirip getirmeyeceğini merak ederek ilerlerken korkuyla doluyorum. Umutsuzca birkaç hücreyi daha kontrol ediyorum, önce kapıları açıyorum-

Buldum!

Bir çeşit kontrol odası, bir masa, dosya dolabı ve hücrelerin içini gösteren bir dizi video ekranı var. Kameraların yayın yaptığı yer burası! Wren'in hücresinde hâlâ hıçkırık hıçkırık ağladığını görebiliyorum, bu yüzden dosya dolabının çekmecelerini karıştırıyorum. Kilitliydi, o yüzden sıradaki masayı denedim.

Şurada. Üzerinde bir düzine anahtar olan eski moda bir anahtarlık. Bu olmalı

o.

Wren'in hücreğine koştum. "Sorun yok, buradayım!" Anahtarları karıştırarak ona sesleniyorum. Asma kilitte dört farklı anahtar denedim, sonunda doğru anahtar tıkladı.

Kapıyı çekip açtım, koşarak yanına gittim ve onu kucakladım. "Sorun yok, yanındayım," diye mırıldanarak onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Wren başını kaldırdı ve gözlerinde saf bir ıstırapla bana baktı. "Burada kalamazsın. Lütfen, hayır, o geri geliyor, gitmelisin," diye hıçkırıyor, titriyor ve beni tırmalıyor.

"Biliyorum, Hugh'u biliyorum," diyorum onu ayağa kaldırmaya çalışarak. "Üzgünüm, zor olduğunu biliyorum ama zamanımız yok. Buradan çıkmamız gerekiyor."

Bana bakıyor, gevşek ve hareketsiz. Onu kaldıramıyorum ve zamanımız tükeniyor.

"Wren! Lütfen," diye bağıyorum. "Gitmek zorundayız!"

Sesimin hücrede yankılanan umutsuz sesi onu kendine getirir gibi oldu. Gözleri tekrar odaklandı. Etrafına bakınır ve kesik kesik nefes alır. "Açmışsın..."

"Anahtarları buldum, kontrol odasında. Ama gitmek zorundayız. *Şimdi*."

Onu ayağa kaldırıyorum ve bu sefer Wren tökezleyerek ayağa kalkıyor. Zayıf ama yürümeyi başarabiliyor. Onu kapıya doğru sürüklüyorum, sonra da az önce geldiğim koridordan aşağıya. "Bu taraftan, sanırım merdivenler var."

Ama kontrol odasının yanında durur ve açık kapıdan video ekranlarına bakar. "Kameralar var..." diyor yavaşça, gözlerinde bir farkındalık belirliyor.

"Hadi Wren, zamanımız yok!" Kolunu çekiyorum ama o kurtulup odaya dalıyor.

"Beni kaydettiler," diye çılgınca odanın etrafına bakıyor. "Eğer daha öncesine ait bir video varsa, o zaman neler olduğunu görebilirim."

"Wren!" Endişeyle merdivenlere bakıyorum. "Lütfen, buradan çıkmamıza çok az kaldı."

"Ama ne olduğunu bilmek zorundayım!" sesi kırılıyor, çiğ ve ıstıraplı. Bana bakıyor, yalvarıyor. "Anlamıyor musun, Tessa? Gözlerimi her kapattığımda, anılar peşimi bırakmıyor. Görmek zorundayım. Bilmek zorundayım!"

Sikeyim.

Hızlıca etrafıma bir göz attıktan sonra odaya girip ona katılıyorum. "Dosya dolabını" gösteriyorum, "ama kilitli."

Wren yerden bir tuğla alır ve çekmeceye çarpar. Metal anında bükülür. Çekmeceyi yırtarak açıyor ve her biri yanmış bir disk içeren CD kutuları ortaya çıkıyor. "İşte burada!"

Wren bir avuç dolusu alıyor ve ben de aynısını yapıyorum, el yazısıyla yazılmış etiketleri kontrol etmek için onları çeviriyorum. Disklerin üzerinde farklı yazılarla karalanmış isimler ve tarihler var.

"Bunlardan bazıları yirmi yıllık," diyorum inanamayarak. "Harold N, 1992... Peter J.... Lionel A..." Yeni bir ürperti hissederek durakladım. Lionel Ambrose?

Wren sinirli bir şekilde başını sallar. "Görmüyorum!" diye haykırarak başka bir disk yığınının kapar. "Ben burada değilim!"

"Burada ne var ki?" Kendimi hasta hissederek soruyorum. Disklerden birini aldım.

Max L, yazıyor, beş yıl öncesine ait bir tarihle birlikte.

Max Lancaster.

Diski sistem sürücüsüne yerleştiriyorum ve klasörü açmak için tıklıyorum. Siyah-beyaz video oynamaya başlıyor, bir hücrenin kameralarından biri. Yatağın üzerinde baygın yatan bir adam var. Aslında bir çocuk, on sekiz yaşından fazla göstermiyor.

Hücrenin kapısı açılır ve Max içeri girer. Daha genç ve isteksiz görünüyor. Hücrenin dışında biriyle konuşur ama sonra kapı kapanır.

Yatağın üzerindeki cesede yaklaşıyor, kemerini çözüyor ve pantolonunu indiriyor-

Aceleyle videodan çıkıyorum.

"Sadece sen değildin," diyorum Wren'e dehşet içinde, boğazımda safra birikerek. "Bu yıllardır devam ediyor. Sayısız kurban."

Şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Burada ne halt ediyorlardı?"

"Buna sadakat denir."

Ses bizi etrafımızda döndürüyor. Hugh kapının girişinde duruyor, yüzünde acımasız bir gülümseme var.

Ve elinde doğrudan bize doğrultulmuş bir silah vardı.

Bölüm 21

OceanofPDF.com

ficssa

I İçgüdüsel olarak Wren'in önüne geçip onu Hugh'nun hedefinden koruyorum. "Sadakat," diye tekrarlıyorum, öfkeyle. "Bu da ne demek oluyor? Ne demek bu?"

Siz ne tür hasta piçlersiniz?"

"Sizi temin ederim, bundan hiç zevk almıyoruz. Her zaman değil." Hugh Kıkırdıyor, karanlık, nahoş bir ses. "Ama bazı güvenceler verilmeli. Eski anlaşmalar yeni garantiler gerektirir.

"Ne hakkında garanti?" Talep ediyorum, merak ediyorum ve zaman kazanmaya çalışıyorum. Eğer onu konuşturabilirsem, dikkatini dağıtacak kadar uzun süre, belki de o silaha doğru hamle yapabilirim...

"Güç hakkında," diye yanıtlıyor Hugh zorla. "Başka ne var? Ham, sınırsız, hesap sorulamaz güç. Bu bizim doğuştan hakkımız," diye ekliyor alaycı bir tavırla. "Demokrasi maskesini boş verin. Bu ülkedeki güçlü aileler yüzlerce yıldır işleri yürüttü ve daha yüzlerce yıl da yürütecek. Yeter ki herkes görevini hatırlasın" diye ekliyor. "İşte bu küçük düzenek burada devreye giriyor. Sadakat bağlarının zamanla yıpranmamasını sağlamalıyız. Görevi devralan her yeni nesil için küçük bir sigortaya ihtiyacımız var."

"Şantaj demek istiyorsun," diyorum, midem bulanarak.

"Ayrıcalığın bir bedeli var," diye omuz silkerek cevap veriyor.

"Yani... Güçlü ailelerden gelen bu insanların buraya gelip..." Korkudan yutkunuyorum.

"Sadakatlerini kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapıyorlar," diye bitiriyor Hugh. "Buna karşılıklı garantili imha diyebiliriz."

Planın şeytani basitliği içinde çarpıcı olduğunun farkındayım. Eğer gerçek ortaya çıkarsa, o disklerde kayıtlı suçlar herkesi mahvedebilir. Ama eğer

hepsi suçlu, hiçbirini söylemeyecek.

Gözlerim masanın üzerinde dağınık duran dosyalara takılıyor. "Baban burada," diyorum, zihnim hızla çalışıyor. "Max de. Ve sen de buralarda bir yerdesin, Wren'le birlikte."

"Evet, öyleyim."

Hugh yere düşen disklerden birini alır ve havaya kaldırır. "Aradığın şey bu mu?" diye sorar Wren'e, alaycı bir tavırla.

Arkamdan öfke ve üzüntü dolu bir çığlık atıyor, ama ben karalanmış etiketi görebilecek kadar yakınım. Diskte sadece Hugh'un adı yazmıyor.

Robert.

"Saint'in kardeşi de mi oradaydı?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Elbette," diye cevaplıyor Hugh kayıtsızca. "Her zaman bir tanık vardır. Saint bu işte rol almayı asla kabul etmeyeceği için Robert aileyi temsil etmek zorunda kaldı. Elbette, St. Clair'ler buradaki güzel şarap mahzenlerini kullanmayı teklif edecek kadar naziktirler." Elindeki silahla etrafı işaret ediyor ve bizi orada tuttuğunu fark ediyorum.

St. Clair Malikanesi. Saint'in çocukluk evi.

Kalbim umutla çarpıyor. Aziz parçaları bir araya getirecek. Bir şekilde bunu çözecek. Ama şimdilik sadece üçümüz varız ve Hugh'nun silahını sallayışından sabırsızlandığını anlayabiliyorum. Daha ne kadar oyalayabileceğimden emin değilim.

"Seni onun peşinden gönderdiler, değil mi?" Dikkatini biraz daha dağıtmak umuduyla soruyorum. "Ashford ilaç deneyleri hakkında sorular sormaya başlayınca, sana Wren'i almanı emrettiler."

Hugh başını sallıyor. "Sadakat yemini etmem gerekiyordu, bu yüzden mükemmel bir zamanlamaydı. İlaçların her şeyi silip süpürmesi gerekiyordu," diye ekliyor omzumun üzerinden Wren'le konuşurken. "Ama belli ki dozu doğru ayarlayamadınız. Çok yazık. Ama yine de çeneni kapalı tutmalı ve bizi rahat bırakmalıydın. Ama hayır, sen ve kız kardeşin en kötü zamanda ortalığı karıştırdınız. Babamın Başbakan olmasına haftalar kaldı ve hepimiz ilaç lansmanından milyarlar kazanacağız. Yarım kalmış bir işi kaldıramayız."

Bununla birlikte, silahı tekrar kaldırıyor.

Sikeyim.

"Lütfen bunu yapmayın!" Yalvarıyorum. "Bize merhamet et, lütfen!" Sesimi umutsuzca yükseltiyorum ve kendimi ayaklarının dibine atacakmışım gibi yaklaşıyorum.

"Bize zarar vermek istemezsin; istemediğini biliyorum. Sen bundan daha iyisin! Vakıftaki tüm iyi çalışmaların; sen iyi bir adamsın, biliyorum!"

Hugh duraksıyor, bundan zevk alıyormuş gibi sırtıyor.

"Her şeyi yaparım!" Yalvarışlarım yankılanıyor, acınası ve hala ona yaklaştığım gerçeğini örtüyor, histerik olmaya çalışıyorum. "Ölmek istemiyorum," diye feryat ediyorum, bir adım daha yaklaşarak. "Lütfen, bırak gidelim. İstedğin her şeyi yapacağım. Ne istersen. *Lütfen!*"

Bir adım daha, hıçkırarak... Bir adım daha, sonra-

Ona doğru hamle yaptım, başımı eğdim ve tam göbeğinden yakaladım.

"*Oof!*" Hugh şaşkınlıkla homurdanıyor ve tökezleyerek geri çekiliyor. Silahı ateşliyor ama ben çoktan ikimizi de yere savurmaya başlamıştım.

BANG!

"Koş, Wren!" Hugh'u aşağıda tutmak için mücadele ederek çığlık atıyorum. Tekrar ateş ediyor, tam başımın yanından, kulaklarımı çınlatıyor ve sadece geniş bir alana yayılmasını umabiliyorum. "KOŞ!"

Hugh yuvarlanıyor, beni sıkıştırıyor, elleri boğazıma gidiyor. Oh Tanrım. Sıkıca kavırıyor, gözlerinde saf bir öfke bakışıyla beni boğuyor.

Nefes nefese kalıyorum, körlemesine en yakın şeye tutunuyorum. Sandalyeye. Sadece eski bir metal tabure ama bir bacağından tutup Hugh'un kafasına doğru çılgınca savuruyorum. Kafatasının arkasına, mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çarpıyor, onu devirecek kadar sert.

Altından sıyrıldım ve Wren'i hâlâ köşede sinmiş halde buldum. "Haydi!" Ona bağıriyorum, elinden tutup odadan dışarı çekiyorum. Hugh'nun inleyen bedeninin üzerinde tökezleyerek merdivenlere doğru koşuyoruz. "Bu taraftan!"

Yukarı doğru fırlıyorum, dar ve dolambaçlı merdivenlerden yukarı doğru koşarken Wren de hızla arkamdan geliyor. En üstteki kapı açık ve kendimi oradan içeri atıyorum, sonunda bir pencereden gelen ışıkla loş bir koridora çıkıyorum. Yakınlarda bir çamaşır odası var... Daha fazla depoya açılan kiremitli bir koridor...

Burası terk edilmiş. Tüm aile büyük düğün için Londra'da ve personele hafta sonu izni vermiş olmalılar.

"Hangi yoldan?" Wren korkuyla sorar.

Büyük, geniş malikânenin planını hatırlamaya çalışarak etrafıma bakıyorum. Daha önce bir kez ziyaret etmiştim, bir parti için, ama kendimi çok kaptırmıştım.

Saint, tüm çıkış yollarını izlemek yerine çalıntı öpücükler için gizlice kaçmaya odaklandı.

Şimdi, mutfaklara giden hizmetçi alanlarını ve Aziz'in babasının eski model araba koleksiyonunu barındıran bir garajı hayal meyal hatırlıyorum.

"Bu tarafa!" Uzak kapıya doğru koşarak bağırdım. "Garaja ulaşabilirsek, bir araba alıp buradan defolup gidebiliriz!"

Garajın girişini bulana kadar koridorlardan oluşan bir labirenti daha bombalıyoruz, daha fazla hizmet odasının yanından geçiyoruz. Bir ucunda cam kapılar olan ve sıra sıra dizilmiş klasik arabaların pırıl pırıl sergilendiği, bir sergi salonu büyüklüğünde geniş, yankılı bir alan. Bentley, Porsche, Ferrari... Ama anahtarlar hangi cehennemde?

Wren ve ben koridorda aceleyle ilerlerken bir yığın benzin bidonunun ve diğer otomobil ekipmanlarının yanında durduk. "Bir vale kutusu görüyor musun?" Umutsuzca sordum. "Buradan bir tane çıkarmanın bir yolu var mı?"

"Hayır," diye bağıır Wren, etrafına bakınarak.

"Göremiyorum-" BANG!

Silahtan çıkan bir kurşun sekerek yakındaki arabalardan birinin ön camını parçalıyor.

Wren bir çığlık attı ve ben de onu yakaladım, en yakın aracın arkasına saklanmak için giderken kasaları ve tenekeleri deviriyoruz.

BANG! Bir silah sesi daha duyuldu, çok yakından.

"İyi denemeydi ama küçük eğlenmeniz ve oyunlarınız sona erdi," diye sesleniyor Hugh'un sesi. Ayak sesleri yerde yankılanarak yaklaşıyor. "Buradan çıkış yok. Ve gitmene izin veremem... En azından canlı olarak."

Wren ve ben panikle birbirimize baktık. Kaçacak hiçbir yer yok. Burada köşeye sıkışmış durumdayız, arkamızda sağlam tuğladan başka bir şey yok ve Hugh tek çıkıştan yaklaşıyor.

"Fırsatını bulduğunda kaç," diye fısıldıyor Wren ve beni itiyor. "Ben onun dikkatini dağıtacağım."

"Wren, hayır!" Nefes nefese kaldım.

"Beni kurtarmaya çalışan hep sen oluyorsun," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Şimdi sıra bende."

"Lütfen, hayır-" Onu durdurmaya çalışıyorum ama çoktan ayağa kalkmış, arabanın arkasından çıkıyor, ellerini kaldırmış.

"Ben buradayım!"

Lanet olsun! Ne halt ediyor bu kadın? Hugh dönüp silahını ona doğrulturken dehşet içinde bakıyorum. "Buraya gel," diye bağııyor, şimdi temkinli. O

Yüzünde kan ve gözlerinde dengesiz bir bakış vardı. "Güzel ve yavaşça. Bu sefer oyun yok."

Wren, yere dökülen benzin havuzunda ayak izleri bırakarak ona doğru yürür.

Dehşet içinde dışarı bakıyorum. Çılgılık atmak, bağırmak ve bunu yapmasını engellemek istiyorum ama adam onu yakalamış ve kendine doğru çekiyor; bir koluyla boynunu sıkarken diğer koluyla silahını sallıyor.

"Şimdi, kız kardeşin hangi cehennemde?" diye soruyor. "Kız kardeşinin beynini yerde görmek istemiyorsan buraya gelsen iyi olur Tessa. Bugün ikiniz de öleceksiniz, ama uslu durursanız, kız kardeşinizi çabucak öldürme iyiliğini size yapabilirim!"

Orada donup kaldım, parçalandım. Wren kaçmamı söyledi ama onu burada bırakamam. Hugh kendini kaybediyor, gözlerimin önünde çözülüyor. Neler yapabileceğini kimse bilemez.

Etrafıma bakıp bir silah arıyorum. Benzin yavaş yavaş dökülüyor, Hugh'nun ayaklarının dibinde birikiyor. Eğer ateş yakmanın bir yolunu bulabilirsem-

CRASH!

Siyah bir Jeep garaj kapısından içeri girip dönerek dururken, aniden kulakları yırtan bir metal ve cam sesi duyulur. Ve direksiyonun arkasında.

Bu Aziz!

İçime bir rahatlama çöküyor ama Hugh arabaya doğru ateş ederken bu rahatlama korkuyla bastırılıyor.

"Geri çekil!" diye bağırıyor, Wren'i hâlâ kafasından tutuyor. Silahın namlusunu Wren'in kafasına dayıyor. "Onu öldüreceğim, hemen şimdi!"

Saint dışarı tırmanıyor, ellerini kaldırmış. Ellerinden birinde silahı var, ama Wren'i görünce silahı yere bırakıyor ve tekmeleyerek uzaklaştırıyor.

"Sakin ol," der Hugh'a, sesi eşittir. "Silah seslerini duydum ve başı dertte olanın sen olduğunu sandım. Baban bu ikisine yardım etmem için beni gönderdi. Ve belli ki tam zamanında gelmişim." Saint alaycı bir şekilde homurdandı. "İki kızla tek başına başa çıkamadın mı? Tanrım, bir bebek bakıcısına ihtiyacın olmasına şaşmamalı."

Hugh duraksıyor, açıkça kafası karışmış. "Sana inanmıyorum," diyor silahı Saint'e doğrultarak. Ama eli titriyor ve zihninde dönen çarkları görebiliyorum.

Saint blöf yapıyor, bir planı olduğunu biliyorum, ama Hugh onun konuşmasına ne kadar izin verecek?

Etrafıma bakınıyorum, Saint onun dikkatini dağıtarak diğer yöne bakmasını sağlarken silah arayışına devam ediyorum.

"Ben senin takımındayım," diye devam ediyor Saint. "Yoksa neden Tessa'yı bu kadar yakınımında tuttum sanıyorsun? Ashford planından kime bahsettiklerini öğrenmem gerekiyordu."

"Ama kardeşin dedi ki-"

"Robert her şeyi bilmez. Bu iş onun boyunu aşar. Sonuçta ormanda başarısız olunca ailem artık ona güvenemeyeceklerini anladı. Bu yüzden beni getirdiler. Sonunda. Bana daha önce söylemeliydin," diye ekliyor Saint, ben yandaki arabanın altında bir metal parıltısı gördüğümde. Ağır bir İngiliz anahtarı.

Sürünerek yanına gittim, kalbim küt küt atıyordu.

"Onu seviyorsun," dedi Hugh'un sesi, kararsız bir tonda. "Onu sen seçtin."

Saint gülüyor. "Bir milyar pounddan fazla kâr ve tüm Ashford imparatorluğu mu? Hadi ama, hiçbir kadın o kadar etmez, şampiyon gibi düzüşse bile."

Elim İngiliz anahtarının sapına dolanıyor ve yavaşça yaklaşıyorum, sesin onların sesine karışmaması için dua ediyorum.

"Beni bilirsin," diyor Saint. "Küçük bir isyan bir şeydir, ama sonunda her zaman görevimi yapacaktım."

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Benden yirmi adım uzaktalar, Hugh'nun sırtı hâlâ dönük, bir elinde silahı var ve Wren ona tutunmuş.

Sessizce yaklaşıyorum, anahtarı sallıyorum.

Aziz beni omuzlarının üzerinden görüyor. Gözleri tanıyarak daha da açılıyor ama sonra yaklaşma sesimi bastırmak için daha yüksek sesle tekrar konuşuyor.

"Peki, bana silah sallamayı bırakıp şu pisliği temizlemeye ne dersin?" Ben kendimi bir ayağımı diğerinin önüne koymaya zorlarken Saint devam ediyor. Yaklaşıyor, *yaklaşıyor...* "Tanrı biliyor ya, tören için zaten bizi özleyecekler ama resepsiyon için zamanında Londra'ya dönebiliriz. Kadeh kaldıralım mı? Ve güzel, sağlam bir mazeret. O sürtüklerin gittiğini kimse fark etmez. Artık bizden biri değiller, değil mi?"

Ayağım benzinin içinde kayıyor ve dengemi kaybetmemeye çalışarak tökezliyorum. Ses Hugh'un dikkatini çekiyor; dönmeye başlıyor-

"AAAAIIII!" Sahip olduğum her şeyle ona saldırdım. İngiliz anahtarı omzuna temas ediyor ve ateş ediyor, camlar yakınlarda kırılıyor. Wren

Hugh benimle yüzleşmek için dönerken sendeleyerek kurtuldu; silahını kaldırıp tekrar ateş etti.

BANG!

Saint dalıyor, beni yere itiyor. Gömleğinin kan içinde kaldığını görüyorum ama hiç tereddüt etmiyor: Yuvarlanıp Hugh'nun üzerine atılıyor, onu yere yapııştırıyor ve yüzüne defalarca korkunç bir yumruk indiriyor. Hugh çaresizce homurdanarak silahı bırakıyor. Saint silahı kapıyor ve Hugh'un vücudunun üzerinde durup silahı doğrudan ona doğrultuyor. "Sakın kıpırdama!" diye kükrüyor.

Sessizlik var.

Nefes nefese kalıyorum ve tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum. Etrafımız kırık camlarla çevrili ve köşede alevler görüyorum; serseri bir kurşunun başlattığı bir yangın, ama şu anda endişelerimin en küçüğü bu. "Kanaman var!" diye bağıyorum. Saint zar zor yere bakıyor.

"Sadece omzum. İyi olacağım."

"Wren?" Döndüm. Arabalardan birine yaslanmış, kocaman gözlerle bize bakıyordu.

"Ben... Ben iyiyim," diye kekeliyor. Yanına gittim ve onu sert bir şekilde kucakladım.

"Tanrıya şükür," diye sıkıca sarıldım ona. "Bir daha böyle bir şey yapmaya cüret etme."

"İşe yaradı, değil mi?" diye hafifçe gülümseyerek uzaklaşıyor.

Yarasını kontrol etmek için Saint'e doğru ilerliyorum. Kurşunun kolunun üst kısmını dümdüz yırttığını, temiz bir yara olduğunu görünce rahatlayarak ağlayabilirim. "Bak, sorun yok," diye beni rahatlatıyor, ben de yakınlardan temiz bir bez alıp kanamayı durdurmak için bağlarken. "Biz iyiyiz bebeğim. Her şey yolunda."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Yerde yatan Hugh gülerek ağzından kan tükürüyor. "Ne yapacaksın, polisi mi arayacaksın? Polis bizim elimizde! Mahkemeler, yargıçlar... Siz aptallar anlamıyor musunuz? Kimse bize karşı duramaz, kendileri için neyin iyi olduğunu bilseler bile. Biz dokunulmazız!" diye bağıyor. "Biz-"

BANG!

Hugh yere yığılır, başının arkasında kan birikmektedir.

Öldü.

Bir şok çığlığı attım.

Wren orada duruyor, sakince Saint'i n düşürdüğü silahı tutuyor. Hugh'un cesedinin tam üzerinde durana kadar yaklaşıyor.

Sonra tekrar ateş ediyor, tam göğsüne.

"Wren!" Ağlıyorum.

Sonunda silahını indiriyor, sanki bir trans halinden çıkıyormuş gibi. "Her gece bana musallat oluyor," diyor, sesi sersemlemiş. "Her gece. Artık değil."

"Tessa..." Saint'in sesi dikkatimi çekiyor. Başını sallıyor, köşedeki ateş şimdi tutuşuyor, alevler dökülen benzin karmaşası boyunca hızla ilerliyor.

Sikeyim.

"Yangını söndürmeliyiz!" Etrafıma bakınarak haykırıyorum. "Yangın söndürücü ya da hortum nerede? Babanın burada bir yerlerde bir tane olmalı."

"Hayır," diye durduruyor Saint beni, geri çekilmemi sağlıyor. "Bırak yansın."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama... Ev... Senin evin."

Başını iki yana sallıyor, acımasız görünüyor. "Wren haklıydı. Hepsi perili. Onu kurtarmanın hiçbir yolu yok. Yakıp kül etmek zorundayız."

Göz göze geliyoruz ve bakışlarındaki kararlılığı görerek başımı sallıyorum. Sadece evden bahsetmiyor. Hepsini kastediyor.

Ashford unvanı, ailesinin mirası, onun doğuştan hakkı. Nesiller boyunca yankılanan ve dokundukları herkesi yozlaştıran yalanlar ve zalimlik üzerine inşa edilmiştir. Ama Saint bunların hepsini yakıp kül etmeye hazır. Bundan kurtulmak istiyor.

Zehirli miras bu gece sona eriyor.

"Wren, şu benzini al," diyorum ona, kalbim küt küt atarken. "Hadi."

Sert bir baş hareketiyle iki eline birer kutu alıyor, Aziz ve ben de öyle yapıyoruz. Bizi geniş evin içinde gezdiriyor, gaz ocaklarını açıyor ve her fırsatta yanıcı sıvıları boşaltıyor. Büyük kütüphanedeki içki koleksiyonunu parçalıyoruz; içkiler antika halıların üzerine dökülüyor ve alevleri yakmak için aşağıya kibrit atıyoruz. Çok geçmeden her odada ateşler yanmaya, paha biçilmez perdeler alev almaya ve ahşap panelli duvarlar kükremeye başladı.

Tekrar dışarı çıktığımızda pencerelerden yoğun dumanlar yükseliyor. Alarmlar çalmaya başladığında Saint "Gitme zamanı," diyor. Ama ben onu tersliyorum.

"Henüz değil. Wren, arabayı çalıştır, hemen döneceğim!"

Kiler merdivenlerine doğru koşuyorum ve tabii ki Saint de peşimden geliyor. "Hangi cehenneme gidiyorsun?" diye bağılıyor, ben merdivenlerden aşağıya ve karanlığa doğru sıçrarken.

"Göreceksin," diyorum nefes nefese, Hugh'yla umutsuz mücadelemizden sonra darmadağın olan kontrol odasına koşarak. CD'leri alıyorum

odanın etrafına saçılmıştı. Kapıda beliren Saint'e, "Bunları almamız gerek," diyorum. Etrafına bakınıyor, hızlıca etrafı inceliyor.

"İşte." Masanın yanından bir çöp sepeti alıyor ve kutuları içine atmaya başlıyor. Tekrar yukarı çıkmadan önce her birini aldığımızdan emin oluyorum.

Wren ön tarafta, arazideki Land Rover'lardan birinin direksiyonunda bekliyor. "Atlayın!" diye sesleniyor. Evin yangın alarmları her odada daha yüksek sesle çalıyor ve pencerelerden yoğun dumanlar yükseliyor; büyük ev kontrolden çıkmış bir şekilde yanıyor.

Bu bir cehennem.

Arabaya doluştuk ve Wren gaza basıp yolda hızla ilerlemeye başladı. Saint'e yapışıyorum, kolları beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıyor. Sonunda güvendeyiz.

Ait olduğum yere.

Alevler daha da yükseliyor. Ashford Malikanesi'nin dikiz aynasından uzaklaşmasını izliyoruz, ta ki ağaçlar görüşümüzü engelleyene ve duman karanlığın içinde kaybolana kadar ve biz de geceye doğru hızla ilerliyoruz.

Bölüm 22

OceanofPDF.com

ficssa

W Saint'in şehirdeki evine döner dönmez uyuyakalıyorum ama ertesi sabah uyandığımda her yerim ağrıyor.

Doğrudum, yüzüm buruştu. Pencerelelerin dışında güneş çok yüksek, bu yüzden

geç uyumuş olmalıyım. Derin bir nefes alıyorum ve tanıdık odaya bakıyorum, yumuşak çarşaflara sarıldığım ve soğuk, tozlu bir hücrede -ya da daha kötüsünde- sıkışıp kalmadığım için şükranla doluyorum.

Olanlara neredeyse inanamıyorum. Dün geceki anılar aklıma geldikçe kanım adrenalinde doluyor ve hepsini engellemek için nefesime odaklanıyorum.

Bitti, kendime tekrar ediyorum. Güvendesin.

Yavaş yavaş kalp atışlarım yavaşlıyor, ama aklımdan çıkmayan bir görüntü var, aceleyle kurtulamayacağımı bildiğim bir görüntü:

Hugh'nun garajın zeminine kanlar içinde yığılmış bedeni ve onun başında duran Wren'in sakın ifadesi.

Adalet.

"Buyurun: kahve, kızarmış ekmek ve taze sıkılmış meyve suyu."

Saint tepsiyi getirdiğinde esneye esneye yatakta doğruluyorum. Duştan çıktığı için saçları ıslak ve dağınık, üzerinde yumuşak pamuklu bir tişört ve eşofman altı var. "Bekle, ne yapıyorsun?" İtiraz ediyorum, fark ediyorum. "Yaralı olan sensin!"

"Birkaç dikiş," diye omuz silkiyor, umursamaz bir tavırla. "Ben iyiyim. Sen nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, tepsiyi yere bırakıyor ve yatakta yanıma oturuyor. Şefkatle yanağımı okşuyor. "Hâlâ sarsıldın mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum hemen. Bana şüpheli bir bakış atıyor. "Tamam," diye itiraf ediyorum, isteksizce, "Oldukça ağrım var."

Hugh'yla çaresiz mücadelelerimden dolayı vücudumun her yerinde izler var ama en kötüsü karnıma yayılan çirkin mor çürük. Acıdan irkilerek nazıkçe dokunuyorum. "Bunun için bir buz torbasına ihtiyacın var," diyor Saint, çenesi koruyucu bir öfkeyle geriliyor. Gitmek için ayağa kalkıyor ama elini yakalayıp sıkıca tutuyorum.

"Bir dakika kalır mısın?" Duygu dolu bir şekilde soruyorum. Ona tutunmak, güvende ve yanımda olduğuna dair kendimi rahatlatmak istiyorum.

Benim için o kurşunu yediğini görmek... Bu beni asla bırakmak istemememe neden oldu.

Saint hemen yerine oturuyor ve morluklarımı incitmemek için beni nazıkçe tutuyor. "Wren nasıl?" Kahvemden hoş bir yudum alarak soruyorum.

"Hâlâ uyuyor," diye yanıtlıyor. "Kahvaltı siparişini almak için kapısını çaldım ama sanırım hâlâ uyuyor."

"Güzel." Nefes veriyorum. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

"İkinizin de var," diyor Saint beni alnımdan usulca öperek. "Haberler nasıl, her şey yolunda mı?" Cesaret ediyorum. En son gördüğümüz Ashford Malikanesi, alevler içinde kalmıştı. Kimse neden yandığını bilmese bile ciddi bir serpinti olduğunu tahmin ediyorum.

Henüz.

Aziz başını sallar. "Bununla daha sonra ilgileneceğiz. Şimdilik rahatlamalısın."

"Demek ki halledilmesi gereken bir şey var," diye belirtiyorum. Bana gülümsüyor. "İnatçısın."

"Ve sen de beni oyalıyorsun," diyorum ona gülümseyerek. Yaşadığım onca şeyden sonra vücudum yara bere içinde ve ağrıyor olsa da mutluluktan parlamaktan kendimi alamıyorum.

Başardık. Birlikte.

Saint bana, "Yangın haberlerde yer alıyor ama şu ana kadar neden kül olduğuna dair hiçbir şey yok," diyor. "Magazin basını düğünden çıkan dedikodularla meşgul. Görünüşe göre, küçük bir kraliyet mensubu resepsiyonda kafayı bulmuş ve *Eastenders*'dan bir adamla masaların üzerinde Kylie söyleyerek dans etmiş."

"Güzel." Nefes veriyorum. Hâlâ çözmemiz gereken pek çok yarım kalmış iş olduğunu biliyorum ama son savaştan önce biraz rahatlayacağım. Boş boş saçlarımı okşarken dalgın görünen Saint'e bakıyorum. "Peki ya sen?" Girişimde bulunuyorum. "Sen nasıl hissediyorsun?"

"Sana söyledim; omzum iyi."

"Kastettiğim bu değildi," diyorum ona nazikçe. Düğünde ailesi ve Robert'la ilgili olan her şeyi bana anlattı. Tüm ailesinin bu çarpık komplonun bir parçası olduğunu öğrendiğinde neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

Ancak Saint, mirasını yakıp kül eden bir adam için şaşırtıcı derecede sakin görünüyor.

"Ben... iyiyim," diyor ve yavaşça başını sallıyor. Daha yakına eğiliyor ve beni öpüyor, yumuşak ve şefkatli. "Seninleyken her zaman iyiyim."

"Aziz..." Endişeyle isteksizce geri çekiliyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye gülümsüyor ve bu sessiz, içten bir ifade; gözleri huzurla parlıyor. "Yakında terapide tartışacak birkaç şeyim olmayacak demiyorum," diye alaycı bir bakışla ekliyor, "Ama her şeyin bittiğini, senin güvende olduğunu ve birlikte olduğumuzu bilmek..." Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime şefkatli bir öpücük konduruyor. "Gerçekten ihtiyacım olan tek şey bu. Gerçekten."

Rahatlayarak ve mutlulukla iç çekiyorum. "Benim de tek ihtiyacım olan bu," diye fısıldıyorum. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Saint beni öpüyor, bu sefer daha derinden. Bu öyle bir öpücük ki, dün sorduğu soruya hemen şimdi *evet* demek istiyorum. *Evet*, dünyada senin gibi kimse yok. *Evet*, kalbim senin.

Evet, bunu sonsuza dek istiyorum.

Saint sonunda beni bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Kahvaltın soğuyor," diyor alay ederek.

"Haklısın," diye gülümsüyorum ve midem guruldayarak tosta uzanıyorum. "Benim önceliklerim nerede?"

Kıkırdıyor. "Öncelikle polisin yangınla ilgili çok fazla soru sormadığından emin olmak için avukatlarıma telefon etmem gerekiyor. Sonra da konuştuğumuz diğer telefon görüşmeleri," diye ekliyor kararlı bir şekilde başını sallayarak.

"Birazdan ineceğim," diye söz veriyorum. "Sadece bilinen en uzun duşu almam gerekiyor."

Kıkırdıyor. "Acele etme. Hiçbir yere gitmiyorum."

O gidiyor ve ben bir anlığına pelüş yastıklara gömülüyorum, hâlâ son birkaç günü düşünüyorum. Hatta son birkaç ayı. Yaşadığımız onca şeyden sonra, küçük bir parçam Saint'in verdiği güvenceye henüz tam olarak inanmıyor; hâlâ yeni bir felakete hazırım ama biliyorum ki bu zamanla geçecek.

Her şeyle yüzleşebilir ve diğet taraftan çıkabiliriz. *Birlikte*.

Sıcak suyun altında yarım saat kadar LÜKS yaptıktan ve düşün kenarına dizilmiş hemen hemen her ürünü kullandıktan sonra, nihayet rahat eşofmanlarımı ve Saint'in büyük boy kazaklarından en sevdiğimi giydim. Onun hafif odunsu kokusuyla sarmalanarak aşağıya iniyorum.

"Bilinen evrende hiç sıcak su kaldı mı?" Wren dalga geçerek bana soruyor. Elinde bir fincan çayla kanepeye kıvrılmış, yorgun ama berrak gözlü ve sakin görünüyor.

Dün gece şeytanlarını öldüren tek kişi Saint değildi.

Yanına gidip onu kucaklıyorum. "Bekle! Çayım!" diye gülüyor, dökülmesini engellemeye çalışıyor. Geri çekiliyorum ve kanepede onun yanına yerleşiyorum.

"İyi uyudun mu?" Narin yüz hatlarını inceleyerek soruyorum.

Wren başını sallar. "Tüm gece boyunca. Kabus falan görmedim." Gülümsüyor. "Kendimi yepyeni bir kadın gibi hissediyorum. Hayır, onu geç. Yeniden kendim gibi hissediyorum."

"Güzel." Boğazımda bir duygu düğümü oluşuyor, onu tekrar gülümserken gördüğüm için çok rahatladım. "Yemek yedin mi? Bir şeye ihtiyacın var mı? Herhangi bir çürük ya da-"

"Yavaş ol *anne*," diyor Wren sırtarak. "Ben iyiyim. Erkek arkadaşın bu sabah benimle yeterince uğraştı. İyi bir tane seçmişsin," diye ekliyor sırtarak. "İyi pastırmalı sandviç yapıyor ve senin için kurşun bile yer. Bence kalsın."

"Bunu planlıyorum," diye gülümsüyorum, adam bize katılırken. Uzun boyunu yanımdaki kanepeye yatırıyor ve hemen sırtımı okşuyor, sanki gerçekten burada olduğuma dair kendine güven veriyor.

Açıkçası, sıkıca tutunmak ve asla bırakmamak isteyen tek kişi ben değilim. Git.

"Peki, şimdi ne olacak?" A r a l a r ı n a bakarak soruyorum. "Teslim etme zamanı

Ashford Pharma'ya ve Lionel Ambrose'a mesaj gönderdin mi?"

"Ve Cyrus Lancaster, ve Max," Saint onları parmaklarıyla işaretledi. "Ve şeytani komplolarına başka kimleri dahil ettilerse."

"Britanya'nın seçkinlerinden sadece birkaçı," diye hafifçe şaka yapıyorum.

"Önemli bir şey değil."

Saint kıkırdıyor ama Wren çayını yudumluyor, gözleri yerde. Kâbuslarının ta kendisiyle yüzleşmek zorunda kalan Wren'e karşı bir merhamet dalgası hissediyorum.

Çok şey yaşadı ve hepsi onların sırlarını öğrendiği için oldu.

-Ve beni korumak için eski hayatından vazgeçti.

"Eve gitmeye ne dersin?" Ona usulca sordum.

Wren kafasını kaldırır. Gözleri duygularla parlıyor. "Yapabilir miyim?" diye soruyor hevesle. "Yani, bu mümkün olabilir mi?"

"Neden olmasın," diye yanıtlıyor Aziz. "Artık güvendesin. Ashford Pharma ve bu işle bağlantısı olan herkes batıyor ve birkaç saat içinde onlar da bunu öğrenecek. Artık onlar için bir tehdit değilsin. Artık hiçbir şey onları ifşa etmemizi engelleyemez."

Wren saf bir özlemle iç geçiriyor. "Annemle babamı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," diyor bana gülümseyerek. "Ama..."

Duraksıyor, yüzünde bir gölge uçuşuyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Artık Wren Peterson olabilir miyim bilmiyorum," diye yavaşça cevap veriyor. "Yani eski kimliğime geri dönebilir miyim? Çok fazla soru olacak" diye ekliyor. "Herkes öldüğümü biliyor ve ne olduğunu sürekli açıklamak zorunda kalırsam..." Wren başını sallar. "Bunu istemiyorum. Bunu kaldıracığımı sanmıyorum. Temiz bir sayfa açmak, tüm bunları arkamda bırakmak ve yoluma devam etmek istiyorum."

"Bunu gerçekleştirebiliriz," diye konuşuyor Saint. İkimiz de umutla ona dönüyoruz.

"Nasıl?" Ben soruyorum.

"Her zamanki yollar," diye cevaplıyor alaycı bir gülümsemeyle. "Para, güç, bağlantılar... St. Clair adı her türlü telafinin ötesinde mahvolmadan önce bunları iyilik için kullanabiliriz."

"Fazla bir şeye ihtiyacım yok," diyor Wren hevesle. "Sadece yeni bir kimlik, yeniden başlamak için. Anneme ve babama gerçeği söyleyebilirim ve sonra... Okyanus kıyısında yeni bir kasaba seçebilirim. Belki öğretmenlik ya da araştırma yapabileceğim bir yer. Alzheimer sorunu üzerinde çalışmaya devam etmek isterdim" diye ekliyor. "Dr. DeJonge'un teorileri işe yaramasa bile, buna en çok ihtiyacı olan insanlar için bir tedavi bulmamıza sadece birkaç yıl kaldığını biliyorum."

Gözlerim yine doldu. İşte benim kız kardeşim, hep başkalarını düşünür.

Aziz omzumu sıkıyor. "Bunu gerçekleştireceğim," diye yemin ediyor. "Feda etmek zorunda kaldığın onca şeyden sonra hayatını geri almayı hak ediyorsun. Biliyor musun? Eminim şu hacker Charlie'nin yeni bir kimlik oluşturmak için bazı bağlantıları vardır," diyor ayağa kalkarak. "Onu hemen arayacağım."

Sabahın geri kalanını Wren'in yeni başlangıcını planlayarak geçirirken, Saint ailesiyle iletişime geçiyor ve hepimiz için bir toplantı ayarlıyor. Yeni hayatının ayrıntıları hızla bir araya geliyor ve onun yüzünün heyecanla aydınlandığını, olası şehirler ve gidilecek yerler üzerine düşündüğünü görmek hoşuma gidiyor.

Mutfakta öğle yemeğimizi yerken, "Kuzey Carolina'da harika araştırma üniversiteleri var," diyor. "Ama ben hep Batı Yakası'nda, okyanusa yakın bir yerde yaşamak istemişimdir..."

"Sörf mü yapacaksın?" Alay ediyorum. "Bana dünyanın akışı ve kendini bırakma hakkında vaaz vermeye mi başlayacaksın?"

Kıkırdıyor ve bana bir patates cipsi fırlatıyor. "Olabilir. Ya da belki tıbbi tamamen bırakıp sahilde bir yerde bir kitapçı-çaycı dükkânı açarım ve günlerimi çörek pişirerek geçiririm."

"Ve yakışıklı balıkçılarla flört etmek," diye ekliyorum.

Sırıtıyor. "Kulağa hoş geliyor. Her şeyi yapabilirim," diye merakla ekliyor ve her kapının kapalı görüldüğü, korku ve saklanmayla geçen bir yılın ardından ona sonuna kadar açık olan seçenekleri hala değerlendirdiğini söyleyebiliyorum.

Duraksadım.

"Ne?" Wren beni tanıyor ve aklımda bir şey olduğunda bunu anlıyor. Neşeli havayı bozmak istemiyorum ama hâlâ içimde bir şeyler var.

Koridora gidip Saint'le birlikte yangından kurtardığımız güvenlik video disklerinden birini alıyorum. Bu Wren'in videosu, ön yüzüne siyah Sharpie ile isimleri karalanmış.

Aramızdaki masaya koyuyorum.

"Sana ne olduğunu görmeye ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diyorum yavaşça. Ona bakıyorum, kararsızım. "Onu yok etmeyi düşündüm ama... Ne yapacağın senin seçimin olmalı. İzlemek istiyorsan ya da..."

Endişeyle devam ediyorum.

Wren derin bir nefes alıyor ve çantayı eline alıp evirip çeviriyor. "Bunu izlemem gerektiğini düşündüm," diyor düşünceli bir ifadeyle. "Hafızamdaki o boşluklar beni deli ediyordu ve onları doldurursam belki sonunda özgür olabileceğimi düşündüm. Ama dün gece Hugh ile olanlar... Bu hikâyenin sonu. *Ben bitirdim*," diye ekliyor şiddetle. "O hücrede ne olduğunu bilmeme gerek yok, çünkü bunun bir daha asla olmayacağından emin oldum. Kimsenin başına."

Rahat bir nefes alıyorum.

Bir çakmak bulana kadar birkaç çekmeceyi açar. Pahalı, gümüş, üzerinde Saint'in şık kulüplerinden birinin amblemi var ve Wren kutuyu açıp bir CD'ye yazılmış güvenlik diskini çıkardığında tam anlamıyla törensel bir his uyandırıyor. Çakmağı çakıyor ve bir alev yükseliyor. Diskin kenarına tutarak, ateşin plastiği eritmesini izliyoruz, ta ki disk çarpık, bükülmüş bir karmaşaya dönüşene kadar. Wren onu lavaboya bırakıyor, için için yanıyor.

"İşte," diyor gülümseyerek. "İyi kurtulduk."

"Önümüzde taze pişmiş çörekler ve yakışıklı balıkçılardan başka bir şey yok."

WREN bizimle Ashford Pharma'daki büyük toplantıya gelmemeyi seçti ve ben de onu suçlamıyorum. O artık geleceğine odaklanmış durumda; Saint ve ben geçmişle ilgilenebiliriz. Yüksek binaya yaklaştığımızda, aniden gerilerek elini sıkıyorum.

"Cehenneme gitmelerini söylemek üzere olduğumuz bir sürü güçlü insan var," diye mırıldanıyorum.

Bana güven verici bir bakış attı. "Bir daha kimse sana dokunmayacak. Beni geçmek için yüz mermi atmaları gerekecek."

"Yenilmez değilsin," diye belirtiyorum, onun sağlam korumasının üzerinde bir parıltı hissederken bile. Wren haklıydı: Adam beni korumak için kendini silah ateşinin önüne attı. Bu tür bir sevgi ancak bu kadar bağlılıkla olur.

"Ama sen yanımdayken öyleymişim gibi hissediyorum," diyor Saint gösterişli bir sırtışla.

Gülüyorum, geniş mermer lobiye girdiğimizde kendimi daha iyi hissediyorum. Ortalık hâlâ cıvı cıvıl. Diğer tüm çalışanlar için sıradan bir iş günü. Ashford Pharma'nın yanmak üzere olduğunu bir tek biz biliyoruz, tıpkı dün geceki malikane gibi.

Asansöre ve yönetici katına doğru ilerlerken, işsiz bırakmak üzere olduğumuz tüm insanlar için bir suçluluk duygusu hissediyorum. "İşlerine ne olacağını bilmiyorlar," diye mırıldanıyorum, ofis katına bakarak. "Ya da şirkete. Tüm bu olanlarda onlar masum."

"Ve yeni pozisyonlar bulmaları için yardım almalarını sağlayacağım," diye söz veriyor Saint. "Onları yalanlarla beslemek yerine gerçekten fark yaratan şirketler için çalışacaklar."

Koridorda konferans salonuna doğru ilerliyoruz. Ofisin bu kısmı insanlardan arındırılmış, boş masaları fark ediyorum

ve toplanma alanları. Belli ki kimse bu toplantının duyulmasını istemiyor. Yaklaştığımızda herkesin çoktan içeride toplandığını görüyorum: Saint'in ailesi, Lionel Ambrose ve Cyrus Lancaster.

Onlara yalnız gelmelerini, avukat ya da personel olmadan gelmelerini söyledik ve onlar da buna uydular.

Konuşmak üzere olduğumuz şey için herhangi bir tanığa ihtiyaçları yok. "Hazır mısınız?" Saint bir kaşını kaldırarak bana soruyor.

Başımı salladım, kararlıydım. "Hazır."

Kapıları açıp içeri giriyoruz. Her kafa bize bakmak için dönüyor ve bakışlarındaki öfkeyi keskin bir tokat gibi hissediyorum. Ama ayrıcalıklı, aristokrat yüzlerindeki sadece öfke değil.

Bu da korku.

Güzel.

Saint beni masanın başına götürüyor ve ayakta durup odaya bakıyor. Anne ve babasının yüzleri solgun ama diğerleri öfkeden kuduruyor.

Cyrus Lancaster, "Bu her neyse, benim bununla hiçbir ilgim yok," diye açıkladı. "Ve aksini söylersen seni cehenneme kadar dava ederim."

"Avukatlarım şimdiden ihtiyati tedbir kararı aldirmek için başvuruda bulunuyorlar," diye onaylıyor Lionel, "Eğer bizi Ashford'da olup biten herhangi bir... usulsüzlükle ilişkilendirmeye cüret ederseniz."

"Kahrolası yalancılar," diye homurdanıyor Aziz'in babası öfkeyle. "Bana sadece birkaç ay daha sessiz kalmamı söyleyen sendin."

"Kapa çeneni!" Cyrus gürlüyor. "Bunu kaydediyor olabilirler!" "Peki bu kimin suçu?" Lionel söze karışır.

Tartışmaları Aziz'in avucunu masaya vurmasıyla kesilir.

Sessizliğe gömülürler.

"Sadakat buraya kadarmış," diyor Saint sert bir ifadeyle. "Hepinizin görev ve şantajla birbirinize bağlı olduğunuzu sanıyordum."

Yüzleri değişir.

"Evet, Ashford House'daki zindanlar hakkında her şeyi biliyoruz," diye öfkeyle konuşuyorum. "Ve yaptığınız tüm hastalıklı, sapkın şeyleri. Bu yüzden söyleyeceklerimizi dinleseniz iyi olur, yoksa bir sonraki toplantımız *The Sun*, *The Mirror* ve *The London Times*'ın editörleriyle olacak."

Bu onların dikkatini çeker.

"Güzel," diyor Saint soğukkanlılıkla. "Şimdi, Ashford Pharma ve mucize Alzheimer ilacımız. Bugün bir bildiri hazırlayacaksın baba, denemelerin hileli olduğunu ve ilacın piyasaya sürülmeyeceğini duyuracaksın."

Ailesi ağzı açık kalır. "Ciddi olamazsın. Hisse fiyatı çökecek!"

"Para sorunlarınızın en küçüğü," diye yanıtlıyor Aziz, çelik gibi sert bir sesle. "İkiniz de tam bir itirafta bulunacaksınız. Her şey hakkında. Uyuşturucu, yalanlar... ve Valerie'nin ölümü."

Annesi hıçkırarak ağlıyor.

"Lionel, liderlik seçimlerinden çekilecek ve Parlamento'daki koltuğundan istifa edeceksin," diye devam ediyor Saint. "İnsanlar anlayış gösterecektir. Ne de olsa bu zor zamanda ailenle birlikte olman gerekiyor."

Lionel'ın yüzünde korku titreşiyor. "Ne demek istiyorsun? Hugh nerede?" diye sorar, donakalmış görünerek. "Sabahtan beri onu arıyorum. Kimse onu görmedi."

"Beni uyuşturup kaçırdığından ve senin talimatınla hepimizi öldürmeye çalıştığından beri mi demek istiyorsun?" Karşı çıkıyorum. "Yangında öldü."

Lionel şok olmuş bir şekilde arkasına yaslanır.

"Trajik bir kazaydı," diye devam ediyorum. "En azından adli tabibin raporunda böyle yazmasını sağlayacaksınız. Tabii sadakat testinin videosunun halka açıklanmasını istemiyorsanız..."

Blöf yapıyorum tabii ki. Wren diski yok ettiğine göre, Hugh'un suçlarına dair hiçbir kanıt yok. Ama babası bunu bilmiyor. Buruşuyor, hıçkırmaya başlıyor.

Onun için zerre kadar duygu hissetmiyorum. O da Hugh gibi yozlaşmış ve kötü biri.

"Peki ya ben?" Cyrus gergin görünerek girişimde bulunur.

Ona küçümseyerek bakıyorum. Ashford dolandırıcılığına ve Valerie'nin cinayetine de karışacak. Saint'in annesiyle birlikte bir sürü torpil yaptığından hiç şüphem yok. Ama bu yeterli değil. Onun konumu ve gücü başka şekillerde de işimize yarayacaktır.

"Başlangıç olarak, yangının örtbas edilmesine yardımcı olacak ve kimsenin Hugh'un ölümü hakkında soru sormamasını sağlayacaksınız," diye talimat verir Saint. "Gazeteleriniz resmi hikayeyi satacak ve herhangi bir soruşturmayı kapatacak."

"Ve sonra hayırsever bir ruhla dolup taşacaksın," diye devam ediyorum. "Ve büyük servetini iyi amaçlar için bağışlayacaksın."

Cyrus homurdanıyor. "Cesedimi çiğnemen gerek," diye yemin ediyor ve bana öyle soğuk bir küçümseme bakışı fırlatıyor ki yutkunuyorum. Ama Saint destek olmak için omzumu sıkıyor.

"Cesetlerden bahsetmeniz çok komik..." Ceketinden bir disk kutusu çıkarır ve masanın üzerinden Cyrus'a uzatır.

"Bu Max'in videosu," diye hatırlatıyorum ona yardımsever bir şekilde. "Bir kopyası. Ve sizinkiler de bizde. Hepinizde," diye ekliyorum odaya bakarak. "Yani bizimle savaşmaya ya da gerçeklerden saklanmaya çalışırsanız, dünya sizin gerçekte ne tür canavarlar olduğunuzu görecek. Aslında, cömertliğinizin ilk alıcıları işlediğiniz suçların kurbanları olacak," diye ekliyorum Cyrus'a ters ters bakarak. "Her birinin izini bulacağız ve onlara yaşattıklarınız için tazminat almalarını sağlayacağız. Hem de çok cömertçe."

Wren, Saint ve ben videoların geri kalanı hakkında ne yapacağımızı tartıştık. Saint onları hemen yetkililere teslim etmek istiyordu, böylece faillerin hepsi yakalanıp adalete teslim edilebilecekti.

Ancak Wren bunun bizim vermemiz gereken bir karar olmadığını belirtti. Bu saldırıların kurbanları bundan sonra ne olacağı konusunda kendi kararlarını vermeyi hak ediyorlardı. Bazıları başlarına gelenleri hatırlamıyor bile olabilir, bazıları hayatlarına devam etmeye çalışarak bir ömür geçirmiş olabilir. Eğer kasetleri cezai kovuşturma için teslim etseydik, o zaman onların da bu konuda söz hakkı olmazdı. İsimleri sızacak, müstehcen bir çılgınlıkla dünya çapında manşetlere taşınacaktır.

Bu işi özel olarak halledeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Saint her kurbanın izini sürmeleri için müfettişler tutacak, böylece ne yapacaklarına kendileri karar verebilecekler. Ve eğer intikam istiyorlarsa.

Kazalar olur. Hugh Ambrose'a sor.

"Bu kadar mı?" Cyrus talep ediyor. Yüzü kıpkırmızı, disk kutusunu kavırıyor.

"Şimdilik," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor Saint, biz gitmek için dönerken duraksıyor. "Unutma baba, ifadeni vermek için gün sonuna kadar vaktin var. Sonra tüm duruşma verilerini yetkililere teslim edeceğiz ve bundan sonrasını onlara bırakacağız."

"Anthony-Saint, lütfen, bizi mahvedeceksin!" Saint'in annesi Lillian sefil bir çığlık atar. Çok üzgündür: Statü ve lüks hayatı gözlerinin önünden kayıp gitmektedir. "Her şeyimizi kaybedeceğiz."

"İronik, değil mi?" diyor ona soğukkanlılıkla. "Ruhlarınızı sattınız ve sonunda hepsi bir hiç uğruna oldu."

"Anlamalısın, bunu senin için yaptık," diye yalvardı babası. "Ashford mirası için, *senin* mirasın için!"

"Biz senin aileniz!" diye ekliyor annesi.

Saint kapı aralığında duraksadı ve onlara son bir kez öfkeli bir bakış fırlattı. "Hayır, değilsiniz. Artık değilsiniz. Tessa artık benim ailem."

Elimi tuttu ve dışarı çıkıp Ashford'dan son kez uzaklaştık.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

OceanofPDF.com

ficssa

S Palmiye ağaçlarının arasından gün ışığı süzülüyor, hafif bir esinti çıplak tenime fısıldıyor ve duyabildiğim tek ses kıyıya vuran dalgaların nazik çırpınışları.

Cennet.

Deniz kenarındaki lüks bir kabinde uzanırken keyifli bir iç çekiyorum. Kumsal ıssız, beyaz kumlar Güney Pasifik güneşinin altında pırıl pırıl parlıyor ve görünürde kimse yok - eskisinin sonuncusunu höpürdetir höpürdetmez başka bir buzlu içecekten ortaya çıkan sağduyulu bir garson dışında.

"Başka bir şey ister misiniz hanımefendi?" diye sorar. "Hayır, teşekkür ederim. Böyle iyiyim."

Başını sallayıp tekrar gözden kayboluyor. Ben arkama yaslanıp kenarından bir parça ananas koparıyorum. Harika mı? Tamamen, lüks bir şekilde mükemmele ne dersiniz?

Saint, İngiltere'de her şey patladıktan sonra bana bir seyahatle sürpriz yaptı. Ashford Pharma'nın çöküşü manşetlere çıkmıştı ve birdenbire evinin önünde kamp kurmuş, cevaplar için bağırان muhabirler vardı. Yaşadığımız onca şeyden sonra bir molaya ihtiyacımız olduğunu söyledi. Kırsal bir yere kaçmayı, hatta Avrupa'da küçük bir kaçamak yapmayı bekliyordum ama bunun yerine beni birinci sınıf bir seyahatle dünyanın en seçkin tatil beldelerinden birine götürdü. Her hareketimizi takip eden gazeteciler yok, bütün gün telefonlarımızı dinleyen avukatlar yok; kilometrelerce uzanan beyaz kumlar, turkuaz sular ve tam bir mahremiyetten başka bir şey yok.

Kıyafetler bile isteğe bağlı.

Telefonum tanıdık bir zil sesiyle çalıyor, bugünlerde açtığım tek telefon. Gülümseyerek cevap veriyorum. "Wren!"

"Anladığım kadarıyla adaya sağ salim varmışsın." "Nereden biliyorsun?"

"Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum."

Gülüyorum. "Etrafınız bu kadar lüksle çevriliyken gülmemek imkânsız gibi bir şey," diye itiraf ediyorum. "Sahilde, özel havuzlu devasa bir villamız var ve tam bir gündür buradayız ve başka tek bir misafir bile görmedim."

"Buna alışacaksın," diye takılıyor Wren. "Yakında her yemekte havyar bekliyor olacaksın ve iki bin iplik numarasından daha az olan yatak çarşaflarına burun kıvrıracaksın!"

"İnanın bana, hiçbir şeyi hafife almıyorum. Tek bir gün bile," diye cevap veriyorum. "Neredeyse yarım düzine kez ölmek insana bunu yaptırıyor."

"Oh, biliyorum. Her gün dondurma yemeyi alışkanlık haline getirdim," diyor Wren kıkırdarak. "Yeni dairemın hemen aşağısında bir yer var ve lezzet listesinde ilerlemeye çalışıyorum. Hayat çift çikolatalı parçayı atlamak için çok kısa."

"Amin!" Gülümseyerek kabul ediyorum. "Ee, nasıl yerleşiyorsun?"

"Harikayım!" diye haykırıyor. "Sonunda yeni mobilyalarımı teslim aldım, bu yüzden dairem bir ev gibi hissetmeye başladı. Burayı görmelisiniz. Benim için çok büyük ama bayıldım. Balkonum okyanus manzaralı ve bir köpek almayı bile düşünüyorum. Hafta sonu çiftçi pazarında sahiplendirme yapıyorlardı ve ben bir yavru köpeğe aşık oldum, golden Labrador."

"Buster gibi!" Çocukluk köpeğimizin adını vererek söylüyorum.

"Aynen öyle. Evlat edinme yerinin detaylarını aldım, bu yüzden bu hafta ziyaret edeceğim ve aramızda bir bağ olup olmadığına bakacağım."

Hemen "Bana tüm fotoğrafları göndermelisin" diyorum ve o da gülüyor.

"Ben de sizin için aynısını söyledim ama sanırım yavru köpekler ve waffle külahlarından biraz daha ırkçısınız."

"Belki..."

Gülüyoruz. Onu bu kadar mutlu duymak hoşuma gidiyor. Cyrus'tan aldığı göz kamaştırıcı 'hediye' ile Batı Yakası'nda bir ev kurmaya karar verdi - eve geri döndükten sonra ailemizle yeniden bir araya gelmek için. Sahte ölüm haberiyle şaşkına döndüler ve ikimiz için de milyonlarca soru sordular. Ama sonunda, Wren'e kavuştukları için duydukları sevinç, ona olanlardan dolayı duydukları öfke ve kafa karışıklığından daha ağır bastı. Onlar için biraz zaman alabileceğini biliyorum.

Ama bu hafta Wren'i ziyaret edip yeni evini hazırlamasına yardım edecekler ve ben de Saint'i onlarla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.

Bu hepimiz için yeni bir başlangıç.

"Peki, senin o süslü adanda haberleri alabiliyorlar mı?" Wren soruyor.

"Son manşetleri gördüm mü demek istiyorsun? Evet. Yine de yeni bir şey yok," diye ekleyerek onu rahatlatıyorum. "Her şey tahrif edilmiş deney sonuçları ve Ashford Pharma'nın çöküp yanmasıyla ilgili."

Wren sesine alaycı bir hava katarak, "Kelimenin tam anlamıyla," diye ekliyor.

İlaç şemasıyla ilgili haberler basını ve piyasaları çılgına çevirdi. Şirketin hisse fiyatı bir gecede çöktü ve söylenenlere göre iflasa doğru gidiyorlar. Hapisten bahsetmiyorum bile. Alexander ve Lillian St. Clair'in dolandırıcılıktan hüküm giydiğine dair söylentiler dolaşıyor - ve Robert'ın da, adı evrakların her yerinde geçtiği için. Kamuoyu onların çarpık komplolarının derinliklerini asla öğrenemeyecek, ancak en azından suçlarının bu kısmı için adaletle yüzleşmeleri iyi bir şey.

"Sadece meraktan soruyorum, Bay Süslü Pantolon mirası bittiğine göre tüm bu lüks seyahatleri nasıl karşılamayı planlıyor?" Wren soruyor.

Gülümsüyorum. "Saint'in ailesine karşı isyanı şirketi de kapsıyordu," diye sır veriyorum. "Bana yıllar önce vakıf fonuna eriştiği anda Ashford'daki tüm parayı çekip başka bir yere yatırdığını söyledi."

Saint'in ilk yatırımcılardan biri olarak imza atmasından bu yana hızla yükselen arkadaşı Sebastian Wolfe'un hedge fonu gibi kârlı yerler. Bu da hâlâ göz kamaştırıcı derecede zengin olduğu anlamına geliyor.

"Akıllı adam." Wren memnun görünüyor. "Umarım seni lüksün doruğunda tutmayı planlıyordur." Bir kapı zili sesi duyulur. "Bu benim paket servisim," diyor Wren. "Burada seveceğin bir Tayland restoranı var. Seni yarın ararım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum!"

Saint'in yaklaştığını görmek için tam zamanında çaldım, üzerinde sadece bir çift mayo ve o çok sevdiğim seksi, kurt gibi sırtışıyla tropik bahçelerden çıkıyordu.

"Wren yerleşiyor," diye mutlu bir şekilde rapor verdim.

"Bu harika." kabinde bana katılıyor ve esniyor. "Az önce Imogen'la konuştum."

"Londra'da işler hâlâ çılgınca mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Ashford'un çöküşünün dalgalanma etkileri hala toplumda etkisini gösteriyor. Ama bize bazı haberleri var," diyor sırtarak. "Annabelle Max'i terk etti. Hepsinin battığı haberini alır almaz onu gönderdi. Boşanma davası açmış ve son duyduğumuza göre ünlü bir futbol yıldızıyla Brezilya'ya gitmek üzere bir yata binmiş."

Bir kakhaha patlattım. "Aferin ona," diyorum memnuniyetle. Bana ve Wren'e kendince yardım etmeye çalıştı ve yara almadan kurtulmasına sevindim.

Saint bir şişe güneş kremine uzanarak, "Biraz güneş yanığı gibi görünüyorsun, tatlım," diyor. "Dur sana yardım edeyim."

"Çok cömertsin," diye cilveleniyorum. "Her zaman bana göz kulak oluyorsun." "Benim için bir zevk."

Daha yarım saat önce biraz sürmüştüm ama önüme uzandım ve ellerinin vücudumun her santimine yavaşça masaj yaptığını hissederek eridim. Küçük mavi bikinimin içinde dokunacak çok şey var. Saint'in parmak uçları sırtımı yavaşça okşuyor, belimin ve kalçalarımın üzerinde geziniyor, ta ki ben neredeyse şezlongun üzerinde eriyip bir su birikintisine dönüşene kadar.

Eğilip enseme yavaş bir öpücükle okşuyor. "Mutlu musun?" diye mırıldanıyor.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, sadece birkaç santim uzağında. "Çok," diye fısıldıyorum, boynunun kenarını öpüyorum... Seksi, sakallı çenesini... Ağzını...

Saint beni kendine çekiyor, kollarında soluk soluğa ve kemiksiz kalana kadar öpüşmeyi derinleştiriyor. Dili şehvetli bir dansla benimkinin üzerinde kayıyor, ben içgüdüsel olarak bacaklarımı onun beline sarıp onu kalçalarımın beşiğine getirirken vücudu bana karşı sertleşiyor.

Ben ona doğru sallanırken Saint ağzıma karşı inliyor. "Bebeğim... *Siktir*."

"Harika bir fikir," diye sırtarak ona takılıyorum. "İki saat oldu."

"İçime girdiğinden beri."

Aziz'in gözleri ateşle parlıyor. "Ne kadar ihmalkârım."

Tek bir yumuşak hareketle bikini altlarımı kenara itiyor ve iki parmağını ıslak göbeğimin içine sokuyor.

Heyecan dolu bir şaşkınlıkla nefesim kesildi. "Aziz..." Yanaklarım kızarıyor ve etrafıma bakıyorum, ama tabii ki plaj boş ve kabanamızın tül perdeleri etrafımızda dalgalanarak onun kötü dokunuşunu görmemizi engelliyor.

"Bu bir 'Evet mi Azizim? Daha fazla mı, Aziz?' diye alay ediyor, parmaklarını daha derine kısıyor ve nabızı atmaya başlıyor.

Zevkle inliyorum, yastıklara geri gömülüyorum. Parmakları inanılmaz hissettiriyor, okşarken ve nabız atarken avuç içi klitorisime mükemmel bir baskı uyguluyor, ama yakında daha fazlası için açım.

Ona uzanıyorum, sikinin sert uzunluğunu şortunun üzerinden avuçluyorum ve vuruşlarıyla aynı anda pompalıyorum. Daha hızlı nefes alıyor, gözlerimiz kilitlenirken hareketleri daha acil hale geliyor, ifadesi benim ateşli şehvetimin bir aynası.

"Daha fazla," diye inliyorum, şortunu aşağı itiyor ve kalçalarımı daha geniş açıyorum.

Davetkar. "Hepinize ihtiyacım var. *Şimdi*."

"Tanrım, bu sik için yalvarmana bayılıyorum," diye tıslıyor Saint, siki serbest kalıyor. Zorlanıyor. Beni kucağına çekiyor, böylece ona sarılıyorum ve her santimini içine alarak batarken kalçalarımı yönlendiriyor.

"*Evet...*" Başımı zevkle geriye atıyorum, derin, sürükleyici sürtünmenin ve kalın kolanının beni gererek sonuna kadar doldurmasının tadını çıkarıyorum. Saint bikini üstümü yırtıyor, yüzünü göğüslerime gömüyor ve göğsümün hassas kabarıklığını yalıyor, ben mutluluk içinde inleyene kadar meme uçlarımı emiyor.

Yükseliyorum, sonra tekrar batıyorum. Daha derine. Daha sert. *Siktir*. Dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor ve nefes nefese kalıyorum, şimdi ona sertçe biniyorum. "Bayıldım buna. Tanrım, içinde çok mükemmel hissediyorsun."

"Sen mükemmelsin bebeğim," diye yemin ediyor Saint, saf, saygılı bir şehvet ifadesiyle bana bakarak. "Bu tatlı amcık beni deli ediyor. Asla doyamıyorum."

"Kanıtla," diye gülümsüyorum, zevk ve gücün içimde yuvarlandığını hissediyorum. "Bana ne kadar iyi hissettirdiğini göster."

Bir anda Saint bizi yuvarlıyor, beni sırtüstü yatırıyor ve o kadar derine sokuyor ki zevkten inliyorum. "Evet!" Sesim yankılanıyor, avuçlarımdan zevkle yükseliyor. "Oh Tanrım! Tam orası. *Evet!*"

Tekrar içime giriyor, bir dizini kavırıyor ve daha da derine inmek için vücuduma bastırıyor. Daha da tatlı. *Siktir*. Bu vahşi, acımasız bir ritim ve ben de onunla buluşmak için yükseliyorum, her vuruşa uyuyorum. Kelimelere ihtiyacımız yok, vücutlarımız böyle mükemmel bir konuşma içindeyken asla ihtiyacımız olmaz: nefes nefese ve inleyerek, sürtünmenin lezzetli eziyetinde kaybolmuş, terli, kuduz ve çığ. Beni yastıklara doğru beceriyor, vahşi ve serbest ve Tanrım, buna bayılıyorum.

Onu seviyorum.

"Söylemeyi unuttum, bize öğle yemeği ısmarladım," diye mırıldanıyor Saint, bileklerini başımın üzerinde tutarken.

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum, zihnim bulanık ve şehvetle dolu. "Üç çeşit yemek var, genellikle yemeği hazırlamak için bütün bir ekip gönderirler. Masa," diye ekliyor, tekrar içime giriyor, beni aşağıda tutuyor ve aletini içimde öyle bir gıcırdatıyor ki zevkten hıçkırma hıçkırma ağlamaktan kendimi alamıyorum. "Her an burada olabilirler." Gülümsemesi yayılıyor, bilerek. Hınzırca. "Aslında, çoktan dışarıda gösterinin tadını çıkarıyor olabilirler."

Aman Tanrım.

Bunu düşününce vücudum vahşi, heyecan verici bir utançla dolup taşıyor. İnsanlar bizi duyuyor. *İzliyorlar.*

"Aziz," diye itiraz ederek nefes nefese kalıyorum, onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Yapamayız-oh-"

İtirazım başka bir inlemeye dönüşüyor. Doruk noktam çoktan yükseliyor, vahşi ve kontrolden çıkmış bir şekilde ve serbest bırakma dalgasını durdurmak için çok geç, vücudum sıkı ve nabız atarken ve Saint içime girerken, tekrar tekrar, aklımdan her şeyi silen acımasız bir hızda, keşfetmenin heyecanı ve horozunun beni doldurmasının enfes mutluluğu dışında-

Bir feryatla boşalıyorum, zevk o kadar parlak bir şekilde patlıyor ki, yemin ederim onun adını haykırıyorum.

"Siktir, Tessa!" Saint daha hızlı pompalıyor, inliyor, ben ona yapışıp nefes nefese kalırken derin bir ürpertiyle kendi salınımını patlatana kadar.

"Bunu yapamazsın!" Sonunda tekrar yeryüzüne indiğimde şakacı bir şekilde koluna vurarak ağlıyorum. Kabin perdelerinin dışına bakıyorum, etrafta hâlâ kimsenin olmadığını görünce rahatlıyorum.

"Bizim hakkımızda ne düşünecekler?"

"Zeki, inanılmaz, sapıkça bir tanrıça olduğunu mu?" Saint zor nefes alarak öneriyor. Bana terli bir öpücük veriyor, sonra da kendini beğenmiş ve tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslanıyor. "Yine de hoşuna gitti, değil mi?"

"Mesele bu değil!" Gülüyorum, kızarıyorum ve parlıyorum.

"Önemli olan her zaman senin zevkin," diye söz veriyor ve kalbim sevgiyle doluyor.

Onu bulduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?

"Sana tekrar çılgılık attırmadan önce serinlemeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor Saint, kızarmış tenimi izleyerek.

"İyi fikir." Çabucak ayağa kalkıyorum. "Suya ilk giren tatlıyı seçer," diye meydan okuyorum flörtöz bir sırıtışla.

Aziz gülüyor. "Bu pek de motivasyon sayılmaz," diyor ben geri çekilirken, ayaklarım sıcak kumda çıplak. "Tatlıya düşünün olan sensin."

Sırıtıyorum. "Menüde olması gerektiğini söylemedim."

Bu veda atışıyla birlikte suya doğru koşmaya başladım. Ama ancak birkaç adım atabildim ki Saint beni kaldırıp omzuna attı ve yolun geri kalanını sığ sularda yüzerek geçti. "Zafer benimdir!" Beni bir sıçramayla bırakıyor ve su başımın üzerinden hızla akıp gidiyor, çıplak bedenime karşı serin ve ferahlatıcı.

Yüzeye çıkıyorum, gülerek. "Nedense bu bahiste kazanan tarafın ben olacağımı düşünüyorum," diyorum ona yaklaşarak.

"Berabere diyelim."

Saint kollarını bana doluyor, beni yavaş ve tatlı bir şekilde öpüyor. Etrafımızdaki dalgalar kabarıyor ve ben onunla birlikte bu anın neşesinde kendimi kaybediyorum.

Her zaman o.

Kalbim aniden göğsümde çarpıyor ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum. "Evet," diyorum ona, geri çekilerek.

Aziz şaşkın görünüyor. "Neye evet?"

Başım dönüyor ama kollarımı boynuna dolayıp ona bakarken gülümsemem hiç bu kadar geniş olmamıştı. "Evet, seninle evlenirim. Eğer teklif hâlâ geçerliyse," diye ekliyorum gülerek.

Aziz'in çenesi düşer. "Evet, öyle. Binlerce kez evet." Beni tekrar öpüyor, kaldırıp kendi etrafımda döndürüyor ve güneşte parıldayan su sıçramaları gönderiyor. "Ciddiyim, Tessa," diye ekliyor, beni yere bırakıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Seni sonsuza dek seveceğim."

"Sonsuza dek," diye kabul ediyorum, mutluluktan kızarak. Oxford'un gölgeli kuleleri altında başlayan, öfke ve intikamla beslenen bir yolculuğun beni buraya getireceğini kim bilebilirdi ki: bu inanılmaz adamla güneşin altında durmak, güven ve şefkat dolu bir aşkı paylaşmak ve - evet - mümkün olduğunu asla hayal etmediğim bir tutku.

Ve sonsuzluğumuz daha yeni başladı.

SON
(Neredeyse...)

OceanofPDF.com

Imogen

Ne sakladığını biliyorum.

T o not krem rengi bir zarfın içinde, sabah postasıyla ev adresime geliyor. Yırtıp açmadan önce bunun bir düğün davetiyesi ya da halkla ilişkiler postası olduğunu düşünüyorum. Şimdi, tek bir nota bakıyorum.

Basılı metnin satırları, tüylerimi diken diken ediyor.

Kim göndermiş? Zarfta ipucu arıyorum ama kâğıtta başka hiçbir işaret yok, nereden geldiğine dair hiçbir ipucu yok. Sadece dünyamı yerle bir edecek güce sahip o beş küçük kelime.

Birisi sırrımı biliyor.

Ve bunu benim de bilmemi istiyorlar.

DEVAM EDECEK...

Imogen'in hikayesi geliyor... Ama hangi sırrı saklıyor ve gizemli mektup yazarı onu ortaya çıkarmak için ne kadar ileri gidecek?

Bültenime kaydolun ve bir sonraki sürümünden, satışlardan ve diğer cızırtılı romantizm haberlerinden ilk siz haberdar olun.

**** [Kaydolmak için BURAYA TIKLAYIN.](#) ****

Ve baharatlı milyarder serim FLAWLESS'e bir göz atmak için okumaya devam edin >>>

OceanofPDF.com

KUSURSUZ ÜÇLEME



BİRİNCİ KİTAP: KUSURSUZ ARZU ÖNSÖZ

D arzu güçlü bir şeydir.

İnsanlar dünyayı döndürenin hırs, aşk ya da öfke olduğunu söyler. Orduları savaşa gönderen ve imparatorlukları toza dönüştürüyor. Ama arzu... Arzu her şeyden daha büyük bir güçtür.

Bedeli ne olursa olsun, içinizde tatmin olmayı talep eden özlem. Teslim olmak için yalvarıyor ya da kontrol için can atıyor olmanız fark etmez. Sürtünmenin sıcak kayışının hayalini kurarken, dudaklar çaresiz bir zevk nefesiyle ayrılır.

Arzu seni aptal yerine koyacak.

Şimdi hissediyorsun, değil mi? Kalbin daha hızlı atıyor, o şehvet ürpertisi omurgandan aşağı kıvrılıyor. Meme uçların sert tepeler halinde sıkılaşıyor, ağrıyor, o anlatılan ısı dalgası aşağıya doğru inerken, uyluklarının arasında kayganlaşıyor.

Şimdi seni tatmin etmek için ne gerekiyor? Yumuşak bir dokunuş mu? Sıkı bir tutuş mu? Sert, inatçı bir sikiş mi?

Çarşaflara yüzüstü yatmış, ihtiyaçtan hıçkırarak ağlıyorsun. Saçlarınızda bir yumruk, üzerinizde tanımadığınız bir ağırlık. Bu kadar ileri gidebileceğinizi hiç düşünmemiştiniz, ama yine de arzu sizi teşvik edecek. Mantiğin ötesinde. Gururun ötesinde.

Ve gitmene asla izin vermez.

Çünkü arzu asla tam anlamıyla tatmin olmaz. İstedığınız her şeye sahip çıkarken bile; zevkin kalın dalgaları uzaklaşırken bile, onu hissedersiniz. Tekrar arıyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Ailem lüks mücevher imparatorluğunu bu şekilde kurdu. Benim kontrolüm altında, Sterling Cross arzuyu bir sanat formuna dönüştürdü. Arzuyu tüm dünyaya yayılan milyar dolarlık bir markaya dönüştürdü.

Mücevherlerin ışıltısı, karanlıkta baştan çıkarıcı. Platinin sıcak, kızarmış tene soğuk baskısı.

Mücadelenin üstünde olduğumu sanıyordum. İhtiyaçlarımı nasıl kontrol altında tutacağımı biliyordum: karanlık odalarda isimsiz kadınlar, kolumda güzel küçük şeyler, tenlerini okşayan zarif mücevherler kadar bir süs. Asla yaklaşıyorlardı. Asla kontrolümü tehdit etmediler. Onlar daha fazlası için yalvarana kadar her zaman uzman dokunuşumun altında çözülüyorlardı.

Ben arzunun efendisiydim.

Ona kadar.

BİRİNCİ BÖLÜM: JULIET

Hiç sabah uyandığınızda bugün her şey değişebilirmiş gibi hissettiğiniz oluyor mu?

Belki de hüsnükuruntu ama Cuma sabahı gözlerimi açtığım anda *bir şeyler* farklı hissettiriyor. Gri New York gökyüzü pencerelerin dışında parlak bir maviyle parlıyor, alarmım en sevdiğim şarkıyı çalıyor ve ev arkadaşım son utanç yürüyüşünden henüz eve gelmemiş, bu yüzden duşta hala bol miktarda sıcak su var. En şık kalem eteğimi ve bluzumu, nam-ı diğer Röportaj kıyafetimi giyip şehir merkezine giden metroya bindiğimde, kaderin -ya da metronun- bu sefer benden yana olduğuna inanmaya hazırım.

Ve geçirdiğim bir yıldan sonra, bir molaya ihtiyacım var.

Ama bugün şansımı değiştirmeye kararlıyım. Tribeca'ya bile yirmi dakika kala varıyorum, bu yüzden görüşme öncesi kafein almak için en yakın Starbucks'a giriyorum. Sıradaki yerimi alarak, önümdeki mücadele için kendime moral vermeye çalışıyorum. Sterling Cross gibi lüks bir mücevher şirketinde asistanlık yapmak, kuru temizlemecide telefonlara bakmaya benzemez, bu yüzden deneyimimi sattıkları elmaslar kadar parlak hale getirmem gerekecek. Tabii ki, bu zamana kadar basit idari işlerde çalıştım.

ama bu sadece çoklu görevlerde iyi olduğum anlamına geliyor. Ben *kavgacıyım. Becerikliyim.*

Ya da beş parasızım ve ipin ucundayım.

Telefonum bir aramayla çalışıyor ve numarayı gördüğümde irkiliyorum. Meadow View Huzurevi'nin çayır manzarası yok ama karşılayabileceğim en güzel tesis.

Sesli mesaja geçmesine izin verdim, ardından fatura departmanından gelen son 'endişeli' mesajı dinlemek için kendimi hazırladım.

"Bayan Nichols? Size ulaşmaya çalışıyorduk. Beni mümkün olan en kısa sürede geri arayabilerseniz, vadesi geçmiş ödemelerinizi görüşmemiz gerekiyor."

Ödemeler. Yani, birden fazla. Annemin Alzheimer'ı hızla ilerliyor ve 24 saat bakıma ihtiyacı var. Pahalı bir bakım. Evimizi satarak elde ettiğimiz gelir birkaç yıl yetti ama şimdi son faturaların birikmeye başladığını ve tesisin uzun süre sabırlı olmayacağını biliyorum.

İşte bu yüzden bu işe ihtiyacım var... Yönetici asistanı maaşı maliyeti karşılamaya yaklaşabildiği için değil. Hayır, kapıdan içeri girdiğimde, masada bambaşka bir ödeme günü var.

Tüm sorunlarımı çözebilecek bir şey.

İçine düştüğüm karanlık durumu düşünmek bile midemde kelebekler uçuşmasına ve ellerimin titremesine neden oluyor. Hmm... Belki de bu sefer kafeinsiz almalıyım.

Cep telefonum tekrar çaldığında kafede sıra ilerliyordu. Arayan Kelsey'di, oda arkadaşım, gece geç saatlerde yaptığı buluşmadan nihayet dönmüş olmalıydı.

"Çıldırarak üzereyim," diyorum ona.

"Seni sevecekler, Juliet. Belli ki."

"Eğer yorgunluktan aptalca bir şey söylemezsem," diye iç geçiriyorum. "Dün gece neredeyse hiç uyumadım."

"Oooh, bu doğru. Bir randevun vardı! Adı her neyse onunla işler nasıldı?" Kelsey hemen neşelendi. Ama ben sadece boş bir kahkaha attım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." "O kadar kötü mü?"

"Daha kötüsü." Hatırlayınca irkildim. "Hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyor."

"Bu o kadar da iyi değil-"

"-Ve *gitmek* istemiyor gibi görünüyor." Devam ediyorum. "Tek yaptığı yazdığı oyun dergisi hakkında konuşmaktı. Sadece çok fazla *Call of*

Görev *konusmasını* kaldırabilirim. Ve en kötüsü.... Kötü öpüşüyor." "Ne kadar kötü?"

"*Kötü.*" Sıra tekrar ilerlemeye başlayınca döndüm ve arkamdaki kişiye çarptım. Özür dilemek için döndüm.

Ve tüm duyularım altüst oldu.

Çünkü orada, sadece birkaç santim ötede, özel bir takım elbise içinde kötü bir fantezi duruyor. Bir metreyi aşkın boyu, güçlü, köşeli yüz hatları ve şehvetli dudakları var. Kayrak mavisi gözleri ve parmaklarınızı içinden geçirmek isteyeceğiniz türden, karışık ve koyu renk saçları var.

Belki de sadece ben böyleyimdir.

Yüzüm kızarıyor, elimde değil. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ama adam ona çarptığımı fark etmedi bile: Mükemmel kulaklarına AirPods takmış, telefonunda geziniyor.

Benim varlığımdan tamamen habersiz.

Hayatımın hikayesi.

"Juliet?" Kelsey'nin sesi şehvet dolu sersemliğimi dağıtıyor. "Bana kötü sevişmenizden bahsediyordun. Belki de anlaşılmayı bozan bir şey değildi?" diye soruyor, her zamanki iyimserliğiyle. "Yeterince ateşliyse onu eğitebilirsin. Ve yeterince zengin. Öyle mi?"

Gülmek zorundayım. İşte bu yüzden Kelsey'nin her Cumartesi gecesi bir randevusu oluyor ve benim... Olmuyor. "Bir erkeğe öpüşmeyi öğretemezsin, bunu ayak parmaklarına kadar hissedemezsin." Ona söyledim. "Hani bir erkek sana uzanır ve zaman durur ya? Her şey yok olur ve sanki dünyada sadece sen ve o varmışsınız gibi gelir ya?" İçimden hüznle geçiriyorum. "Bir erkeğin öpüşme şeklinden *her şeyi* anlayabilirsin. Özellikle de yatakta nasıl olduğundan."

Ve şunu söyleyeyim, eğer dün gece bir şey olduysa, bu adama bir şans daha veririm üç dakikalık özensiz, bira aromalı bir aksiyonun içinde olurum. Bana romantik diyebilirsiniz ama bundan daha fazlası olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

Sonunda sipariş vermek için tezgâha ulaştım. "Gitmem gerek!" Kelsey'e söyledim. "Bana şans dile!"

"Mükemmel olacaksın."

Umarım öyledir. Ama Kelsey bu işe girmenin işin sadece yarısı olduğunu bilmiyor.

Çünkü 'asistanlık' benim tek görevim olmayacaktı.

Ama bu kendimi aşmak olur. Telefonu kapatıyorum ve odaklanmaya çalışarak buzlu mocha sipariş ediyorum. Önce mülakatta onları şaşırt, gerisi için endişelen.

Daha sonra. Ama elimde moçam, kendimden emin adımlarla kapıya doğru ilerlerken, biri dirseğimi itiyor. Kolum kıpırdıyor, kapak fırlıyor ve soğuk, koyu kahve dalgası göğsüme çarpıyor.

"Hayır." Artık beyaz olmayan bluzuma bakarak dehşet içinde feryat ediyorum. Sırılsıklam olmuştum, önüme krema bulaşmıştı ve karamel sosu, ekstra ikram eklentimle benimle alay etmek için dağınıklıktan damlıyordu.

Berbat görünüyorum.

Ve hayatımın en büyük röportajına kadar tam on dakikam var.

Seçeneklerimi hızlıca gözden geçirdim. Eve dönüp üzerimi değiştiremem, buna zamanım yok. Ve içime giydiğim tek şey şanslı pembe dantel sütyenim, tam olarak görüşme malzemesi değil. Yenisini almak için açık bir mağaza bulabilir miyim? Sabah dokuzdan önce pek mümkün değil.

Buna inanamıyorum. Her şeyi tersine çevirmek için çok fazla.

Gözlerim yaşardı. Her şey bugün bu işi almaya bağlıydı.

Her şeyi.

"Özür

dilerim."

Yanımdan gelen bir ses mutsuzluğumu kırıyor. "Bu benim hatamdı.

"Özür dilerim. Kuru temizlemeni ben yapayım."

Kafamı kaldırıyorum ve günümün 'kötü'den 'aşağılayıcı'ya dönüştüğünü fark ediyorum çünkü tabii ki sıradaki yakışıklı adam arkamdan geliyor. Ama umursamayacak kadar çok korkuyorum. Bu acil bir durum ve her şeyimi kaybetmek üzereyim: gururumu, otokontrolümü ve gelecekteki işimi.

"Hayır... Anlamıyorsun," diye neredeyse hıçkırarak etrafıma çaresizce bakıyorum. "Büyük bir görüşmem var. Böyle görünemem!"

Adam etrafına bakınıyor ve sonra beni hızlı adımlarla yan binanın lobisine doğru götürmeye başlıyor. Tüm seçeneklerim tükendi, bu yüzden körü körüne arkasından gidiyorum, ama beni Ann Taylor mağazasına götürmediği sürece şansım yok.

Burası bir mağaza değil, kadınlar tuvaleti. Beni içeri götürüyor, kapıyı arkamızdan kilitliyor ve sonra emrediyor:

"Kıyafetlerini çıkar."

"Umm, ne... ?" Kekeliyorum, telaşlanıyorum. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp kravatını çözerken ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken yanaklarım daha da yanıyor.

Şaşırdım. Böyle bir şey olamaz.

Rüya mı görüyorum? Biri mocha'ya halüsinojenik mi kattı? Çünkü yürüyen fantezim tamamen umursamaz bir şekilde önümde yavaşça soyunuyor.

Gömleğini silkerek çıkarıyor ve ortaya büyüleyici derecede sıkı ve kesik kaslar çıkıyor. Bunun için çok çalışmış bir sporcunun yağsız fiziğine sahip, bir takım elbiseyle örtbas edemeyeceği kadar çok. Geniş omuzları dar bir bele doğru inceliyor, kalın pazuları var ve kemer tokasının hemen altında bir hazine yatıyor. Gözler için bir ziyafet. İstesem bile başka tarafa bakamıyorum.

İstemiyorum. Bu açık büfeye saatlerce bakabilirim. Hatta günlerce.

"Bununla bir şeyler yapabilirsin, değil mi?"

Oh, evet. Yapabilirim. Birçok şey.

Gömleğini dışarıda tuttuğunu fark etmem bir anımı alıyor. Ancak dudağının bir köşesi bilmiş bir gülümsemeye kıvrıldığında nihayet anlıyorum. Bana mahvolmuş bluzumun yerine yenisini teklif ediyordu.

Ondan alıyorum. "Peki ya sen?"

Omuz silkiyor. Sanki güzel İtalyan çamaşırlarını teslim etmek önemli bir şey değilmiş gibi. Ve ona göre, muhtemelen değildir. "Ben hallederim. Belli ki gitmen gereken önemli bir yer var."

Bir an için, nerede olduğunu hatırlayamıyorum. Kanım nabız gibi atıyor.

Sonra aklıma geldi. Eğer harekete geçmezsem, iş görüşmeme çok geç kalacağım. Yine de gözlerimi resme girmeye ikna edemiyorum. Tek yapmak istedikleri onu içlerine çekmek.

Ve vücudumun geri kalanı... Şey, çok daha fazlasını yapmak istiyor.

Cinsel farkındalığın ürpertisini hissediyorum, meme uçlarım sıkılaşıyor. Adamın sırtışı daha da büyüyor ve fark ediyorum ki, ıslak gömleğimin içinden sert tepeleri görebiliyor.

Yanaklarım daha da yanıyor. "Arkanı dön," diye bağıryorum, utanarak.

Yapıyor, ben de hemen harap bluzu başımdan çekip çıkarıyorum ve gömleğinin düğmelerini iliklemeğe başlıyorum. Ama tam eteğimin içine sokuyordum ki aynada onu gördüm, gözleri yansımamdaydı.

Nefesim kesildi. Bütün bu süre boyunca beni soyunurken izliyordu!

"Şövalyelik buraya kadarmış," diyorum utancımı gizlemeye çalışarak.

Ve iyi bir sütyen giydiğim için şükrediyorum.

Ben doğrulurken adam tekrar bana dönüyor. "Az önce sana sırtımdaki gömleği verdim," diyor, ceketini tekrar omuz silkerken sesi eğleniyor gibi geliyor.

"Doğru. Teşekkürler," diye geveliyorum. Yansıma baki bakınca gerçekten de günü kurtardığını görebiliyorum. Gömleği havalı ve şık bir şekilde oversize edilmişti ve ben satış mağazasındaki bluzumdan bile daha iyi görünebilirdim. "Şey... Gitmeliyim."

"Bekle."

Yolumu kapatmıyor ama bir şekilde kendimi iki metre uzunluğundaki gergin ve sıkı kaslara **d o ğ r u** bastırılmış buluyorum.

"Ne-"

Sorum, beni kollarına alıp lavaboya **d o ğ r u** itmesi ve gün ışığında beni öpmesiyle kısa kesiliyor.

Vay anasını!

Elleri belimi kavrayıp beni yerimde sabitlerken ağzı talepkâr, sıcak ve aç. Beynim kısa devre yapıyor. Bir an bu şeyi doğru ilikleyip iliklemediğimi merak ediyorum, sonra...

Bir sonraki, aşırı duyuşal yüklenme içindeyim.

Dudaklarımı hafifçe aralıyor ve dilini ağzımın derinliklerine kaydırıyor. Bacaklarım çözülüyor. Isı içime hücum ediyor, çekirdeğimde sıkılaşıyor ve o *beni* öperken, araştırırken ve ağzıyla *çözerken* yakalarını kavramak ve sevgili yaşam için tutunmak zorundayım.

Aman Tanrım.

Doyamıyorum. Sıcak, vahşi ve tamamen bunaltıcı ve ona karşı kamburlaşıyorum, hevesle uzanıyorum-

Beni serbest bırakıyor.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde öpücük bitti. Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum, kalbim çarpıyor, dokunuşundan kanım kaynıyor. Ben çözülmüştüm ama adam bana kendini beğenmiş bir sırıtışla bakarken hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Birinin öpüşme şeklinden her şeyi anlayabilirsin," diyor sırıtarak. "Özellikle de yatakta nasıl olduklarından."

Sonra da beni tuvalette tek başıma bırakarak çıkıp gitti.

Beni duydu!

Kelimeleri tanıdım ve bir inilti çıkardım. Kelsey'le kahve dükkanındaki sırada yaptığımız konuşmayı dinliyordu. Randevum ve iş görüşmem hakkındaki tüm gevezeliklerimi. Benim hakkımda ne düşünüyor olmalıydı?

Hayatınızın en güzel öpücüğünü almanıza yetecek kadar.

İyi bir noktaya değindin.

Ve eğer öpücük bu kadar iyiyse, onunla seks de...

Hayır! Hayır! Şu anda bunu düşünemem. Çantamı kaptığım gibi sokağın karşısına geçiyorum, bu tuhaf ve harika karşılaşmayı geride bırakmaya ve şu anda gerçekten önemli olan şeye odaklanmaya çalışıyorum:

Bu işe girmek.



Pencereleri sabah güneşinde parıldayan binaya yaklaşırken derin bir nefes alıyorum. Sterling Cross, dünyanın en seçkin lüks mücevher şirketidir; film yıldızlarını ve kraliyet ailesini süsleyen, bekleme listeleri bir mil uzunluğunda olan zarif kreasyonlar üretir. New York'taki genel merkezleri başlı başına bir sanat eseri gibi. Asansörle on beşinci kata çıktığımda, kapılar paha biçilmez mücevherlerinden biri gibi ışıldayan inanılmaz bir avluya açılıyor, tamamen ışık ve kristal, muhteşem kolyelerin sergilendiği vitrinler ve mücevherlerinin çarpıcı baskıları.

Burası stil ve ayrıcalık çılgınlıkları atıyor. Sıradan ölümlüler davetli değil. Ben hariç, bugün.

Resepsiyona yaklaştım. "Merhaba, ben Juliet Nichols, yönetici asistanlığı pozisyonu için görüşmeye geldim."

Korkutucu derecede şık sarışın bana zar zor bakıyor. "Solunda. Diğerleriyle bekle."

Tarifini takip ederek aynı derecede şık görünümlü insanlarla dolu bekleme alanına gidiyorum. Beklemek için bir bankın boş bir köşesini buluyorum ve kafamı oyuna vermeye çalışıyorum, ancak kalbim hala yarışırken ve tüm vücudum o öpücükten sonra adrenalinle canlıyken bu imkansız.

Kimdi o?

Fortune dergisinin bir nüshasıyla yüzümü yelpazeliyorum ve yanımdaki genç adamın kendi kendine mırıldanmasını dinliyorum.

"1945 yılında Levi Sterling Avrupa'dan kaçtığında kuruldu... Başlangıçta saat tamirciliği yapıyordu... Charles Cross ile ortaklık kurarak mücevher işine girdi..."

Yutkundum. Hazırlanmak için aynı araştırmadan yararlandım ama beni kalabalıktan neyin ayıracağından emin değilim. Bu büyük bir şirket ve CEO Caleb Sterling de en büyük anlaşıma.

Acımasız. Saygın. Hatta basına inanılacak olursa, *saygı* duyulan biri.

Onu araştırmaya çalıştım ama adam spot ışıklarının dışında kalıyor. Bir şekilde, hiçbir yerde görünmeden herkesin onun hakkında konuşmasını sağlıyor. Poz verilmiş fotoğraflar yok, kırmızı halıda görünmek yok... Bulabildiğim en fazla, tel çerçeveli gözlüklerin ve çok uzun saçların altında yarı gizlenmiş sert görünümlü bir adamı gösteren yıllar önceki bir halkla ilişkiler fotoğrafı oldu.

O bir gizem.

En iyi zamanlarda bile gergin olurdum - burada bir işten çok daha fazlası söz konusu olmasaydı bile.

"Juliet Nichols?"

Ayağa fırlıyorum ve koridordan geçip köşedeki ofise giden hızlı görünümlü kızıl saçlı kadını takip ediyorum. "Ben Victoria," dedi. "Bay Sterling'in *birinci* asistanıyım. On dakikanız var," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Belli ki gördüklerinden etkilenmemiş, çünkü dudakları hafifçe kıvrılıyor ve ekliyor: "Ya da daha az. Bay Sterling aptallara kolay kolay katlanmaz."

Sonra kapıyı açıyor ve beklemediğim bir şekilde beni hafifçe itiyor, ben de tökezleyerek odaya giriyorum. Ayaklarımı ve deri ciltli özgeçmişimi tutmak için mücadele ediyorum.

"Özür dilerim, merhaba! Sizinle tanıştığıma memnun oldum-"

Başlıyorum ve sonra duruyorum. Çünkü uzun bir konferans masasının diğer tarafında oturan, etrafı takım elbiseli ciddi görünümlü insanlarla çevrili, kafeden gelen adam.

Yirmi dakika önce beni banyoda anlamsızca öpen kişi. Sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi bana buz gibi bakan kişi.

"Geç kaldın." Kısa ve net bir şekilde onaylamadığını söylüyor. "Otur. Konuş. Fazla zamanım yok."

Ona bakıyorum - odadaki diğer insanların hepsi ona dönmüş, sanki o lanet olası bir güneşmiş gibi - ve sonunda iki kere ikiyi bir araya getiriyorum ve *kutsal cehenneme* geliyorum!

Bu Caleb Sterling. Ve önümüzdeki on dakika içinde beni işe almasını sağlamalıyım yoksa tüm hayatım mahvolur.

Devam edecek...

Bundan sonra ne olacak? Juliet ve Caleb'in cızırtılı hikayesi daha yeni başlıyor. [Şimdi yayında olan ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ olarak okuyabileceğiniz FLAWLESS üçlemesini keşfedin!](#)

[*** İndirmek için BURAYA TIKLAYIN ***](#)

OceanofPDF.com

ACIMASIZ ÜÇLEME



BİRİNCİ KİTAP ACIMASIZ KALP

NERO

F Çiçekleri ve şekerleri unutun. Romantizm, sevişmeyi bilmeyen erkekler içindir.

Neden bahsettiğimi biliyorsun: Yüz üstü yatağa uzanmak, kış kalkmış, sadece bir tokat için yalvarıyor. Sizi yere sabitleyen ağır bir yük, saçınıza düğümlenmiş sert bir el. O kalın, zorlayıcı horoz sana vuruyor, acımasız. Neredeyse kaldıramayacağın kadar büyük.

Ama kabul ediyorsun, değil mi? Sanki her santimi için yaratılmışsın gibi. Kıvranıyorsun. Çarşafı pençeliyorsun. Bütün mahalleye çığlık atıyorsun, çünkü daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Hiç *benim* gibi bir erkeğin olmadı.

Çünkü ne hayal ettiğini biliyorum. İstedğini alan bir adam. Özür dilemeden, pişmanlık duymadan. Gölgelede yaşayan, sana gerçekte olduğun hayvan gibi kirli bir şekilde verecek bir adam.

Güzel tavırların ve büyüleyici gülümsemelerin altında, perişan olmak istiyorsun. Sert sürülmek. *Ele geçirilmek*.

Onun gibi.

O benim ilk aşkım ve en çılgın saplantımdı. Onun masumiyeti beni deliliğin eşiğine sürükledi ve şimdi bile geceleri onu duyuyorum: Vücudu teslim olurken ve tatlı amcığı sikimin etrafını sararken adımı inliyor.

Onun tadı sarhoş ediciydi. Onun ihaneti damarlarımda bir zehir gibi yaşıyor.

On uzun yıl boyunca onu aradım, intikamımı alacağım günü bekledim. Beni kıldığı gibi onu da kıracağım. Bana yaptığı gibi onu da arzuyla delirteceğim.

Göze göz. Kalbe karşı kalp. O benim olacak.

BİRİNCİ BÖLÜM: LILY

Çarşamba sabahı saat 02:00'de bir adam kapıdan içeri girip hayatımı mahvediyor.

Las Vegas'ın kenar mahallelerindeki bir striptiz kulübünde sarhoş pisliklere sulandırılmış viski servisi yaptığım için hayatımda mahvedecek pek bir şey kalmadığını düşünebilirsiniz ve belki de haklısınız. Kanseri tedavi etmiyorum ya da dünya barışı için savaşmıyorum ve resmettiğim tek şaheser, yüzümdeki rujlu gülümseme ve erkekleri deri mini eteğimin kemerine kirli bekarları sokmaya davet etmek. Eski süslü Katolik okulumdaki rahibeler beni şimdi görseler muhtemelen bayılırlar ve sonra da zavallı ruhum için dua ederler.

Hayır, bu hayat hayal ettiğim gibi bir şey değil, ama sadece bir hayat. Ve alternatifinden çok daha iyi, yani hiç var olmamışım gibi bir yerlerde altı ayak altında isimsiz bir mezarda yatmaktan.

Barretti Ailesi size bir mezar taşı onuru vermez, benim gibi onları geçtiğinizde değil.

İşte bu yüzden az önce içeri giren adama bir kez baktım ve kanım dondu.
Bu günün geleceğini biliyordun.

Tekrar bakıyorum, yanlış anladığımı, sadece loş ışıktaki bir şeyler gördüğümü düşünerek dua ediyorum, ama o adamı gözleri bağlı olarak yüzümün önünden tanıyabilirdim.

Nero Barretti.

Panikledim.

Beni görmedi, cep telefonuna bakmakla meşguldü, etrafı bir grup adamıyla çevriliydi. Hatta birkaçını tanıyorum, sahnede Rihanna için kıçlarını sallayan dansçılara bakıyorlar. Grup bir garsonu işaret ederek bir konuda şakalaşılıyor; ellerindeki topar topar banknotlar buraya çalmaya geldiklerini söylüyor. Ama benim için önemli olan tek bir adam var. Nero. Hâlâ telefonuna bakıyor, dikkati dağınık.

Ve sonra fark ettim: Buraya beni aramaya gelmediler.

Hala bir şansım var.

Her zamanki gibi sarhoş ve gürültülü kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Başımı eğip tehditten uzak duruyorum ve kötü şansımı lanet okuyorum.

Vegas'taki o kadar boktan striptiz kulübü varken, benimkine girmek zorundaydı. "Amber!" Diğer kızlardan biri beni barın yanında yakaladı.

"Neredesin?"

Gidiyor musun? Saat dörtte kapatmanız gerekiyordu." Hay sikeyim.

"Beni korur musun?" Yalvararak soruyorum. Odanın öbür ucuna endişeli bir bakış fırlatıyorum ama onu göremiyorum. "Ben... Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

İç çekiyor. "Bilmiyorum..."

"Bu gecelik bahşişlerimi alabilirsin," diyorum, sutyenimdeki zuladan gevşek banknotlar çıkararak. "Haftanın geri kalanını ben kapatırım. Nasıl istersen."

"Peki," diye kabul ediyor, sonra beni inceliyor. "Eve gitmelisin. Çok ateşli görünmüyorsun."

Ben de hissetmiyorum. "Sana borçluyum!" Ona minnettar olduğumu söylüyor ve geri dönmeyeceğimi bildiğim için arka çıkışa doğru acele ediyorum. Amber onu icat ettiğim gibi kolayca yok olacak. Eskiden olduğum kadınlar listesine eklenecek sahte bir isim daha.

Karanlık bir koridordan geçip arka kapıdan ara sokağa çıkıyorum. Strip'ten yanıp sönen neon ışıklarını görebiliyorum ve rahatlayarak derin bir nefes alıyorum. *Özgürlük*. Ama sadece birkaç adım atmıştım ki biri beni arkamdan yakaladı.

Korkuyla donup kalıyorum, dönüyorum ama içerideki müşterilerden biri.

"Bebeğim, nereye gidiyorsun?" diye mırıldanıyor, gözleri odaklanmamış.

Ama eli

tam kışımın üstüne odaklandı.

"Özür dilerim!" Ellerinin altından sıyrılmaya çalışıyorum ama adam beni sıkı sıkı tutuyor. Beni çöp kutularının yanındaki duvara yasladı.

"Dans için ne kadar istiyorsun?" diye bana bakıyor, nefesi kokuyor.

Kusmamaya çalışıyorum. "Ben dansçı değilim, sadece içki servisi yapıyorum," diyorum, ellerimi göğsüne koyup onu itmeye çalışarak. Ama adam bir defans oyuncusu gibi yapılı.

"Belki de dans etmiyoruzdur..." Kötü Nefes beni duvara doğru itiyor. Omzum acı içinde tuğlaya çarpıyor ve inliyorum ama o fark etmemiş gibi görünüyor. Ya da umursamıyor.

Saçlarımı okşamak için eğiliyor, daha da yaklaşıyor, beni yerimden kıpırdayamayacağım şekilde sabitliyor. Eli göğsümü yokluyor, tiksintiyle debeleniyorum, omzunun üzerinden Güvenlik'in her zamanki gibi bu adamı savurmak için etrafta olup olmadığını görmek için bakıyorum.

Ama arka kapıdan çıkan dostane bir yüz değil.

Bu o.

Nero cep telefonundan bir arama yapıyor, sesi sabit ve ölümcül. Işık ilk kez yüzünü düzgün bir şekilde yakalıyor ve bir nefesi bastırıyorum. Onu son gördüğümünden bu yana geçen on yıl içinde, onu milyonlarca kez düşündüm. Ama ben onun yirmi yaşındaki halini hayal ediyordum. Sırık gibi, hala dolgun; bir tutam koyu bukle ve sizi tüm kuralları çiğnemeye teşvik edebilecek çocuksu bir gülümseme.

Ama kapı aralığından bakan adam ham çelikten kesilmiş. Sert ve gözü kara. Siyah tişörtünün ve kot pantolonunun kumaşı üzerinde kasları gerilmiş, boynundan yukarıya doğru benek benek dövmeleleri dökülen bir adam. Tıraş olmamış, saçları dağınık ve telefonda bir emir yağıdırırken gözleri küçümseme dolu.

Bir sızı hissediyorum, anılar gelgit dalgası gibi geri geliyor. Ama onları geri itiyorum. O yola giremem, şu anda olmaz, bu sarhoş pislik oyunu vermek üzereyken duvara yaslanmışken olmaz.

Boktan hayatımı sonsuza dek bitirmek üzereyim.

"Evet, bebeğim..." Sarhoş adamın eli aramızda hareket ediyor ve fermuarının sesini duyuyorum. Boğazımda yükselen safrayla savaşıyorum. Nero hâlâ orada kayıtsızca duruyor, bizden ancak yirmi adım ötede.

Çöp konteynerinin gölgesinde bizi fark etmedi, ama eğer mücadele edersem... Eğer çılgılık atarsam...

Beni duyacak.

Ve sonra her şey bitecek.

Anlık bir kararla, imkansız bir seçim yaptım. Ya bu sarhoş adamın ara sokakta bana tecavüz etmesine izin verecektim.

Yoksa Nero Barretti tam olarak nereye kaybolduğumu öğrenecek. Ve sadece ben de değil.

Küçük kardeşimi de bulacak.

Tanrı yardımcım olsun.

Gözlerimi kapatıyorum, duvara yaslanırken gözyaşlarım yanaklarımı yakıyor.

Çabuk olsun, dua ediyorum. Bir an önce *bitsin*.

Sarhoş adam beni mıncıklıyor, beklentiyle daha hızlı nefes alıyor. "Bebeğim, evet..." diye inliyor, eteğimi daha yukarı çekiyor. "Bunu istediğini biliyorum."

Hayatımın son on yılını geri istiyorum. Bu pis sokaktan ve bu pis ellerden uzakta bir yerde olmak, hayatta kalmak için imkansız seçimler yapmak.

"Kahretsin," diye inliyor, gevşek viski sikiyle uğraşiyor. "Bana bir saniye ver, sertleşiyorum, sertleşiyorum-"

Öylece gitti.

Nero'nun adamı yere fırlattığını ve topuğunu mide bulandırıcı bir çıtırtıyla adamın kafasına indirdiğini görmek için gözlerim tam zamanında açılıyor.

"Mallardan elini çek." Nero ona soğuk bir şekilde. "Bu alınmış."

Sanki aramızda on yıllık bir geçmiş yokmuş gibi bana değerlendirci bir bakış atıyor. "Lily Fordham," diyor soğukkanlılıkla, gözleri yırtık bluzumda ve yukarı kaldırılmış eteğimde. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Bakışlarındaki buz gibi küçümseme beni sersemletiyor ama Sarhoş Adam henüz bayılmamış. Öfkeyle kükreyerek ayağa fırlıyor ve Nero'ya doğru hamle yapıyor. Hazırlıksız yakalanan Nero tökezleyerek geri çekiliyor ve adamlar çöp bidonlarına doğru savruluyor.

Bir saniye daha beklemedim. Topuklarım asfaltta takırdayarak park yerindeki eski Jetta'ma doğru yola çıkıyorum. Anahtarlarımı belimdeki poşetten çıkarıp kontaya sokuyorum, ellerim o kadar titriyor ki sadece sokmak için üç deneme yapıyorum.

Motor tekliyor.

"Lütfen başla, lütfen başla."

Sonunda canlanana kadar hıçkırarak hıçkırarak söylüyorum. Arabayı çekiyorum, lastikler gıcırıyor, neredeyse hız sınırını aşarak şehir boyunca ilerliyorum, ta ki yıkık dökük apartmanımın önünde durup içeri girene kadar. Aceleyle merdivenlerden kendi katıma çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak sürgüyü yerine itiyorum.

Yere çöküyorum, kalbim küt küt atıyor.

Şimdi ne yapacağım?

Etrafıma bakıyorum. Burası seyrek döşenmiş, ama ev gibi hissettirmek için elimden geleni yaptım: ikinci el mobilyalar, kitaplar ve battaniyeler. Mutfağı güneş ışını sarısına boyadım ve yatak odasının duvarlarına bir duvar resmi yaptım: Mavi bir tavana doğru kıvrılan orman sarmaşıkları, tropikal ve parlak.

Ama bir parçam her zaman bunun geçici olacağını biliyordu.

Bir parçam her şeyi geride bırakmam gereken günün geleceğini hep biliyordu.

Bir zamanlar onun için olurdu. *Onunla birlikte.*

Şimdi her şeyi yakıp yıkan Neron.

Yavaş yavaş nabzım normale dönüyor. Gözyaşlarımı siliyorum ve kıyafetlerimi düzeltiyorum, aklımdaki tüm olasılıkları gözden geçiriyorum. Kaçabilirdim. Bir çanta hazırlayıp yollara düşebilirim. Kaybolacak başka bir şehir, kardeşimin üniversite harcını ödemek için başka bir boktan iş bulurdum. Uyanık olduğum her dakikayı omzumun üzerinden kalabalığa bakıp tanıdık bir yüz aramakla geçirirdim.

Ama bunun bir seçenek olmadığını zaten biliyorum. Artık değil.

Artık Nero Barretti burada olduğumu bildiğine göre, beni tekrar bulmak için hiçbir şeyden çekinmeyecektir. Ne olursa olsun peşime düşecek ve bana ulaşmak için kime zarar vermesi gerektiğini umursamayacak.

Teddy.

Kardeşim Indiana'daki üniversitede güvende, derslere katılıyor ve Cuma gecesi pizza partilerinde diğer birinci sınıf öğrencileriyle buluşuyor. İlgisiz. Mutlu. Son on yılını onu yetiştirerek, her şeyin enkazında hayatını olabildiğince normal hale getirerek geçirdim.

O benim her şeyimin sebebi ve onu korumak için yapmayacağım şey yok.

Dairenin içinde bir kapı sesi

yankılanıyor. İrkildim.

Tekrar geliyor, kararlı.

Beni buldu.

Ayağa kalktım ve derin bir nefes aldım. Sürgüyü kaydırıp açıyorum ve kapıyı ardına kadar açıyorum.

Ama diğer taraftaki Nero değildir. Onun infazcısı Chase, üç adamıyla birlikte loş ışıktaki tehditkâr bir şekilde orada duruyor. Gömleğindeki kan lekelerini fark etmemeye çalışıyorum, muhtemelen o sarhoş adamdan geriye kalan son iz.

"Chase," diye selamlıyorum onu, hissettiğim şey hayal kırıklığı değilmiş gibi davranarak. "İçeri gel."

Şaşırmış görünüyor, sanki bana ulaşmak için kapıyı kırmak zorunda kalmayı bekliyormuş gibi.

"Nerede o?" Ben soruyorum. "Nero nerede?"

"New York'a geri döndü. İş için." Chase cevap veriyor. "Seninle ilgilenmem için beni bıraktı."

Dehşete kapılıyorum ama ürperdiğimi gizliyorum. Chase'in insanlarla nasıl ilgilendiğini biliyorum.

Bunun yerine, kendimi tam boyuma getirdim ve ona en buyurgan bakışımı attım. Eski hayatımda, şımartıldığım, ayrıcalıklı olduğum ve tüm dünyanın bana gönlümden geçeni vermek için can attığı zamanlarda kullandığım bakışımı.

Nero Barretti sevdiğim çocukken, ölmemi isteyen adam değilken.

"Beni ona götür." Son bir dua ediyorum. Çünkü artık beni kurtarabilecek tek bir kişi var ve ondan kaçmanın bir yolu yok. Artık yok. "Beni patrona götür."

Devam edecek...

Nero ve Lily'nin patlayıcı romantizmi daha yeni başlıyor! [RUTHLESS](#) üçlemesi [şimdi mevcut - ve Kindle Unlimited ile okumak ÜCRETSİZ!](#)

[** Şimdi indirmek için BURAYA TIKLAYIN **](#)

[OceanofPDF.com](#)

Roxy Sloane, dünya çapında 2 milyondan fazla kitabı satılan USA Today oksatan yazarıdır. Büyüleyici alfa kahramanlar, şehvetli bir tutku ve bir aşkla dolu, sayfaları eviren baharatlı romantizm yazmayı seviyor.
bir tutam ihtişam. Los Angeles'ta yaşıyor ve yerel kafelerde yazarken dizüstü bilgisayarının ekranına bakanları şok etmekten hoşlanıyor.



Ücretsiz kitaplar, haberler ve daha fazlasını almak için VIP listeme kaydolmak üzere [BURAYA TIKLAYIN!](#)



www.roxysloane.com roxy@
roxysloane.com



OceanofPDF.com



Okuduğunuz için teŖekkürler! Ücretsiz kitaplar, haberler ve daha fazlasını almak için VIP listeme kaydolmak için BURAYA TIKLAYIN!



Beni Bookbub'da takip edin: <https://www.bookbub.com/authors/roxy-sloane>

www.roxysloane.com

<https://www.tiktok.com/@roxysloaneauthor?lang=en>

OceanofPDF.com

Kindle Unlimited'ta da mevcuttur:

KUSURSUZ ÜÇLEME:

1. [Kusursuz Arzu](#) (Caleb & Juliet)
2. [Kusursuz Harabe](#) (Caleb & Juliet)
3. [Kusursuz Ödül](#) (Caleb & Juliet)

ACIMASIZ ÜÇLEME:

1. [Acımasız Kalp](#) (Nero & Lily)
2. [Acımasız Oyunlar](#) (Nero & Lily)
3. [Acımasız Yemin](#) (Nero & Lily)

PAHA BİÇİLEMEZ ÜÇLEME

1. [Paha Biçilemez Öpücük](#) (Sebastian & Avery)
2. [Paha Biçilemez Sır](#) (Sebastian & Avery)
3. [Paha Biçilemez Kader](#) (Sebastian & Avery)

GÜNAH DÜETİ:

1. [Bir Günaha](#)
2. [İki Kural](#)

KINGPIN DÜETİ:

1. [Kingpin](#)
2. [Kraliçesi](#)

[Açık: Tek Başına Bir Roman](#)

Ayrıca Roxy Sloane
tarafından... SEDUCTION

SERİSİ:

1. [Baştan Çıkarma](#)
2. [Pazarlık](#)
3. [Davetiye](#)
4. [Serbest Bırakma](#)

5. Sunum

6. Sır

7. İfşaat

8. Açığa Çıkarma

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.